JAMES OLIVER CURWOOD

NORDUL SALBATEC

COLECTIA WESTERN

JAMES OLIVER CURWOOD

NORDUL SĂLBATEC

V.1.0

www.virtual-project.eu

James-Oliver Curwood
THE DANGER TRAIL
Editura PODEANU
Bucureşti

Nordul Sălbatec

Canada!... Imensele pustiuri acoperite de zăpadă!... Cercul polar!... Iată cadrul *feeric în care James Oliver Curwood şi a pus tot sufletul său, pentru a ne reda în pagini minunate viaţa plină* de *mister şi acţiune a eroilor săi.*

Cine are interes să dorească moartea lui Howland?... Şi de ce?... Iată cea ce nici însuşi eroul acestui pasionant roman nu ştie!...

Va reuşi el până la urmă să afle a ceasta şi *sa cucerească femeia mult iubită?...*

Va scăpa oare de miile de pericole ce-l pândesc pe acest drum al morţii?

Mister!...

NORDUL SĂLBATEC

1
NECUNOSCUTA

Poate, pentru prima oară în viaţa sa, Howland se simţea năpădit de dragostea pentru neprevăzut. Pentru prima oară, nevoia de aventuri şi de vagabondaj făcea să-i clocotească sângele în vine.

Miliarde de stele, ca nişte licurici de aur cu luciri surâzătoare, scânteiau deasupra capului său, pe cerul polar al marelui Nord. În urma lui aluneca cu un murmur fermecător, fluviul Saskatchewan, ca un şarpe de gheaţă prin deşertul înzăpezit. Şi palidele lumini din Prince Albert, ultima etapă a civilizaţiei se întindeau până la mal, la şase sute de metri de postul său de observaţie.

Fulgerător, ca pe o bandă de film, prin faţa ochilor săi trecură cele mai mici amănunte ale uriaşei sale lupte pentru existenţă, care se sfârşi se printr-o victorie. Inima i se umplu de mândrie, căci nenumărate obstacole i se aşezaseră în cale; dar pe toate le zdrobise.

Oh! Da! Câte obstacole! Se revăzu la vârsta de douăzeci de ani, când, plecat fără o lescaie în buzunar, din sătuleţul lui din Illinois, făcuse drumul până la Chicago pe jos, mâncând câte-o bucăţică de pâine la trei zile odată. Acolo se făcuse vânzător de ziare… În cele din urmă, existenţa începu să i se pară mai uşor de suportat, mai ales atunci când intră ca băiat de serviciu la un mare desenator.

Aici, ambiţia îl puse la mare încercare. În fiecare zi vedea trecând prin biroul stăpânului său ingineri renumiţi, oameni care i se păreau mai puternici chiar decât Preşedintele Republicii! Oameni care îndeplineau lucrări dintre cele mai grele şi în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii!…

Şi acum, el însuşi, era unul dintre aceştia, el, fostul băiat de serviciu! Acum chiar el, construia căi ferate, arunca munţii în aer, crea lucruri noii în ţări noii!…

Ah! Inima îi bătu cu putere, căci i se păru că mai aude încă vocea lui Van Horn, directorul celei mai puternice antreprize de lucrări publice ale Noului Continent:

— Howland, am hotărât să-ţi încredinţez conducerea şantierelor de căi ferate din golful Hudson. E o muncă grozavă acolo. Nici Gregson, nici Thorne nu pot s-o scoată singuri la capăt… Ştii ce-ai de făcut… Vrem să construim cinci sute de kilometri de cale ferată de-a lungul celei mai sălbatice regiuni din toată America. Din această clipă, lozinca trebuie să-ţi fie: Re*uşeşte sau crăpi!* Fă-ţi bagajele şi

îndreaptă-te spre Pas.

Aceste cuvinte sfărâmaseră lanţurile robiei. Acum, da! Sunase în sfârşit şi ceasul lui! Ocazia atât de neaşteptată, totuşi atât de arzător dorită, se arătase în cele din urmă! Da! Va învinge! Trebuia să învingă!

Visurile îi fură întrerupte de frigul intens ce începea să-i îngheţe sângele; aprinzând o ţigară, întoarse spatele vântului ce sufla vijelios din spre răsărit. Un urlet sinistru se auzi în noapte, un urlet sălbatec care-l făcu să tresară.

— Trebuie să mă întorc în oraş, gândi el. La dracu'! Prea e pustiu p-aici!

Se căţără pe faleză, făcu câţiva paşi pe o cărare şi se simţi puţin mai liniştit când zări în faţa lui, la câteva sute de metri, luminile din Prince Albert.

În grabă, cu mâinile înfundate în buzunare, străbătu cu paşi mari strada principală, trăgând cu nesaţ din ţigară. Când pătrunse în hotelul Windsor, ceasul arăta ora nouă. Sala publică era aproape goală, cei mai mulţi dintre oameni fiind culcaţi.

Într-un colţ întunecos, un *trappeur,* jumătate indian, jumătate francez, care sosise de cu dimineaţă din regiunea Lacului Roşu, mângâia uşor pe cap un câine-lup, culcat la picioarele lui.

Îndată ce Howland intră, ochii omului şi ai câinelui se întoarseră curioşi spre el.

În faţa unei ferestre mari, la fel de tăcuţi ca şi metisul, şase oameni încălcaţi cu *mocasini* şi îmbrăcaţi cu vestminte din pieile de castor, şedeau, moţăind în jurul unui mese.

Howland se îndreptă spre fereastră, scoase o ţigară şi o oferi unuia dintre ei:

— Fumezi? întrebă el prietenos.

— M-am născut printre indieni, răspunse încet omul, luând ţigara.

— Administratorul hanului mi-a spus că veniţi tocmai din regiunea lacului Bain. Lacul e în Nordul îndepărtat, nu-i aşa?

— La două sute de leghe, făcu scurt acesta. Suntem de la graniţa Pământurilor Sterile.

— Brr! exclamă tânărul, cuprins de un fior.

Apoi, ca un răspuns la această confidenţă, adăogă:

— Şi eu plec spre Nord, mâine.

— Poştar?

— Nu, inginer. Sunt însărcinat sa construiesc calea ferată din golful Hudson.

De abia rostise aceste cuvinte cu un glas mândru, când metisul din spatele său, pe jumătate ascuns în penumbră, sări brusc în picioare, cu iuţeala unei pisici sălbatice. Mocasinii lui nu făcură nici un zgomot pe podea, apropiindu-se de inginer.

Howland nu simţi prezenţa omului, decât atunci când câinele acestuia îi apăru deodată în faţă, cu un mârâit feroce. Ochii tânărului întâlniră timp de o clipă pe acei ai metisului.

De această privire depindea totul: prietenia sau duşmănia. Un fapt straniu se petrecea între ei: un fapt ciudat, inexplicabil, indefinit chiar pentru ei înşişi!

Howland, reuşi în cele din urmă să deschidă gura, spre a spune ceva metisului; dar acesta şi dispăruse ieşind din han.

— Cine este? întrebă tânărul, puţin zăpăcit, întorcându-se spre omul din Nord.

— I se spune Croisset. A venit aici din Wholdaia, din cealaltă parte a Lacului Roşu.

— E francez?

— Jumătate francez, jumătate indian.

Howland rămase tăcut, cu o senzaţie ciudată în suflet. În curând, cei şase oameni îi urară noapte bună şi-l lăsară singur, în faţa ferestrei. Tânărul, privi în noapte, cufundat în gânduri.

Deodată, auzi un zgomot de paşi pe trotuarul de lemn din faţa hanului şi văzu o formă feminină apărând din umbră, trecând prin faţa lui.

Cum era îmbrăcată? N-ar fi putut spune. Toată atenţia i se concentrase asupra obrazului ei mai alb ca zăpada, un obraz de zeiţă antică. Ochii ei îl fixară cu o expresie ciudata, buzele i se întredeschiseră, ca şi cum ar fi vrut să-l implore ceva, ca şi cum ar fi încercat să-i vorbească.

Ţintuit pe loc de surpriză, tânărul o privi fix. Când îşi reveni în fire, nu mai văzu nimic. Femeia se topise parcă în întuneric.

Străbătu cu repezciune hanul, deschise uşa şi aruncă o privire în strada scăldată în lumina palidă a stelelor. Nu trecuseră decât câteva clipe şi totuşi strada era goală. La patru sau cinci paşi mai departe, un felinar se bălăngănea încoace şi încolo.

Alergă în acea direcţie şi ajunse în faţa unui bar chinezesc, de unde se auzeau sunetele armonioase ale unui pian. Pătrunse agitat înăuntru, în vreme ce un bărbat şi o femeie ieşeau cu privirile rătăcite, ca ale unor oameni co fumaseră opium.

Deschizând o altă uşă, Howland se găsi într-o sală plină cu mese şi scaune, în care plutea un miros odios.

La o tejghea, un chinez; nemişcat ca o stană de piatră, surâse îl văzu pe tânăr intrând.

Howland observă că sunetele pianului veneau de la catul de sus. Fără să ceară explicaţii, se grăbi să urce scara pe care o zări pe jumătate ascunsă în umbră.

— Sper ca cel puţin sus să aibă ceai bun! gândi el strâmbând din nas.

La zgomotul făcut de paşii săi, pianul încetă să mai cânte. O vie surpriză îl aştepta la capătul scării. În contrast izbitor cu mizeria de jos, camera în care pătrunsese era cât se poate de luxos mobilată, cu covoare persane şi mese de abanos; o lumină strălucitoare îi dădea impresia că a nimerit într-o feerie orientală.

Howland se aşeză la o masă şi îndată ce un tânăr chinez îi apăru în faţă, ceru:

— Un ceai!

Şi printre dinţi, murmură:

— N-aş fi crezut niciodată că voi găsi un asemenea lux într-un ţinut atât de pierdut în Nord, ca Prince Albert! Mă întreb…

Se opri brusc, pentru a trage aerul pe nări.

Simţi un miros acru, odios.

— Să nu mă mai numesc eu Jack Howland, dacă nu se fumează opium aici, gândi el.

Tânărul inginer, intrigat, privi în jur. Privirile îi fură atrase de o perdea ce părea că se mişcă uşor. Deodată, un strigăt de surpriză îi scăpă.

Fata pe care o zărise prin fereastra hotelului, apăru încet strălucind de frumuseţe. O clipă, privirile lor se întâlniră. Apoi, fata se îndreptă spre o masă şi se aşeză în aşa fel, încât Howland nu mai putu să-i vadă decât profilul.

Tânărul admiră cel mai frumos obraz pe care-l văzuse vreodată; avu convingerea aceasta într-o fracţiune de secundă! Acest obraz nu mai era la fel de palid cum observase el pe fereastră. Dimpotrivă, pometţii erau împurpuraţi, iar buzele roşii ca fraga erau uşor întredeschise. În mijlocul acestor obraji, ochii ei magnifici aveau luciri care-i turburară sângele rece.

Fata, se întoarse spre el, aruncându-i o privire în care Howland citi o oarecare ezitare dureroasă, ca şi cum ar fi vrut, să-i spună ceva şi nu îndrăznea.

Tânărul inginer, şovăi o clipă; apoi, hotărât, se ridică de la masă şi se îndreptă spre ea.

— V-am văzut acum câteva minute pe fereastra hanului unde stau, începu el şi ceva nelămurit din expresia dvs., mi-a dat de bănuit ca aveţi necazuri. De aceia îndrăznesc să va întrerup liniştea…

Fata îi privi uimită; buzele îi erau tot întredeschise, dar păstră aceiaşi tăcere.

— Mă numesc Jack Howland şi sunt noul inginer şef al şantierelor din golful Hudson, continuă el puţin deconcentrat de tăcerea ei. Ceea e înseamnă că sunt nou venit în acest oraş şi că intru pentru prima data în acest… în această casă. E un local frumos în aparenţă, foarte frumos chiar, dacă serveşte de faţadă unei case unde se fumează opium…

Privirile fetei înconjurară cu nelinişte sala, în vreme ce o violentă emoţie îi ridica şi cobora pieptul. Sângele aproape că-i dispăruse din ochii, iar acum i se umplură de o groază neţărmuită.

Cu nervozitate luă o fâşie de hârtie după masă şi cu un creion smângăli ceva pe ea. Howland se apleca peste masă şi citi:

— „Iartă-mi, te rog, tăcerea. Aud tot ce-mi spui, dar, din nefericire, sunt mută!”...

Tânărul îşi înăbuşi un strigăt de durere şi faţa i se întrista deodată. Ce nenorocire!

— „Nu ştiam, citi el mai departe, că eşti străin. Şi eu sunt străină şi pentru prima oară vin şi eu în acest local. Am venit pentru că...”

Fata se opri o clipă. Respiraţia îi era gâfâitoare şi Howland pricepu că făcea un efort suprem ca să scrie:

— „Am venit pentru că erai aici”.

— De ce? întrebă el cu glas strangulat de emoţie. Spune-mi, pentru ce?

Tânărul se aplecă din nou peste masă, pentru citi răspunsul, pe măsură ce ea scria.

— „Sunt străină aici, repetă ea, am mare nevoie de un ajutor! Am aflat din întâmplare cine eşti şi m-am hotărât să te văd la han. Dar, ajungând acolo, mi-a fost teamă să intru. Vrei să mă conduci acasă? Îţi voi spune” .

Fraza rămase în suspensie. Dar ochii ei mari sfârşeau ce avea de spus; fără sa mai aştepte Howland se ridică şi-şi luă pălăria.

— Sunt gata, d-şoară...

Ajunşi afară, o luă de braţ.

— Ce noapte minunată! exclamă el.

Fata înclină afirmativ din cap şi surâse. Obrajii i se iluminaseră de o lumină magică, ce izvora din sufletul ei.

Nici unul, nici altul nu priviră în urmă; căci dacă ar fi privit, în vreme ce mergeau spre Saskatchewan, ar fi putut zări ochii scânteietori şi forma mlădioasă a lui Jean Croisset, „metisul”, care-i urmărea de la distanţă, cu paşi uşori ca reptilă, fără ca mocasinii săi să lase urme prea adânci în zăpadă.

Howland, cufundat în gânduri, era tăcut, Ajuns la marginea fluviului, se opri nehotărât şi privi spre fermecătoarea lui tovarăşe întrebător. Aceasta făcu semn că trebuiau să treacă dincolo. Tânărul, mirat, spuse:

— Am fost pe-aici în noaptea asta şi n-am văzut nici o casa. Aici locuieşti? făcu el arătând cu mâna malul opus.

Fata surâse drăgălaş. Howland simţi o uşoară presiune în braţ, ca şi cum l-ar fi încurajat. Era mai perplex ca niciodată. Ea înţelese că ezita s-o urmeze şi îl privi rugător. Apoi, brusc, se depărtă de el şi cu curaj, se avântă pe fluviul îngheţat.

Din ce în ce mai uimit, o urmă fără să mai adaoge nimic. Ajungând pe celălalt mal, se opri şi ajută fetei să se caţere pe panta puţin abruptă, apoi merseră mai departe. După câţiva paşi, zări în faţa lui un foc, ale cărui vâlvătăi uriaşe se înălţau ca nişte limbi roşiatice în întuneric. O senzaţie ciudată puse stăpânire pe el. Era ca o presimţire a unui apropiat pericol. Zăpada scânteia sub picioarele lui, dându-i o accentuată senzaţie de singurătate. În acelaş timp, mâna fetei se înnodă de braţul lui, într-o strângere aproape sălbatecă întorcându-se spre ea, văzu că o teroare nebună invadase faţa tinerei sale tovarăşe.

— Ce ai? Spune-mi?...

Tulburat de expresia de groază ce se desluşea clar în ochii ei, îi apucă uşor mâinile. Dintr-un salt brusc, fata se aruncă îndărăt. Şi în spatele ei, la trei sau patru metri, în umbra deasă aruncată pe zăpadă dle trunchiurile copacilor uriaşi, din pădure, ceva nelămurit luă o formă omenească şi începu să se mişte.

Într-o străfulgerare, Howland distinse o siluetă masivă apărând din beznă. Un cuţit scânteie în noapte.

N-avu vreme să sară în lături, nici să scoată revolverul. În asemenea momente, judecata nu are ce căuta.

Înainte ca un strigăt de surpriză să-i iasă din gură, el se şi aruncase pe pântece în zăpadă. Această mişcare îl salvă, căci agresorul dând greş, se împiedică de trupul său şi căzu cât era de lung. Într-o clipă, Howland fu în picioare, cu revolverul în mână.

Dar nu mai avu când să tragă! Un mârâit ca de fiară sălbatecă se auzi în, urma lui şi sub o lovitură grozavă dată în plin creştet, se prăbuşi grămadă în zăpadă.

Greutatea enormă a acestui nou adversar îl zdrobea, iar labele păroase care-i strângeau ca într-o menghină gâtlejul, îi înăbuşi un strigăt de disperare. Howland văzu deasupra lui o faţă hidoasă, nişte ochi în care ardea o flacără de ură şi un gât de taur. Făcu un efort supra omenesc să se libereze din strângerea colosului. Dar era ca o luptă dintre un copil şi un uriaş!

Sub această strângere, care începuse să-i întunece crierul în vălul morţii, îşi aminti deodată de loviturile grozave date de aşii arenelor din Chicago, la care asistase de multe ori, în perioada vieţii lui de vagabond.

Centimetru cu centimetru, ridică genunchii, făcând eforturi extraordinare, căci greutatea uriaşului îl sufoca şi brusc, cu toate puterile ce-i rămăseseră, izbi cu o forţă nebună în pântecele acestuia.

Nu putu să-şi dea seama numaidecât dacă lovitura încercată, cunoscută sub numele de *knecpunch,* avusese efect, iar ochii lui nu distinseră aproape nimic printre miile de stele ce-i jucau fantastic în faţă. Dar când se ridică, sprijinindu-se într-un cot, zări pe adversarul său ce se tăvălea în zăpadă, scoţând gemete înfiorătoare…

Adunându-şi toate puterile se ridică în picioare, clătinându-se ca sub o povară grea, încă ameţit de lovitura grozavă ce-o primise. În timp ce se întorcea, căutând un drum liber, o formă omenească se mişcă la o oarecare distanţă pe zăpadă, iar o voce îi strigă:

— Nu trage, *m'sieur* Howland! Sunt Jean Croisset, un prieten! Pe toţi sfinţii Paradisului, ai lucrat bine!

Figura ovală a metisului se preciză în noapte. Howland nu putea totuşi pentru moment nici să vadă, nici să audă. Privirile îi rătăceau înfrigurate împrejurul lui, căutând zadarnic pe tânăra fată..

— Ce fericire că mă găseam prin apropiere! continuă Croisset.

Apoi, cu un ton mai ferm, adaogă:

— Haide să părăsim locul ăsta blestemat!

Metisul apucă de braţ pe Howland, care se clătina ca un om beat pe picioarele sale fără vlagă şi căută să-l tragă după el. Cu un gest mecanic, tânărul îşi duse mâna în creştetul capului, ca pentru a-şi potoli durerea, care îl făcea aproape să urle şi articula cu un glas slab:

— Ea?… Unde-i ea?…

— Nu mai e aici… A plecat…

Atunci, fără să mai întrebe ceva, Howland plecă, alături de Croisset deşi, nu-şi venise încă complet în fire, în haosul gândurilor sale, un lucru îl preocupa mai mult ca dispariţia fetei.

În clipa când căzuse sub lovitura primită în creştet, o voce de femeie – acest fapt lua forme din ce în ce mai sigure în memoria lui – scosese un strigăt sfâşietor. Iar, în vreme ce zăcea în zăpadă, căutând să-şi adune toate forţele ca să scape din acea strânsoare mortală, nişte cuvinte rostite tot de o voce de femeie, care-i păruseră atunci că vin din depărtări imense, îi atrăseseră atenţia. Aceste cuvinte îi veneau mereu în minte, ca nişte lovituri de ciocan:

— Cerule! Îl ucizi! Îl ucizi.

Howland încercă să le repete cu glas tare, dar nu reuşi să scoată decât câteva sunete guturale. Capul îi era în flăcări, totul juca în faţa ochilor lui. Luând formele cele mai fantastice… Iar în momentul când leşină, i se păru că se scufundă într-o prăpastie fără fund…

— Sunt nevoit să te duc în spinare, *m'sieur* Howland, spuse metisul, când observă că acesta îşi pierduse cunoştinţa. Ah! Sfântă Fecioară. Ce-ar spune Melissa, dacă aş lăsa pe *m'sieur* întins, să crape în zăpadă ca un biet câine jigărit!

Şi, punând pe umeri trupul neînsufleţit al tânărului, Croisset traversă fluviul.

2
O RANA CIUDATA

Când îşi revenii în fire, Howland se văzu în patul său de la han. O lampă împrăştia o lumină palidă pe pereţii camerei, în care se afla numai el singur.

Încercă să se mişte, dar o durere ascuţită în cap îl făcu să scoată un strigăt. Era rănit! Ducând încet mâna la obraz, simţi atingerea catifelată a unui bandaj.

Se întrebă dacă era grav rănit; răspunsul nu şi-l putu da singur. Deschise ochii şi privi spre grinzile din tavan, căutând să-şi amintească ce se întâmplase.

Un zgomot de paşi îi atrase atenţia şi zări cu coada ochiului că se deschide uşa.

În cameră intră Jean Croisset.

— Ah! *M'sieur* s-a deşteptat?

Croisset înaintă spre pat şi-l privi drept în ochi.

— Dacă măciuca ar fi fost cu un gram mai grea, acum ai fi fost mort, *m'sieur.*

Metisul surâdea larg. Apropia; uşor un pahar cu apă de buzele rănitului.

— E grav, Croisset? întrebă Howland.

— Oh! Nu chiar aşa, *m'sieur!* Într-o zi sau două eşti în picioare.

— Imposibil! strigă tânărul. Trebuie neapărat să apuc trenul de nouă! Trebuie să fiu la Pas…

— E ora cinci, acum, *m'sieur,* îl întrerupse Croisset. Te simţi în stare să pleci?

Howland încercă să se ridice; dar recăzu numai decât, cu un strigăt ascuţit.

— Nu pot! gâfâi el.

O clipă rămase tăcut, apoi adaogă:

— … Şi trenurile nu trec decât la două zile odată… E groaznic!...

Ridicând o mână în dreptul capului care-i fierbea ca un cazan, apucă cu cealaltă degetele metisului strângându-le spasmodic.

— Îţi mulţumesc, Croisset, pentru tot ceea ce ai făcut, Nu ştiu ce s-a petrecut. Nu cunoşteam pe acei oameni şi habar n-am de ce au voit să mă ucidă. Am fost cu o fată – o însoţeam…

O flacără ciudată se aprinse în ochii metisului Howland dădu drumul mâinii şi se ridică pe jumătate.

— Ştiai? murmură el cu voce caldă. Cine era? De ce m-a atras în acea cursă? De ce au voit să mă ucidă? De ce?

Întrebările curgeau năvalnic din gura lui şi în cele din urmă pricepu, după expresia lui Croisset, că ar fi putut avea un răspuns. Totuşi, buzele lui Croisset rămaseră încleştate într-un mutism desăvârşit. Ochii metisului scânteiau, iar faţa i se făcuse palidă ca a unui cadavru.

Dintr-o mişcare bruscă, Croisset îşi trase mâna din strânsoarea disperată a tânărului rănit şi se întoarse pentru a spune încet diar ameninţător:

— *M'sieur,* am venit să-ti spun atât: nu pleca spre Pas! Nu te duce la marele şantier din Wekusko! Întoarce-te în Sud!

Apoi aplecându-se peste inginer, cu o lucire sălbatecă în ochi, cu pumnii crispaţi, adaogă:

— Poate vei pricepe când ţi-oi spune că acest avertisment îţi este trimis de… de Melissa!

Şi înainte ca Howland să-şi revină din surpriză, Croisset dispăru, închizând uşa după el.

În zadar îl strigă inginerul numai zgomotul mocasinilor celui ce se îndepărta, îi răspunse. Cu un geamăt de durere, tânărul recăzu moale pe pernă multă vreme, rămase cu ochii ţintă în tavan, pradă gândurilor ce-l rodeau cu înverşunare. Fusese atras într-o cursă! Încleştă cu disperare dinţii, neputincios. Da! Fata îl trăsese într-o cursă care i-ar fi fost fatală fără intervenţia lui Croisset.

Fusese înşelat de la început până la sfârşit. Căci ea nu era mută! Îi auzise desluşit glasul! În vreme ce uriaşul îl strângea cu o forţă nebună de gât, ea strigase:

— *Cerule! Îl ucideţi! Îl ucideţi!*

Dar, de ce? Ce avea cu el? N-o mai văzuse niciodată până acum. Ce o împinsese să facă asta?

Cu o tristeţe neasemuit de mare, întipărită pe faţă, Howland sfârşi prin a adormi.

Zorile se întrezăreau prin fereastra larg deschisă, când un zgomot de paşi îl trezi. Dar nu era Croisset! Hangiul intră uşor în cameră, aducând pe-o tavă o ceaşcă cu cafea. Zărind pe inginer treaz, zâmbi.

Blestemate sunt gropile acestea păcătoase.

Spuse el. Nimic nu-i mai înşelător ca zăpada, când treci pe un teren stâncos! Când te creai mai în siguranţă, atunci îţi face bucata şi aluneci în vreo râpă. Mare noroc ai avut că se găsea Croisset p-acolo!

Howland rămase o clipă încremenit pricepând însă, răspunse cu jumătate de gură:

— Da, într-adevăr.

— O alunecare nenorocită!…

Apoi pândind eu coada ochiului pe hangiu, adăogă:

— Unde-i Croisset?

— Dispărut! A plecat acum o oră cu câinii lui! Ah! Ce straşnic om e

Croisset! Abia a sosit ieri de la Lacul Roşu, un ţinut cam la vreo cincizeci de leghe în nord şi a plecat astăzi! Dracu' ştie unde s-a dus!

— Îl cunoşti bine? făcu rănitul, pe un ton prefăcut.

— Aşa şi aşa! Nu vine p-aici decât de două ori pe an!

Câteva momente, Howland păru preocupat de cafea, pe care o sorbea încet. Apoi, brusc, întrebă:

— Ai auzit vreodată de cineva cu numele Melissa?

— Melissa… Melissa… repetă hangiul. Numele nu-mi este străin… Ah! Îmi amintesc! Acum vreo câţiva ani am avut o bucătăreasă cu numele ăsta!

Howland înălţă din umeri:

— Nu! Nu-i aceasta! Vorbesc de altcineva!

— Atunci habar n-am! Dacă-i alta nu ştiu de altfel. Bucătăreasa mea e moartă de mult.

Şi se duse, râzând înfundat.

Câteva ore mai târziu, Howland se dădu jos din pat şi-şi băgă capul în apă rece. Se simţi mai înviorat, deşi o durere îl mai apăsa încă în creştet. Totuşi, puterile îi reveniseră.

Masa o luă în sala comună după-amiază îşi aprinse o ţigară şi ieşi în aer liber, gândindu-se că boarea rece îi va face bine. Prima idee îi fu să se ducă la barul chinezesc, dar renunţă numai decât şi se îndreptă spre Saskatchewan trecu pe malul opus, ajungând în locul unde fusese atacat şi contemplă câteva clipe zăpada, pe care zări pete de sânge.

— Pricep acum! murmură el. Bravul Croisset! M-a apărat!... Cineva a primit aici o lovitură de cuţit grozavă!…

Dâre de sânge arătau că omul rănit se târâse câţiva metri, înainte de a se ridica cu o prudenţă pe care ar fi trebuit s-o aibă în noaptea precedentă, Howland se luă după aceste urme, cu mâna crispată pe patul revolverului din şold în locul unde urmele coteau brusc spre Nord, tânărul zări într-un mic luminiş, cenuşa unui foc stins şi pilonii care slujiseră fără îndoială la ridicarea unor corturi cu vârful piciorului, Howland împrăştie cenuşa: nici o scânteie, nici o urmă de fum nu se arătă! Ucigaşii, văzând eşecul tentativei lor, se grăbiseră să-şi ridice lagărul şi să dispară în Nord, în bezna pădurii. După toate probabilităţile, tânăra care-l fermecase cu minunaţii ei ochi albaştri, fusese răpită şi târâtă de ei în imensele deşerturi albe.

Dar încotro apucaseră?

Ajungând la han se simţi obosit, dar se învioră numaidecât aflând că trenul spre Pas pleca la miezul nopţii şi nu a doua zi. Era nerăbdător să ajungă mai repede acolo. În loc de a-l reţine, sfatul pe care îl dăduse Croisset de a se înapoia în Sud, îl stimula să plece cât mai degrabă spre Nordul îndepărtat.

În aşteptare trebuia să se pregătească pentru orice eventualitate.

Cumpără un revolver cu şase focuri şi un cuţit de vânătoare, asemănător cu cel al lui Croisset.

Puţin înainte de miezul nopţii, Howland se urcă în tren; când se iviră zorile, ajunsese la Etomani, ultima gară accesibilă publicului. De aici, trebuia să străbată o sută de kilometri pe-o cale ferată nouă, cu un vagonet împins de oameni aici, află că era aşteptat de trei zile şi că nici Gregson, nici Thorne nu-i ieşiseră în întâmpinare.

— Mr. Gregson, vă aşteaptă la Pas, îi spuse unul din oamenii însărcinaţi să-l conducă, iar Mr. Thorne se găseşte la Wekusko.

În sfârşit, iată imensele deşerturi albe! Pe măsură ce înainta, farmecul profundei tăceri se mărea în ochii lui. Da! Era o viaţă nouă care-i pătrundea în sânge, sub cerul Nordului sălbatec!

Aşezat în faţa vagonetului, cu spatele la cei patru oameni ce acţionau comenzile, sorbea cu ochii frumuseţea neasemuită a pădurilor ce păreau că nu se mai sfârşesc în acest ţinut, sălbatec prin însăşi natura lui.

Zăpada acoperea totul ca într-un văl alb, aerul rece şfichiuia obrajii tânărului, care simţea că i se umple sufletul de o fericire imensă când ajunse în vârful unei coline, Howland, cu ochii ţintă spre Nord, înţelese deodată măreţia tragică şi atrăgătoare a pustietăţilor albe.

Nu! Acestea nu erau pustietăţile descrise de Gregson şi Thorne în scrisorile lor, nici acelea de care auzise vorbind pe călători! Era frumos! Era minunat! Magnific! O realizare a infinitului ce se desfăşura fără încetări în faţa lui până la nemărginitul orizont!

Cu toată lungimea, drumului, ziua păru scurtă lui Howland, scurtă ca un vis. Soarele so apropiase de asfinţit când văzu din nou fluviul Saskatchewan care, foarte larg, şerpuia de-a lungul unei imense câmpii, întinsă cât vedeai cu ochii. În curând, primele case din Pas, masive construcţii din lemn, fură primite cu exclamaţii de bucurie.

Se făcuse seară, când vagonetul se opri la vreo cincizeci, de metri de o casă pătrată, din trunchiuri. De arbori şi iluminata puternic.

— Hanul, rosti unul din oameni. Aici vă aşteaptă Mr. Gregson.

Un om înalt, îmbrăcat în blănuri din cap până în picioare, apăru în uşă şi înainta cu vioiciune spre Howland, îndată ce-l zări. În vreme ce-şi strângeau mâinile, tânărul nu căută să-şi ascundă surpriza, omul din faţa lui nu era acelaş Gregson pe care-l cunoscuse la Chicago, omul cu obrajii veşnic împurpuraţi de sănătate.

— Pe toţi ciracii, Howland! strigă Gregson, strângându-i mâna viguros. N-am fost niciodată mai fericit ca acum! Încă o lună şi aş fi crăpat ca un câine! Ce spui despre ţinutul acesta blestemat?

— Îmi place din ce în ce mai mult, Gregson! Ce s-a întâmplat? Eşti bolnav?

Gregson răspunse printr-un hohot de râs, în timp ce se îndreptau spre han. Dar era un râs nervos, sacadat.

— Bolnav? făcu el. Da! Bolnav de atâta şedere aici! Dacă n-ai fi fost trimis de bătrânul Van Horn în ajutorul nostru, Thorne şi cu mine am fi dezertat în curând, pun rămăşag că vei blestema zăpada, oamenii, Nordul, înainte de a veni primăvara… Dar nu vreau să te descurajez!

— Nici n-ai putea! exclamă Howland surâzând. Dealtminteri ştii prea bine că viaţa aspră mi-a plăcut totdeauna!

Apoi, bătându-l pe umăr:

— Şi nici femeile nu prea m-au preocupat! De fapt, nu prea ai multă bătaie de cap cu ele p-aici!

— Asta, cam aşa e. Lipsesc cu desăvârşire!

Ochii lui Gregson scânteiară deodată.

— Ba nu, Howland!! Mă-nşel! Am văzut astăzi pe cea mai frumoasă fată din viaţa mea! Aş fi dat cu plăcere zece havana aceluia care ar fi putut să-mi spună cum o cheamă!

— Cum era îmbrăcată? întrebă neliniştit Howland. Cu tocă şi manşon de lynx?

— Da de unde. O adevărată fiică a Nordului, înaltă şi îmbrăcată numai în blănuri, cu mocasini şi cu un păr lung, ce flutura în bătaia vântului. Cerule! Era fermecătoare!

— Cunoşti p-aici vreo fată cu numele Melissa?

— Nu cred.

— Nici pe un metis, numit Croisset.

— Nu.

Deodată se auziră nişte plesnituri de bici. Gregson, care tocmai urmase pe Howland ce pătrunsese în han, se întoarse din uşă şi cu ochii plini de uimire, strigă:

— Iat-o! Repede, repede., dacă vrei s-o mai vezi.

Howland, mirat se apropie de uşă şi privi în noapte, peste umărul lui.

O nouă plesnitură se auzi, apoi un strigăt ascuţit, nişte lătrături şi o sanie trasă de şase câini trecu prin faţa lor cu o viteză uluitoare.

Buzele lui Howland se întredeschiseră, dând drumul unei exclamaţii înăbuşite: una din cele două persoane ce trecuseră prin fata lui era Croisset, iar cealaltă, cu obrajii la fel de palizi cum o văzuse prima dată pe fereastra hanului din Prince Albert, era fata ce-l atrăsese în cursă, în drum spre Marele Nord…

O clipă, Howland fu pe punctul de a-l striga pe Croisset. Dar sania era departe şi vântul şuiera sinistru îmbrâncindu-l brutal pe Gregson, tânărul fugi în beznă, împins de o irezistibilă dorinţă de a urmări pe cei doi necunoscuţi care, în ultimile douăzeci şi patru de ore, îi turburaseră atât de mult viaţa.

Judecata birui însă instinctul şi, dându-şi seama de absurditatea gestului, se îndreptă spre Gregson, care-l primi ironic:

— Hei, Howland! Credeam că femeile nu te preocupă şi că te lasă

indiferent! E-he! Un obraz frumos are mai mult efect aici, dragă, când stai zile de-a rândul fără…

— I-ai mai văzut până acum, Gregson? îl întrerupse brusc Howland.

— Niciodată, până acum! Nu dispera însă, scumpule. Vom găsi cu siguranţă pe cineva care-i cunoaşte! Dar, vezi, Jack Howland pe care nu-l preocupau femeile a venit aici ca să primească drept în inimă o săgeată a lui Cupidon! Pe cinstea mea, de ce n-am întâlnit-o mai de mult!...

— Destul! strigă Howland, cuprins de furie.

Îşi reveni însă, numaidecât:

— Să mergem la masă! Ce zici?

— O propunere minunată! Stomacul a început chiar să mă sâcâie.

În timpul mesei, rămaseră tăcuţi. Cercetând cu atenţie expresia feţii lui Gregson, Howland ajunse la convingerea că acesta nu ştia nimic despre fată sau despre Croisset.

O întrebare îl rodea totuşi: pentru ce Gregson şi Thorne, doi din cei mai buni ingineri ai Statelor Unite, se hotărâseră să părăsească o situaţie atât de importantă, cum era conducerea lucrărilor liniei ferate din golful Hudson, numai pentru motivul că erau obosiţi şi plictisiţi peste măsură de acest ţinut?

În clipa când se ridică de la masă, ochii lui Howland căzură din întâmplare pe mâna stângă a camaradului său şi nu-şi putu reţine un strigăt de surpriză, zărind că degetul cel mic îi lipsea. Încurcat, Gregson îşi trase mâna după masă.

— Un mic accident, explică el. Ah! Ai să vezi multe altele pe-aici, Howland!

Tânărul avusese totuşi vreme să-l apuce de încheietura mâinii şi privi mai atent.

— Ce rană ciudată! observă el, fără să ridice capul. E uimitor că n-am zărit-o încă. Degetul ţi-a fost tăiat în lungime aproape. Cicatricea se prelungeşte până la încheietura mâinii, cum s-a întâmplat?

Howland dădu drumul mâinii, tocmai la timp pentru a vedea trăsăturile lui Gregson convulsionate într-un spasm nervos.

— Ei bine!. Hm!… E foarte simplu. O împuşcătură… În mod accidental, desigur…

Apoi, ridicându-se brusc, se îndreptă spre uşă şi spuse pe un alt ton:

— Lasă asta! Avem altceva mai bun de făcut!

3
ÎN PLIN MISTER

Ieşind din han, Howland fu întâmpinat de hangiu, care-i dădu o scrisoare:

— A fost adusă când eraţi la masă, explică el.

Dintr-o aruncătură de ochi, tânărul recunoscu scrisul după plic şi-l desfăcu cu înfrigurare, întorcând spatele lui Gregson, pentru aşi ascunde emoţia ce-l cuprinsese. Scrisoarea nu era semnată, dar nici n-ar fi fost nevoie, căci ştiu îndată că era de la fata ce-l turburase atât de mult cu respiraţia întretăiată, citi:

„Iartă-mi ceea ce ţi-am făcut crede-mă acum. Viaţa îţi este în pericol şi trebuie să te reîntorci la Etomani numaidecât. Dacă pleci spre Wekusko, nu vei ajunge acolo viu”.

— Ce este? întrebă Gregson întinzând gâtul curios.

Howland împături hârtia, o puse în buzunar şi răspunse:

— Nimica toată!...

— Să mergem, Gregson! Aş vrea să aflu dacă cunoaşte cineva pe cei doi oameni ce-au dispărut din faţa noastră ca nişte năluci.

Pătrunzând în bezna nopţii, Howland îşi pipăi calm revolverul. Se putea aştepta la orice!

Amestecându-se printre oamenii din oraş şi întrebând pe toţi care le ieşeau în cale, nu reuşiră să afle nimic important. Aproape vreo cinci zeci de persoane văzuseră pe Croisset şi frumoasa lui tovarăşe, dar nu ştia nimeni cine erau. Amândoi veniseră într-o sanie şi trăseseră la cabana unui scoţian, anume Mackenzie, un om blajin care se ocupa cu tăiatul traverselor pentru drumul de fier şi plecaseră aproape numaidecât.

— Cea mai fermecătoare fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată! spuse Mackenzie când fu întrebat. Din nenorocire, nu putea vorbi! De câteva ori mi-a scris ceea ce dorea pe o bucată de hârtie.

— Caută-ţi alta, dragă! făcu Gregson râzând, pe când. Se întorceau la han. Asta-i mută!

Howland îl lasă însă fără răspuns. Cu un „noapte bună” abia îndrugat, se urcă în camera lui, trântindu-se cu greutate în pat, cufundat în gânduri.

Îl intriga nespus de mult insistenta aceasta de a pleca spre Sud. Dar nu era el tocmai omul acela care să se lase influenţat de frică totuşi, un presentiment ciudat îl făcea să-şi dea seama că un pericol nelămurit încă, îl aştepta la Wekusko. Cu toate sforţările ce le făcu, nu putu să descopere cu toate acestea cauzele acestui pericol spera însă,

că misterul se va lumina de la sine.

Cu toate încercările făcute, nu reuşi să alunge din minte viziunea fetei al cărei obraz atât de palid şi dulce îl fermecase. Desfăcu din nou scrisoarea. *„Crede-mă, acum”...* Ştia deci, că el aflase de cursa ce i-o întinsese. Ar fi trebuit s-o urască şi totuşi nu putea. Sângele îi clocotea în vine. Oh! De-ar şti că mii de pericole îl aşteaptă la Wekusko, tot se va duce! Şi o va regăsi!

Howland adormi cu surâsul pe buze.

A doua zi de dimineaţă, când coborî din cameră, întâlni pe Gregson în capul scării.

— Sania şi câinii te aşteaptă! spuse el.

Apoi, aşezându-se amândoi la masă, continuă:

— Mi-am schimbat gândul, Howland! Nu mai merg cu tine cum era vorba! Nu e nevoie de mine acolo, căci şi Thorne te poate pune la curent cu toate. Cred că ţi-e tot una, nu-i aşa?

Howland dădu din umeri, râzând:

— La drept vorbind, Gregson, îmi place mai bine aşa! Ce fel de om este cel ce mă întovărăşeşte?

— E un indian Cree. Îl cheamă Jackpin şi-ţi pot spune că e singurul om din Wekusko în care ne putem încrede, cel puţin eu şi Thorne. Vânează, face mâncare, în sfârşit se ocupă cu toate. O să-ţi placă, ai să vezi!

Într-adevăr, îi plăcu. Înaintă spre Jackpin şi-i strânse mâna cu putere. Pielea arămie a indianului se ilumină de bucurie, când desluşi pe faţa tânărului entuziasmul pentru natura înconjurătoare.

Înainte de a se urca în sanie, Gregson îl trase la o parte, cu un tremur nervos, deşi făcea toate sforţările ca să rămână calm.

— Un singur cuvânt, Howland, spuse el. Ţinutul în care pătrunzi acum, e cel mai sălbatec din toată Canada. Sunt destui flăcăi care nu vor ezita să te ucidă, numai aşa, din simplă plăcere sau pentru a-ţi lua proviziile, sania şi armele. Îţi spun asta ca să te păzeşti. Jackpin va trebui să deschidă bine ochii când bezna nopţii se va lăsa.

Vorbea cu voce joasă şi se întrerupse la apropierea indianului. Howland nu mai avu vreme să-i răspundă. Aşezat în sanie, rosti un ultim adio.

Cu un strigăt sălbatic însoţit de şuieratul biciului, Jackpin porni într-o goană infernală.

Cu ţigară în colţul gurii, Howland, simţi o bucurie imensă năpădindu-i sufletul. Aruncă o ultimă privire înapoi spre Wekusko, care începuse să dispară ca înghiţit de o enormă pătură de zăpadă. În curând nu-l mai văzu.

Feeria culorilor din faţa lui îl atrăgea atât de mult, încât îi venea să chiuie de fericire. Albul imaculat al zăpezii unindu-se la infinit cu semnul cerului fără pată şi între ele verdele strălucitor al brazilor

uriaşi ce-şi înălţau falnic conurile lor spre înaltul şi nemărginitul soare, ale cărui raze şfichiuiau obrajii tânărului.

Când Jackpin, opri câinii ce gâfâiau obosiţi la picioarele unei enorme stânci, Howland sari jos din sanie şi, pentru prima oară, vorbi indianului

— Cât e de minunat, Jackpin!… Dar, ai să-ţi ucizi câinii într-o goană ca asta!

Indianul surâse:

— Ei aleargă aşa în fiecare zi! rosti el cu un accent particular. Ei capabili aleargă treizeci de leghe pe zi!

— Treizeci… leghe!

În admiraţia lui pentru aceste minunate animale, ce străbat imensele pustietăţi albe ale Canadei, Howland întinse mâna pentru a mângâia pe cap pe unul dintre ei. Dar, cu un strigăt de nelinişte, indianul îl respinse cu brutalitate, tocmai la vreme, ca să împiedice o muşcătură grozavă, căci câinele îşi şi arătase colţii.

— Nu atinge! strigă el. Niciodată! Jumătate câine, jumătate lup. El aproape sălbatec, nu trebuie atins!

— Cât p-aci să mă înhaţe! făcu Howland cu un fior. Şi când te gândeşti că le-am luat drept cele mai blânde animale din lume! Hotărât, pătrund într-un ţinut care-mi rezervă multe lucruri ciudate!

Gând se lăsă noaptea. Howland era mort de oboseală; cu toate acestea, putea spune oricând ca această zi fusese cea mai frumoasă din toată viaţa lui!

De cel puţin douăzeci de ori coborâse din sanie ajutând lui Jackpin. Când se opreau, învăţa să şuiere şi să pocnească cu biciul pentru câini. Întrebase peste o sută de lucruri, îl silise să fumeze câte-o ţigară la fiecare oprire, se arătase atât de prietenos încât mai mult de jumătate din răceala ereditară a indianului se topise în focul entuziasmului său.

După ce-şi făcură lagărul pentru noapte se aşeză jos şi chemă lângă el pe Jackpin. Care arunca uscături în foc.

— Gregson mi-a atras atenţia să mă păzesc în timpul nopţii, Jackpin. Ce crezi de asta?

Indianul se întoarse încet şi rosti gutural:

— Gregson foarte fricos! Oameni răi nu sunt aici; sunt în oraşe, în Sud şi mult de tot în Nord. Eu fac pază fiecare noapte. El îngrozit, poate! Îngrozit!

— Îngrozit? De ce?

Aplecat peste foc, Jackpin rămase o clipă tăcut; apoi, ridicând mâna arătă degetul mic:

— Poate accident deget… poate nu.

În zadar încercă Howland să afle mai mult de la indian. Ea chiar avu convingerea, că acestuia îi părea rău şi pentru cele ce rostise. O

bănuială îl cuprinse.

Se gândise mult la inexplicabila atitudine a lui Gregson, la nerăbdarea lui de a pleca din acest ţinut şi la dorinţa de a nu se mai întoarce la Wekusko, nici măcar ca să-l întovărăşească.

Se petrecea ceva în Nord! Ceva ce nu-şi putea da încă seama! Şi fără să vrea fu cuprins de un fior nelămurit.

Desigur, Gregson cunoştea prea bine acest ceva, iar degetul lui amputat era poate unul din factorii acestui mister!

Era Gregson oare în toate minţile? Căci nu se putea explica altfel dezinteresarea lui faţă de succesorul său; şi nici să-l lase astfel, fără să-l povăţuiască cea ce trebuie să facă, faţă de o situaţie care, fără îndoială, îl silea s-o părăsească!

Singura lui speranţă mai rămăsese Thorne. Aştepta cu nerăbdare ziua când va da ochii cu el.

Obosit din cale afară, nu se mai ocupă de pasa lagărului şi bizuindu-se pe indian, adormi.

Tot timpul zilei ce urmă, Jackpin goni sania nebuneşte, cu riscul de a ucide câinii şi puţin după-amiază, vesti pe Howland că vor ajunge la Wekusko cum se va lăsa noaptea.

Într-adevăr, nu se întunecase încă bine când, în mijlocul unei păduri dese şi stufoase, Howland zări câteva licăriri împrăştiate. Pătrunzând sub copacii uriaşi, indianul opri câinii lângă o masivă construcţiei de lemn, pe jumătate ascunsă în zăpadă.

Această cabană se afla la vreo câteva sute de metri depărtare de prima lumina şi nămeţii care o înconjurau arătau lămurit că nu mai fusese locuită de multă vreme. Cu o cheie ruginită, Jackpin deschise uşa fără un cuvânt. Un aer rece şi umed opri o clipă pe Howland la intrare, în timp ce cerceta cu atenţie încăperea spre a se obişnui cu întunericul.

După câteva încercări zadarnice, indianul aprinse o lampă cu petrol agăţată de o grindă în tavan. Când bezna fu împrăştiată de lumină, Jackpin se întoarse spre inginer şi spuse încet, nu fără oarecare bătaie de joc:

— Gregson şi Thorne făcut cabana asta la început. Frumos loc pentru a dormi liniştit noaptea! Au stat luni multe aici. Apoi, ei spus prea îndepărtat de oraş. Dar nu-i asta. Thorne îngrozit şi Gregson la fel!

Indianul înălţă dim nou din umeri şi începu să facă focul. Renunţând să-l mai întrebe ceva, Howland se mulţumi să privească în jurul lui. Nu zări nimic altceva în plus, decât cea ce se obişnuieşte ca mobilă în astfel de locuinţe.

Întorcându-se spre indian spuse:

— Jackpin! Du-te şi caută-l pe Thorne. Spune-i că am venit. Vrei?

Indianul şovăi, apoi ieşi şi închise uşa după el.

— Îngroziţi! exclamă Howland când rămase singur. Îngroziţi, de ce? Mă mir, căci Thorne şi Gregson n-au fost niciodată fricoşi! Oh! Va trebui să mi se spună de ce pleacă şi de ce le este frică!

Aprinse o ţigară şi aşezându-se pe o laviţă, rămase în aşteptare. După câtva timp uşa se deschise şi zări ce Jackpin susţinând de braţ un om aproape înăbuşit în blănuri. Scoase un strigăt de surpriză privind omul din faţa lui.

Cu câteva luni mai înainte, întâlnise pe Thorne în Chicago, un om în puterea vârstei, solid, drept ca un plop şi vibrând de acţiune. Îl admirase totdeauna cu invidie. În faţa lui era omul cel mai capabil şi mai bine plătit din instituţie: vedea în el tipul ideal al inginerului! Şi acum… Ce dezastru!

Fără să poată scoate vreo vorbă, continua să-l privească înlemnit. Şi, ca şi cum această privire l-ar fi durut mult, Thorne îşi dădu jos blana după umeri, descoperind unul din braţe în eşarfă. Spatele îi era curbat ca al unui moşneag iar în ochi îi lr cea o lumină sălbatecă.

— *Hello,* Jack! spuse el, rupând tăcerea. Mă priveşti ca pe un strigoi!

— Pentru Dumnezeu. Thorne! Ce se petrece aici? L-am găsit pe Gregson pe jumătate muribund. Şi acum… pe tine…

— E un miracol, Jack, îl întrerupse Thorne cu un râs nervos, că nu citeşti numele meu pe o cruce de lemn şi că mă întâlneşti în carne si-n oase. Parcă am o stâncă uriaşă pe umeri, o stâncă uriaşă!

În urma lui Thorne, Howland surprinse un foc întunecos în ochii indianului şi pe buze fluturându-i un rânjet sălbatec.

Thorne se aşeză cu greutate pe un scaun şi frecându-şi mâinile să şi le încălzească, rosti încet:

— Să lăsăm asta. Totul merge bine pe-aici. Calea ferată e aproape construită până la golf. Avem trei sute de lucrători solizi şi multe provizii. Nu cred să fie vreunul nemulţumit. S-ar putea ca la primăvară, Gregson şi cu mine să luăm conducerea lucrărilor până la Pas. Dar tu vei termina calea ferată până la golf.

— Îmi pare bine că lucrurile merg bine, şopti Howland cu ton curios.

Apoi, aplecându-se mult spre a fixa faţa lui Thorne, întrebă:

— Thorne, e vreun om pe-aici cu numele Croisset şi vreo fată numită Melissa?

Pândea încordat trăsăturile tovarăşului său, dar nici o fibră a acestuia nu mişcă spre a-i confirma bănuielile.

Surprins, acesta ridică capul.

— Nu ştiu, Jack. Se prea poate să existe vreun Croisset printre lucrători. N-ai decât să te uiţi pe fişe. Cât despre fete, Gregson ştie mai bine ca mine!… Dar, de ce mă întrebi asta?

— Oh! Nimic important! Am o scrisoare pentru ei, dacă-i întâlnesc

cumva… Aici voi locui eu?

— Da, dacă n-ai nimic împotrivă. De când am fost rănit, stau în lagăr. E mai lesne să fiu în preajma şantierelor

— Gregson a fost rănit odată cu tine? întrebă tânărul. Nu pot pricepe cum s-a tras asupra lui! Nu are darul de a-şi face duşmani!

Tresărind, Thorne îl privi uimit.

— S-a tras asupra lui? Dar, trebuia să spună că a fost un accident!

— Pentru ce m-ar fi minţit, Thorne?

O uşoară roşeaţă invada obrajii palizi ai inginerului; privirile lui căutau să citească limpede în ochii tânărului.

— Îmi vorbise doar, de un accident, pronunţă el.

— Ciudat! făcu Howland.

Apoi, ca şi cum acesta n-ar fi avui pentru el decât o importanţă infimă, se întoarse spre Indian

— Ah! Jackpin, văd că eşti gata cu cafeaua!

Şi, bătând pe Thorne pe umăr, adaogă:

— Am adus cu mine un *Madera,* să plescăi din limbă, nu altceva! Vom trage câte-o duşcă după masă – … Drace! Asta ce mai el De ce naiba aţi pus obloane la fereastră?

Pentru prima dată, observă că în loc de perdele, fereastra era astupată cu obloane grele de lemn. Bătute solid în cuie. Un fior îi străbătu trupul, în vreme ce cerceta curios această baricadă. Fără să se întoarcă, râse încurcat:

— Lui Gregson i-a fost probabil frică că omul care i-a retezat degetul să nu-l ucidă prin fereastră?

Nici un răspuns nu-i veni şi când se apropie de Thorne, faţa acestuia era indiferentă.

După masă, mai pălăvrăgiră încă vreo oră, apoi Thorne, însoţit de indian îl părăsi.

Îndată ce fu singur, închise uşa cu grijă şi se asigură de soliditatea barei de siguranţă. Îşi aprinsa o ţigară şi începu să se plimbe prin cameră, cufundat în gânduri. Lucrurile se complicau!

Evident, Gregson îl minţise cu privire, la deget; şi Thorne ocolise subiectul supărător al rănilor lui, oricare ar fi fost motivul. Aceste două puncte erau lămuritei. Cei doi ingineri nu plecau pentru că erau dezgustaţi de acest ţinut! Fugeau, pur şi simplu şi ascundeau cu încăpăţânare adevăratul motiv al fugii.

Trebuiau oare să înţeleagă că-l sacrificau propriei lor salvări? Nu, nu putea crede un lucru atât de monstruos. Amândoi erau oameni dintr-o bucată şi nu le putea pune onoarea la îndoială. Thorne, în special, era un om de un curaj fără limite, ultimul om din lume care ar putea trăda un asociat sau un prieten.

Era sigur că nici Thorne, nici Gregson nu cunoşteau pe Croisset sau pe fata din Prince Albert. Altele trebuiau să fie cauzele, pe care

trebuiau cu orice preţ să le descopere.

Nesfârşita călătorie prin zăpezile Canadei îl obosise mult; totuşi, nu-i era somn. Se înfăşură în blănuri şi se întoarse pe laviţă. Bătăile unei pendule, pe care n-o auzise până acum, îl făcu să tresară şi să observe că era ora unsprezece. O amorţeală îl cuprinse încetul cu încetul şi era gata să adoarmă, când fu trezit de nişte lovituri uşoare în uşă.

Cine putea veni la el, atât dei târziu? Scoasei revolverul din şubă şi-l puse în buzunarul pantalonilor, apoi, cum bătăile continuau, deschisei uşa cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta strângea nervos patul revolverului.

Ca lovit de trăsnet, neputând să scoată vreo vorbă, se găsi faţă-n faţă cu palidul obraz al unei femei, luminat în plin de lampă. Uimit, făcu un pas îndărăt; şi aceasta intră înăuntru. Era *ea,* fata care pusese stăpânire pe viaţa lui de la prima întrevedere din Prince Albert, aceea ale cărei trăsături se întipărise adânc în inima lui şi care îi turburase sângele rece, făcându-i-l să-i clocotească în vine...

4
O EXPLICAŢIE

Howland închise uşa şi se întoarse spre fată, fără să întrerupă tăcerea apăsătoare ce domnea în cameră. O clipă se priviră faţă-n faţă.

— De ce ai fugit? întrebă tânărul cu un suflul uşor, ca şi cum s-ar fi cunoscut de ani de zile.

— Te-am minţit, murmură ea abia perceptibil. Te-am…

Nu sfârşi fraza, căci făcu un efort uriaş pentru a-şi înfrâna emoţia. A fost zadarnic. Căzu pe scaun înfundându-şi capul în palme, plângând.

Ridicările convulsive care-i scuturau umerii provocă o imensă bucurie tânărului. O incertitudine apăsătoare se libera din sufletul lui!

Uşor, se apropia de ea. Şuba căzuse pe umeri, dând la iveală un păr negru-albăstrui. Howland nu ezită decât un moment, apoi mâna lui so lăsă dulce pe capul aplecat.

— De multe ori, prietenul care minte este cel mai cinstit, spuse el. Sunt convins că ai fost silită să minţi.

Ochii fetei se îndreptară rugător spre el.

— Crezi asta? Creai că am fost silită să mint?

— Da! rosti Howland hotărât, cred că ai fost forţată să minţi... Şi cred, adaogă el, că nu mă vei mai minţi!

— Nu! făcu ea, îndreptându-şi bustul. Nu! Nu voi mai minţi! Crezi în mine, acum?

— Da!

— Atunci, urmă ea, ridicându-se în picioare, atunci, întoarce-te în Sud! Am venit în plină noapte spre a ţi-o repeta din nou, pentru a te implora să pleci! Dacă nu vei pleca până mâine…

Răsuflarea întretăiata o împiedică să continue, dar tonul cu care vorbise, completa restul. Ca un resort, Howland îşi îndreptă trupul. Ameninţarea unui pericol deştepta în el, dorinţa de luptă, de a învinge. Apropiindu-se de ea, îi apucă strâns mâinile, obligând-o să-i privească în fată:

— Daca nu plec mâine, voi fi ucis? sfârşi el fraza începută. Ei bine! Mi-ai făgăduit că nu mă vei mai minţi. Cine vrea să mă ucidă şi pentru ce?

Un fior scutură trupul canadienei, în vreme ce răspundea:

— E adevărat… Nu voi mai minţi. Dar când îmi va fi imposibil să spun adevărul, voi tăcea… Nu pot să-ti spun de ce ţi-e viaţa în pericol.

— Dar, ştii de ce?

— Da…

— Vrei cel puţin să-mi spui cine eşti?
O clipă, fata ezită, frângându-şi nervos degetele.
— Vrei? insistă el.
— Dacă ţi-aş spune, şopti ea, ai şti atunci cine vrea să te ucidă.
Uluit, Howland căută cuvintele pentru a-i răspunde. Brusc, fata se îndreptă:
— Pleacă! Oh! Pleacă mâine! Vei pleca, nu-i aşa?
Howland aprinse o ţigară, apoi, surâzând, merse spre ea.
— Desigur! Plec... să te însoţesc, să te conduc acasă!
Tânărul îşi prinse cartuşiera şi-şi puse revolverul în toc. Întorcându-se spre fată, o văzu ghemuită lângă uşă..
— Nu vreau să vii cu minei
— De ce?
— Pentru că... (şi un tremur nervos o cuprinse), pentru că *ei* te vor ucide!
— Făgăduieşte-mi că ai să pleci!
— Cu tine, da!
— Nu, nu! Niciodată! Întoarce-te la Pas, în Sud!Te rog...
— Poate! Îţi spun în curând...
Fata cedă şi-l lasă să deschidă uşa, ieşind afară. Mergând uşor, dar repede, ea apucă pe o cărare ce pătrundea în umbra adâncă a copacilor. După câtva timp, se opri.
— Stau aproape de-aici, murmură ea. Lasă-mă. Dacă mă vor vedea cu tine!...
— Încă puţin...
În tăcere, porniră mai departe. Câteva licăriri de lumină îşi făcură apariţia.
— Oh! Acum, trebuie să mă laşi singură! Trebuie!
Şi cum Howland, cu regret, făcu câţiva paşi înapoi, ea se apropiă repede de el, rugându-l:
— Mi-ai făgăduit! Pleacă mâine!
Ce iute uitase în acest minut dovezile de energie învăţate în perioada lui de vagabondaj! Ambiţii, visuri de succes, totul se sfărâma în faţa măreţiei unui sentiment pe care-l dispreţuise cu câteva zile în urmă:, să fii iubit de femeia iubită!...
Strânse cu înfocare mâinile dulci şi le apropiă de buze.
Tăcuţi şi unul şi celălalt, îşi spuneau prin priviri ceea ce bubele refuza să rostească.
— Nu! Nu! murmură el. Nu plec. N-am făgăduit nimic şi nici nu pot să făgăduiesc!
Fata încercă să-şi libereze mâinile, dar zadarnic.
— Iată de ce nu pot... Pentru că te iubesc... te iubesc!
Apoi, ca înfricoşat de îndrăzneala lui, o imploră:
— Iartă-mă! N-am vrut să te insult... Voiam să ştii numai de ce nu

mă pot întoarce în Sud.

Reuşind în cele din urmă să scape din strânsoare, fata făcu câţiva paşi în întuneric. Vocea ei, dulce şi fermecătoare, străbătu prin noapte:

— Dacă mă iubeşti, pleacă mâine!

— Şi tu?

— Eu?

— Oh! Eu… continuă ea cu amărăciune. Ai să uiţi că mai văzut vreodată!…

Din adâncul pădurii, nişte murmure de voci se apropiau de ei. Tânăra alergând brusc spre Howland, izbucni:

— Du-te! Du-te! Închide-te în cabană şi nu descuia uşa nimănui cât e noapte! Oh! Te rog, du-te!

Glasurile se auzeau din ce în ce mai tare. Dar Howland, surâzând, nu se mişcă.

— Nu voi fugi, micuţo! murmură el. Dacă sunt atacat, mă voi apăra! Vezi asta?

În lumina stelelor, un revolver străluci în noapte. Înăbuşind un strigăt de disperare, canadiana îi trase la umbra unui desiş stufos ce mărginea cărarea.

Fără un cuvânt, Howland puse arma în toc. Vocile deveneau din ce în ce mai desluşite şi, pe măsură ce se apropiau, măreau groaza fetei. Ghemuită lângă ei, cu mâinile crispate de braţul lui, îl privea cu nişte ochi în care domnea o spaimă grozavă.

Sângele lui Howland începu să clocotească. Instinctul îi spunea că fata recunoştea glasurile şi că cei doi oameni ce treceau pe lângă ei erau acei duşmani neîmpăcaţi contra cărora îl pusese în gardă. Şi poate făceau parte din acei ce-i atacaseră în Prince Albert, pe drumul marelui Nord!

Cu un sălbatec sânge rece, Howland scoase revolverul şi se pregăti să tragă, o flacără ciudată se aprinse în ochii lui.

— Nu! Nul… şopti îngrozită fata, agăţându-se de braţul lui cu o forţă uriaşă. Nu… Dacă mă iubeşti nu face asta!…

Brusc, Howland o atrase spre el, murmurând:

— Da!… Te iubesc!… Te iubesc!…

Zgomotul paşilor se mări, trecând pe lângă ei, apoi se pierdu depărtare. Cu ochii ţintind nervos întunericul, fata rosti tremurând de emoţie:

— Au plecat:

— Da, spre norocul lor!

O clipă, Howland o privi în ochi, apoi continuă:

— Au plecat. Erau oamenii care au încercat să mă ucidă în Prince Albert. I-am cruţat… numai pentru tine, deşi nici numele nu ţi-l ştiu măcar!

— Oh! Aceasta pot să-ţi spun! răspunse ea, surâzând. Mă numesc… Melissa.

— Melissa!

Acest cuvânt îi amintea de ultima lui întâlnire cu Croisset şi de cele pronunţate de acesta: „…Poate vei pricepe când ţi-oi spune că acest avertisment îţi este trimes de Melissa”. Ce voise să înţeleagă Croisset prin aceste cuvinte?

— Melissa! repetă el, privind-o ciudat.

— Da, Melissa… Oh! Nu trebuia să spun! Făgăduisem să tac

Apoi, cu un accent de disperare, strigă:

— Trebuie să pleci! Trebuie! Vei pleca, dacă mă iubeşti!

— Aş pleca până la capătul pământului, pentru tine, izbucni el. Dar, vreau să ştiu dle ce! Nu înţeleg nimic. Nu pricep de ce au vrut aceşti oameni să mă ucidă în Prince Albert! Nu pricep pentru ce viaţa mi-este în pericol aici. Croisset mi-a spus că avertismentul era din partea ta. N-am avut niciodată duşmani. Când Croisset mi-a pomenit numele tău, îl auzeam pentru prima oară. Ce voia el să spună? De ce să nu merg spre Nord? Am fost sincer şi cinstit cu tine. Fii la fel! Te iubesc! Dacă trebuie să ucid pentru tine, jur că o voi face. Dar spune-mi! Explică-mi!

Howland gâfâia cu respiraţia întretăiată de această explozie. Melissa îl privea fix, mută. Ca şi cum n-ar fi putut vorbi.

— Haide! Spune-mi! continuă el mai liniştit.

Fata îl respinse uşor înapoi, pentru a-l privi fix în ochi şi rosti, hotărâtă.

— Dacă ţi-aş spune totul, cuvintele mele ar însemna o denunţare contra fiinţelor ce-mi sunt scumpe. Făgăduieşte-mi că nu vei face nici un rău nici uneia din ele şi că vei pleca spre Sud!

— Să plec, fără tine?

— Da, fără mine!

Pronunţă aceste cuvinte cu o uşoară tremurare a vocii. Howland răspunse grav:

— Jur să nu fac nici un rău celor dragi ţie! Jur! Dar refuz să făgăduiesc că voi pleca singur!

Ochii canadienei străluci de bucurie. Depărtându-se, murmură uşor:

— Mă voi mai gândi. Poate îţi voi spune mâine, noaptea viitoare, aici, dacă juri să nu faci nimic până atunci.

— Îţi jur!

— Mă găseşti mâine aici, la aceiaşi oră, când ceilalţi dorm. Dar fii prudent, foarte prudent! Făgăduieşti?

— Făgăduiesc!

Înainte die a se întoarce spre cabană, Howland mai privi odată în bezna nopţii, în care dispăruse canadiana. Începuse să ningă; fulgii cădeau uşor pe umerii tânărului.

Tăcerea profundă a pădurii, frumuseţea magnifică a Nordului, a cărei, măreţie îl copleşea, îl făceau aproape să se înfioare. Scuturându-se înciudat, Howland porni grăbit înapoi.

5
DRAGOSTE ŞI DATORIE

Da! Ar pleca în Sud, ar pleca unde ar vrea ea… numai dacă primea să-l întovărăşească!

Ce însemna drumul de fer, faţă de imensa fericire ce-o va avea? Pentru prima dată, cuvântul *datorie*, care-i condusese până atunci toate acţiunile, îşi pierdea semnificaţia în ochii lui ar găsi destui ingineri care ar primi cu bucurie însărcinarea de a construi această linie! Glorie, bogăţie, ambiţie: ce puţin contau aceste cuvinte faţă de dragostea lui pentru Melissa!

Se opri o clipă, aprinzându-şi o ţigară.

Simţea că vechile lui porniri de luptător, îi reveneau înzecite. Să se întoarcă în Sud? Ce idee! Nu. Da o sută de ori nu! Va rămâne în Nord! Va construi linia! Va dobândi gloria şi bogăţia care-i va îngădui să cucerească pe Melissa dacă ea trebuia să fie a lui.

Când Howland pătrunse în cabană, Jackpin îl aştepta cu picioarele întinse la foc.

— Nimic nou, Jackpin? întrebă inginerul. A venit cineva în lipsa mea?

În loc de răspuns, Indianul arătă cu un s-est spre masă. Pe care se afla o bucată de hârtie. La lumina lămpii, Howland citi:

„Dragul meu Howland,

Am uitat să-ţi spun că trenul poştal ce merge spre Pas pleacă mâine la amiază şi că vreau să-l iau. Vino în lagăr, numaidecât. De la opt de dimineaţă şi nană la prânz, voi avea tot timpul să-ţi arăt tot cea ce ai nevoie.

Thorne”.

Un murmur de nemulţumire îi scăpă.

— Unde dormi, Jackpin? întrebă el brusc.

— Cabană, la marginea pădurii, răspunse indianul.

— Noapte bună, atunci!

Jackpin întredeschise uşa şi timp de o clipă, privi peste umăr în direcţia inginerului. Păru că vrea să spună ceva, ezită, apoi dispăru în noapte cu un murmur gutural.

După ce baricadă solid uşa, Howland se dezbrăcă şi se trânti pe laviţă. Cu toate gândurile ce-i frământau mintea, adormi în curând.

Deşi, de obicei se trezea înaintea aurorei, de astă dată fu deşteptat

de Jackpin, câteva ore mai târziu. În lagăr, mişcarea tocmai începuse să mai învioreze oamenii, când Howland condus de indian, pătrunse în cabana lui Thorne. Acesta îl aştepta în picioare, îmbrăcat.

— Iartă-mă, Howland, dar trebuie neapărat să plec cu trenul poştal. Asta rămâne între noi, nu? Nu prea am încredere în arta medicului nostru. Nu e la înălţime! Cu umărul meu blestemat şi cu braţul ăsta, nu mă pot duce decât la un medic adevărat.

— Credeam că-l ai aici pe Weston? făcu Howland. Ori Weston trece ca cel mai bun medic al rănilor produse de *accidente* din Companie!

— Da, Weston. E aici, răspunse Thorne, aruncându-i o privire înciudată. Nu-i tăgăduiesc priceperea, departe de mine asta! Dar…

Apoi, adăogă, – cu un alt ton:

— Ah! Era să uit! Am cercetat lista lucrătorilor şi n-am găsit nici un Croisset.

În timpul mesei, pe care o luară împreună, Thorne îi arătă documente, hărţi şi planuri relative la construcţia liniei, pe care i le explică cu deamănuntul încă din Chicago, Howland era ţinut riguros la curent cu toate lucrările, aşa că au fost de ajuns câteva explicaţii verbale pentru a-şi completa cunoştinţele. Acum putea să continue lucrările şi fără ajutorul lui Gregson sau Thorne.

În cursul acestor explicaţii, Howland Se convinse şi mai mult că cei doi ingineri nu părăseau şantierele din cauza incapacităţii lor. Dacă ar fi găsit lucrările în dezordine atunci ar fi înţeles. Dar totul dovedea contrariul, succesul pe toată linia al celor doi oameni.

După ce termină toate explicaţiile, Thorne rezumă situaţia în câteva fraze expresive.

— Cea ce ai văzut până acum nu-i totul! Când am venit aici, nici măcar o căprioară nu şi-ar fi putut face drum prin pădure. Şi acum, avem cincizeci de cabane de lemn, două mari antreprize, un birou poştal, un spital, trei ateliere forestiere şi un şantier de construcţii navale!

— Un şantier de…! exclamă Howland.

— Da! Şi un bric de cinci zeci de tone pe jumătate terminat! Le poţi sfârşi până la primăvară şi-ţi va folosi la transportul proviziilor în diferite lagăre de-a lungul lui Wekusko.

„În afară de asta, am construit o sută de km de cale ferată spre Sud şi alţi şase spre Nord, pentru oamenii noştri care preferă să înnopteze aici…”

În acel moment se deschise uşa, întrerupând-ul şi un om voinic, cu faţa bronzată pătrunse în cabană.

— Bine ai venit, Macdonald. Eşti punctual ca întotdeauna… E şeful echipei noastre, Jack, explică el, întorcându-se spre tânăr.

— Jack Howland! strigă Macdonald. Ce surpriză!

Mâinile celor doi oameni se uniră într-o strângere prietenească,

Howland îl cunoştea de mai multă vreme, încă din Chicago.

— Iartă-mă Thorne! Sunt în întârziere cu cinci minute, dar vina e a acelei mine păcătoase pe care trebuie s-o aruncăm în aer astăzi.

— Ce are de-aface una cu alta? Credeam că totul e pregătit încă de ieri?

— Am spus eu altfel? Muntele va sări în aer la ora zece. Va fi o privelişte încântătoare! Gândeşte-te: o sută cincizeci kg. de praf de puşcă şi patru lăzi a câte douăzeci livre fiecare de dinamită! Trebuie neapărat să mergi să vezi asta Thorne!

— Îmi pare rău Mac, dar nu pot. Mă întorc în Sud cu trenul poştal. Mă bizui pe tine că vei să-i spuie lui Howland:

— Oricând! făcu vesel vlăjganul, frecându-şi mâinile cu putere. Ah! Howland, Thorne şi Gregson au făcut minuni! Nu vei mai pleca, sunt sigur, după ce le vei vedea! Vorbeşti de constructori de cale ferată! La dracu' cu ei! Bacă ţi-aş spune că...

— Tacă-ţi fleanca, Mac! îl întrerupse familiar rănitul, în vreme ce Howland izbucnea în râs.

Thorne îşi puse şuba şi se despărţi de ei cum ieşi afară.

Macdonald, profită de această despărţire ca să-i spuie lui Howland:

— Thorne s-a întors de curând din regiunile civilizate, iar doctorul Weston m-a asigurat ca rănile lui sunt aproape vindecate. Nu mai înţeleg nimic!

Inginerul îl privi curios, vroind parcă să-l descoasă, dar rămase tăcut. De altfel, scoţianul schimbă numai decât vorba:,

— Mergi la mină?

Tânărul dădu cin cap. Cu paşi mari, ei se îndreptară spre mină. Totul era gata. Macdonald îi explică cea ce se făcea. Mina, poreclită *coyot* în langajul minierilor, era un tunel lung de vreo douăzeci de metri, săpat în poalele unui munte; acest tunel se termina printr-o grotă, în care se aşezase explozibilul. Intrarea grotei fusese apoi înfundată ca explozia să fie mai puternică. Un fir electric trecea prin această grămadă de bolovani ce înfunda grota, până la capsă.

— E ciudat pentru mine, făcu Macdonald, că Thorne nu ţine să vadă sărind în aer muntele. Ne-a trebuit trei luni ca să săpăm tunelul şi e cel mai mare pe care l-am văzut vreodată în regiunile arctice. Cred că peste cincizeci de mii de metri cubi de stâncă vor sări, ca o lăcustă, în aer. Un inginer nu are ocazia să vadă decât cel mult trei explozii ca aceasta în tot cursul vieţii lui. E uluitor din partea lui Thorne!

Fără să aştepte răspunsul lui Howland, scoţianul se îndreptă spre o colină situată în dreapta. Lucrătorii înconjuraseră muntele şi strigătele lor de alarmă, duse până departe de ecou, răsunau sinistru.

— Foci Foc!

Orice lucru încetase. Vreo cincizeci de lucrători se adunaseră în jurul colinei şi la apropierea lui Howland şi-a scoţianului se îndreptară

spre un bolovan alături de care se afla instalată o capsă cu baterii electrice.

Trăsăturile lui Macdonald deveniră grave. Întorcându-se spre Howland, spuse:

— Jack, vrei să apeşi pe buton?

Trupul lui Howland se înfiora din cap până-n picioare. Aplecat peste capsă, aruncă o ultimă privire muntelui, care la opt sute de metri în faţa lui, se înălţa cu un aer dispreţuitor, bravând destinul. Degetul, tremurând, atinse butonul metalic ce trebuia să producă scânteia distrugătoare.

O tăcere, lugubră ca moartea, se lăsă printre lucrători. Un minut… două minute… trei… cinci. Din temeliile muntelui un vuiet teribil începu să se audă…

Deodată, o suflare uşoară sa ridică în aer, ceva ca un nor de praf ce se înălţa spre bolta cerului şi o flacără uriaşă izbucni împrăştiindu-se în mii de scântei. Apoi, brusc, se produse explozia.

Un muget, un pârâit îngrozitor şi pământul începu să se cutremure din adâncuri. Enorme coloane de fum negru şi des acoperiră muntele într-un văl întunecos. O clipă mai târziu, un trăsnet înfiorător sfâşie aerul. Mai iute decât poate urmări ochiul omenesc, o alta flacără mai uriaşă ca cea dintâi, apăru din acest ocean de fum ridicându-se spre înaltul cerului, tot mai sus, mereu mai sus, la sute de metri în spaţiu.

Exploziile se succedau fără întrerupere, asurzind aproape cu totul oamenii. Cerul se umplu de bucăţi dle stâncă.

Zgomotul exploziei mai continuă încă trei minute, apoi, încetul cu încetul, scânteile începură se stingă în dosul perdelei de fum. Iar zgomotul se micşoră din ce în ce…

Howland tresări. O mână rece ca gheaţa îl apucase de braţ. Întorcându-se, zări pe Macdonald, a cărui faţă era lividă. Vocea scoţianului îi păru stranie, lugubră.

— Ce spui de asta, Howland?

Cei doi oameni îşi strânseră mâna cu putere. Sufletele le erau pline de o emoţie inexplicabilă, datorită acestui spectacol formidabil. Când priviră din nou în direcţia muntelui, prin norul de fum ce nu se risipise încă, zăriră un morman imens de stânci sfărâmate… tot cea ce mai rămăsese din uriaşul cerber al noului drum spre Marele Nord!

La întoarcere, făcură drumul în tăcere. Scena la care fusese martor îl impresionase adânc. Reînvia în el vechile ambiţii, entuziasmul tinereţii, dar nu găsea cuvinte să se exprime.

La despărţirea de Macdonald strânse cu putere mâna acestuia. Îi mulţumea astfel pentru neuitatul spectacol.

Rămas singur în cameră, se aruncă pe pat şi-şi aprinse o ţigară, gândindu-se serios la noua lui situaţie.

Era însărcinat cu una din cele mai grandioase lucrări din lume, el,

Jack Howland, care cu douăzeci de ani în urmă nu era decât un vagabond înfometat, cu picioarele goale, strigând în gura mare titlurile celor mai renumite ziare din Chicago!…

Acum, când câştigase cu enorme sacrificii greaua luptă pentru existentă, trebuia să se teamă de această ameninţare. Strânse furios pumnii, amintindu-şi de cele ce i se întâmplase până acum: cursa, atacul acelor ucigaşi, avertismentele misterioase…

Şi sângele începu să-i clocotească în vine.

6
CLIPE DE GROAZA

În Nordul îndepărtat, zilele sunt scurte în mijlocul iernii. Începea să se întunece, când auzi o bătaie în uşă.

Un lucrător pătrunse în cameră, cu privirile rătăcite, strigând:

— S-a întâmplat ceva groaznic la mină, d-le inginer! Macdonald vrea să vă vadă cât mai repede! Am venit cu sania în goană, până aici!

— Ciudat! făcu Howland, îmbrăcându-şi şuba. Macdonald îmi spusese că totul a mers de minune. Ce s-a întâmplat?

— Dinamita prost aşezată, cred. Macdonald înjură de toţi dracii. E nerăbdător să vă vadă lângă el.

După o jumătate de oră, sania se opri în locul unde cu câtva timp mai înainte admirase explozia muntelui. Printre fărâmăturile stâncilor, lucrătorii alergau agitaţi de colo până colo, cu felinare în mâini Lucrătorul care-l adusese, scoase un strigăt prelung, dus până departe dle ecou. Numaidecât, un alt strigăt îi răspunse.

— E Macdonald, explică el. Îl găsiţi colo jos, aproape de lumina aceia, a doua spre stânga, lângă intrarea tunelului. Înjură de mama focului pe lucrătorii care au pus dinamita peste praful de puşcă, în loc s-o pună dedesubt.

Howland îi mulţumi cu o înclinare a capului şi dispăru în beznă, căţărându-se pe stânci.

Un zgomot suspect, d-e scârţâit de bocanci, îi atrase însă atenţia după vreo câţiva paşi. Rămase locului, scrutând încordat întunericul.

Brusc, un şuierat sfâşie aerul. Howland se aplecă fulgerător, pentru a evita lovitura, dar prea târziu. Lovit în ceafă, tânărul se prăbuşi grămadă cu faţa la pământ.

Câteva clipe, auzi în jurul său voci răguşite şi îşi dădu seama, că era târât de braţe omeneşti. Apoi, simţurile îl părăsiră încetul cu încetul. Lăsându-l cu senzaţia că se scufundă adânc. Într-un haos nesfârşit

Când îşi veni în fire, avu impresia că un ochii roşu, cu luciri fixe şi sinistre, spinteca bezna privindu-l stăruitor… un ochiu de vampir în care ardea o flacără feroce. Cuprins de groază, îşi recăpăta cunoştinţa, cu un ultim fior de oroare. Fixat în faţa lui, acest ochiu înfiorător parcă îl sfâşia, ca pentru a-i scormoni în inimă şi a-i roade sufletul.

Înspăimântat de această iluzie, încercă să urle de groază, dar din gură nu-i ieşi decât un horcăit slab. Încercă să se mişte, să ia contact cu viaţa; dar membrele îi erau ca înţepenite. Ochiul lugubru se mărea

din ce în ce, înconjurat de o aureolă ce se mişca circular cu o viteză fantastică, pierzându-se în întunericul de nepătruns al nopţii…

În sfârşit, reuşi să-şi recapete sângele rece şi îşi dădu seama că cea ce băgase groaza în el, nu era altceva decât un felinar, al cărui punct luminos luase forme ciudate în imaginaţia lui. Încercă să se mişte din nou, dar nu putu. Unde se afla? Privi în toate părţile, căznindu-se să străpungă întunericul: în faţa lui, chiar în dosul felinarului, se înălţa un perete negru, al cărui vârf se pierdea în beznă. Întorcând capul, rămase mut de groază… Era aşezat pe câţiva saci cu praf de puşcă.

Într-o străfulgerare, înţelese totul! Închis în bolta minei, avea un culcuş de câteva tone de praf de puşcă şi dinamită! O sudoare rece îi îngheţă fruntea. Privirile îngrozite îi căzură pe o dungă albă, care, plecând de sub picioarele lui şi trecând pe sub felinar se pierdea în gangul întunecos din faţa lui. Era fitilul… fitilul care trebuia să provoace explozia dinamitei!

Nebun de groază, se zbătu cu disperare, căutând să-şi rupă legăturile care îi intrară şi mai adânc în carne, până ce căzu sleit de puteri pe sacii. Ochii i se fixară pe, înaltul cerului, plin de stele sclipitoare, pe care nu le va mai revedea vreodată. Chiar de şi-ar rupe legăturile, n-ar avea pe unde să iasă, căci de jur împrejur erau numai pereţi abrupţi şi aproape verticali. Desigur ca ticăloşii ce-l aruncaseră aici, îl coborâse cu ajutorul unei funii: Cuvintele Melissei, ca nişte paloşe de foc, îi apăru în faţă:

— Trebuie să pleci mâine… sau… ei le vor ucide!…

Aşa dar, aceasta îi era soarta! În felul acesta trebuia să moară! Creierul îi lucra febril, dar în zadar. Singurul lucru care îi măcina gândul, fu viziunea teribilului spectacol la care fusese martor acum câtăva vreme: vulcanul de foc, fum şi zgomot de trăsnet, care făcuse fărâme un munte întreg.

Şi vreme de câteva secunde, inima încetă să-i mai bată.

Howland închise ochii, făcând sforţări uriaşe să-şi păstreze sângele rece. Era oare posibil să existe asemenea creaturi cu suflete diabolice, care să-l condamne să piară în acest fel? De ce nu-l uciseseră, când îl doborâseră printre stânci? Ar fi fost mult mai uşor şi mai puţin complicat!

Pentru ce îl condamnaseră la o asemenea tortură? Ce le făcuse? Sau era el nebun, nebun de legat şi asta nu era decât un coşmar, un produs lugubru al creierului său sărit?…

În această clipă de aşteptare a morţii, întrebările i se îngrămădeau în mintea lui surescitată, fără să-i aducă vreun răspuns.

Rămase nemişcat, reţinându-şi respiraţia. O tăcere sinistră îl înconjura, întreruptă numai de bătăile inimei lui.

Deodată, un alt zgomot îi atrase atenţia, un zgomot slab, persistent, înnebunitor: *tic, tic, tic.*

Era ceasornicul său! Un spasm de groază îl cuprinse din cap până-n picioare

Ce *oră era?*

Muntele sărise în aer pe la nouă şi trecuse vreo patru ore până ce fusese chemat dle Macdonald. Câtă vreme rămăsese oare fără cunoştinţă?

Ora, ora fatală, care era? Poate că mâna lui Macdonald se apropie de butonul infernal, care trebuia să-l arunce în haos?

Închise din nou ochii, strângând pleoapele deznădăjduit, simţind că e gata să urle de groază.

Deschizându-i, observă că flacăra felinarului începuse să pâlpâie, ca şi cum. Ar fi vrut să se stingă.

Suferinţele fizice, deveniră insuportabile. Dureri ascuţite, ca nişte ace de foc, îi străbăteau membrele; urechile îi ţiuiau, tâmplele îi zvâcneau, iar capul îi vâjâia îngrozitor...

Deodată un strigăt de oroare îi scăpă: felinarul se stinsese!...

Ca şi cum aceasta ar fi însemnat sfârşitul său.

Howland auzi un şuierat îndepărtat. Din beznă, apăru o scânteie care se apropia cu repeziciune de el, alunecând pe pământ.

Ora, minutul, secunda, sunase în cele din urmă! Macdonald apăsase pe butonul fatal, care-l condamna la moarte!

Howland nu scoase nici un strigăt! Ştia că sfârşitul îi este aproape şi se simţea uşurat.

Prin salturi imperceptibile, scânteia fitilului înainta. Tânărul urmărea cu calm, apropierea ei: scânteia nu mai era decât la cinci metri de el... patru metri... trei... Nu mai avea decât câteva clipe de trăit.

Brusc, cu capul în flăcări, făcu o ultimă încercare de a se libera. De astă dată lucră cu linişte şi fără grabă... fără grabă! Cu moartea la câţiva, paşi de el! În dezlănţuirea totală a forţei lui, frânghia pârâi! Încă o sforţare şi bolta răsună de strigătul său de triumf: mâinile îi erau libere!

Se aruncă numaidecât spre fitil, dar un geamăt de durere şi un horcăit răguşit ce-i ieşiră din gâtlej îl reţinură la pământ: o funie solidă, înnodată în jurul gâtului, pe care nu o observase până acum, îi paralizară mişcările!

Căută cuţitul cu înfrigurare: îl uitase la cabană! Mai erau şaizeci de secunde... cincizeci... patruzeci... Scânteia fitilului se apropia din ce în ce de dinamită!

Deodată, degetele lui crispate atinse oţelul rece al revolverului cu o supremă speranţă, îl scoase fulgerător şi trase. Scânteia fu atinsă în treacăt. Fulgi aurii izbucniră din ea... Cel de-al doilea glonţ o izbi în plin, stingând-o...

Simţind că este la capătul puterilor, se lăsă moale, căzând pe sacii cu praful ucigător în aceste din urma clipe, fusese mai mult ca

niciodată aproape de mormânt!

Abia acum îşi aminti că are un briceag în buzunar. Tăie funia ce-i ţinea gâtul ca într-o menghine şi se ridică în picioare, răsuflând uşurat.

Nu putu să rămână astfel şi căzu ca un buştean. Încetul cu încetul, sângele îşi relua circulaţia. Howland simţi nevoia unei destinderi a tuturor nervilor, prea încordaţi în aceste clipe de groază. Rămase întins, cu faţa în sus, fără să facă cea mai mică mişcare. Se gândea numai că era salvat, că dejucase încă odată planul ucigaş al duşmanilor săi necunoscuţi şi nu suferea.

Aici se opreau gândurile lui; nici nu încerca măcar să se întrebe cum putea scăpa din tunel. Avea lângă el saci cu praf de puşcă şi dinamită. Dar nici dinamita, nici praful de puşcă nu puteau exploda fără ca o mână de om să lege un nou fitil. Pentru ce s-ar osteni deci, gândindu-se cum să iasă afară!

În curând, în bolta tunelului răsună sforăitul sonor al lui Howland, care sleit de forţe, căzuse într-un somn adânc.

Când se trezi, un singur zgomot tulbura liniştea profundă a grotei: infernalul tic-tac al ceasornicului său. Howland avu impresia că asculta acest zgomot de ore întregi. Dar un altul se suprapuse acestuia: era oare tic-tacul altui ceasornic?

Ascultă cu atenţie, foarte intrigat; apoi, izbucni într-un hohot de râs. Nu era altceva decât zgomotul târnăcoapelor care sfărâmau stânca, în afara tunelului!

Oamenii lui Macdonald începuseră lucrul! Liberau intrarea *coyot-ului!* Într-o jumătate de oră va fi salvat cu desăvârşire! Va intra din nou în rândurile oamenilor! Această idee îl puse pe picioare şi Howland observă cât orice urmă de slăbiciune dispăruse. Primul gând îi fu să aprindă un chibrit, pentru a afla cât era ceasul: „Zece şi jumătate”.

De abia pronunţase aceste vorbe cu glas tare şi gândul îi zbură numai decât la Melissa: peste o oră şi jumătate, trebuia să se întâlnească cu ea în pădure! Va fi liberat oare la vreme? Şi pentru a câştiga timp, cum va explica lui Macdonald prezenţa lui în tunel?

Adunând bucăţile de funie le ascunse printre saci, în aşa fel ca nimeni să nu găsească nici cea mai mică urmă din cele ce i se întâmplase. La intrarea în tunel zări o scobitură produsă de vreo explozie, unde se putea ascunde. Va ieşi, profitând de clipa când lucrătorii vor fi preocupaţi cu cercetarea fitilului şi va avea astfel aerul de a-i fi urmat în tunel.

O jumătate de oră mai târziu, o grămadă de stânci se prăbuşiră la picioarele lui şi o formă omenească se strecură prin spărtură, apoi încă una şi încă una. Howland auzi glasul lui Macdonald:

— Dă-mi felinarul, Bucky! strigă scoţianul către un lucrător din

urmă.

O rază de lumină brazdă întunericul din grotă. Howland zări pe lucrător apropiindu-se cu prudentă de fitil, pe Macdonald îngenunchind la pământ şi-l auzi strigând uimit:

— Drace! Asta-i cu adevărat ciudat:

Apropiindu-se de nesimţite de lucrători, spuse:

— Ce este, Macdonald?

Scoţianul ridicând capul, îl privi uluit.

— Howland! pronunţa el, cu vocea strangulată.

Numai acest cuvânt putu să-l articuleze, dar, în tonul cu care-l rosti şi în tulburarea trăsăturilor lui, Howland citi limpede o perplexitate care-l făcu să-şi amintească că e inginer-şef şi să poruncească lucrătorilor:

— Ieşiţi afară din tunel, flăcăi. Suspendăm lucrul până mâine.

Şi, cum Macdonald trecea prin faţa lui, adaogă cu glas coborât:

— Pune oameni de pază la intrarea tunelului Macdonald, până mâine dimineaţă. Am aflat anumite lucruri care mă silesc să încep mâine cercetări pentru lămurirea lor. Fă în aşa fel, încât să se creadă că a fost fitilul prost. Pricepi?

Trecu înaintea scoţianului şi, fără să aştepte răspunsul, pătrunse în strâmtul tunel, pierzându-se în bezna nopţii. Se grăbea cu paşi mari spre pădure, unde îl aştepta frumoasa canadiană şi unde spera că va afla tainele acestui complot, cel mai straniu şi mai diabolic pe care-l concepuse vreodată o minte omenească, lăsând în urmă pe Macdonald cu gura căscată, care-l privea cum se îndepărta incapabil de a înţelege cum apăruse inginerul şef în grotă.

7
URA ÎNVERŞUNATA.

Howland sosi cu o jumătate de oră mai devreme la locul întâlnirii. Ascuns în umbra unui desiş, se aşeză pe un trunchi de copac şi-şi aprinse o ţigară, având grijă s-o ţină cu palma închisă, spre a nu fi trădat de lumină.

Pentru prima dată, de când fusese închis în grotă, putea să se gândească în voie. Şi, mai mult ca niciodată, îşi dădu seama că avea nevoie de toată judecata şi tot sângele rece pentru a hotărî ce atitudine să ia. Gândindu-sie la brutele care încercau să-l ucidă, simţi că-i fierbe sângele, în dorinţa arzătoare de a se răzbuna.

Cu toate acestea, încrederea lui în Melissa îi rămase neştirbită; nu-i găsea nici o vină. Dacă ea ar fi jucat vreun rol în această afacere atât de scârboasă, nu putea fi decât un rol pasiv, involuntar. Avea convingerea că ea se silea să-l salveze, prin orice mijloc.

Uitându-se la ceas, observă că era aproape miezul nopţii. Să-şi fi schimbat oare gândul? Renunţase la întâlnire? Îi era greu să admită că ea ar fi cunoscut această nouă tentativă contra vieţii lui…

Se ridică şi începu să se plimbe nervos de colo până colo, prin întuneric. Crierul îi lucra febril. Cei care încercaseră să-l ucidă ştiau de două ore că scăpase de la moarte. Multe lucruri se putuseră întâmpla în această vreme. Poate că dispăruseră din lagăr! Neliniştiţi de eşec se găseau probabil acum la câteva leghe de Wekusko, în drum spre Nordul îndepărtat.

Şi fără îndoială, Melissa fusese nevoită să-i urmeze!…

Deodată, auzi un zgomot uşor, de paşi ce se apropiau de el. Înfrânându-şi un strigăt de bucurie, ieşi în calea fetei, ce apăru am umbra de nepătruns a copacilor.

— Melissa! exclamă el duios.

Fata se aruncă, fără ezitare, plângând în braţele ce-o aşteptau larg deschise, îi dădu capul pe spate şi-l privi cu o nespusă dragoste, cu ochii ei înspăimântaţi. Şi printre suspine, murmură întretăiat:

— Acum… Oh! Acum, ai să pleci?

Cum Howland nu-i răspunse nimic, mulţumindu-se numai s-o privească drăgăstos, ea continuă:

— Oh! Trebuie să pleci! Făgăduieşte-mi că pleci!

Tânărul o mângâie uşor pe cap, strângând-o cu pasiune în braţe.

— Nu, nu voi pleca, drăguţo! răspunse el hotărât. Nu mai pot pleca, după cele întâmplate în noaptea asta.

Melissa îşi dădu capul pe spate cu vioiciune.

— Am aflat… ce s-a întâmplat… acum o oră, spuse ea cu vocea

strangulată. Eu… i-am surprins… când vorbeau între ei.
Apoi, cu un efort vizibil pentru a părea mai calmă, repetă:
— Trebuie să pleci din lagăr, chiar în noaptea aceasta!
La lumina palidă a stelelor, ea îl văzu strângând cu putere dinţii.
— Nu, nu mă întorc în Sud! Începând din această clipă, nemernicii care au încercat să mă ucidă vor fi vânaţi cu înverşunare. Înainte de ivirea zorilor, toţi oamenii din lagăr vor fi puşi pe urmele lor; şi, dacă pun mâna pe ei, voi fi fără milă. Eşti cu mine sau contra mea? Vrei să mă ajuţi sau…?
Nu sfârşise încă de vorbit şi Melissa se smulse din braţele lui şi se dădu îndărăt. Figura i se transformase cu totul. Buzele îşi pierduseră culoarea; privirea, până atunci imploratoare, luă o expresie hotărâtă; iar glasul ei deveni atât de ferm, încât surprinse pe Howland, când îl întrebă brusc, fără introducere:
— Ce oră este?
Tânărul tresări şi privind ceasornicul, răspunse:
— Douăsprezece fără un sfert.
Cu un surâs ciudat, fata continuă:
— Merge bine sau e înainte?
— Dar... De ce?… îndrugă el, intrigat de banalitatea întrebări, într-o asemenea clipă.
— Pentru că câteva minute mai mult sau mai puţin, au acum o importanţă zdrobitoare pentru tine şi… pentru mine, răspunse canadiana, cu ochii strălucind de o flacără interioară.
Fără să-i dea răgaz să lămurească cuvintele ei enigmatice, se apropiă de el şi-l apucă de umeri.
— Ascultă! murmură ea. Nu există nimic… în lumea asta… care să te constrângă să te întorci în Sud… chiar în noaptea aceasta?
Turburat de farmecul ce-i inspira tânăra fată, Howland răspunse cu o voce în care se citea limpede tot focul dragostei lui:
— Ba da! Este ceva, un singur lucru… Pentru tine, Melissa, aş părăsi totul: ambiţie, bogăţie, glorie. Dacă plec în noaptea asta, vii cu mine?
O privire plină de iubire îl învălui. Frumoşii ochi ai canadienei străluciră de fericire. Dar numai o clipă.
— Cu neputinţă! Nu mă vei mai iubi, când vei afla cine sunt… cea ce am făcut.
— Ai făcut vreo greşeală?
O clipă, privirile fetei se turburară şi ezită, înainte de a rosti:
— Eu… nu ştiu… nu pot spune.
O nelinişte îngrozitoare puse stăpânire pe Howland:
— Vrei să spui… că n-am dreptul să-ţi vorbesc de iubire? Sau că… Cerule!… că nu mai ai dreptul să-mi fii…
— Nu! Nu! îl întrerupse ea cu vioiciune. Nu-i asta! Am tot dreptul la dragostea ta!

Apoi, cu o înfrigurare ciudată, întrebă:
— Ce oră e *acum?*
— Douăsprezece fix
— Să plecăm de-aici, murmură ea îngrozită, aruncând priviri neliniştite în jur. Mi-e frică…
Îl apucă de mână şi-l trase după ea prin mijlocul copacilor. După vreo sută de paşi, găsiră drumul barat de un copac. Melissa se aşeză pe el şi-l rugă să stea lângă ea. Astfel, se aflau ascunşi acum în umbra opacă a pădurii. Dar, Howland nu mai lua seama la nimic. Se lăsase pradă fericirii ce-o simţea că se află lângă ea şi o privea cu duioşie, fără să rostească vreun cuvânt.
Deodată, sărind din locul ei cu vioiciune şi aşezându-se în faţa lui, strigă cu glas hotărât:
— Veniţi! Repede!
Howland fu apucat brusc de nişte braţe ca de fier, în strânsoarea cărora se simţi neputincios şi pus în imposibilitate de a se zbate. Încercă să strige; dar o mână păroasă îi astupă gura, împiedicându-i aproape răsuflarea, făcându-l să-şi înăbuşe strigătul.
În mişcările făcute pentru a se libera, zări pe canadiană, care, palidă în noapte, rămase în picioare în faţa lui. Cuprins de o furie neţărmurită pentru trădătoare, făcu un efort sălbatec pentru a ajunge-o.
Toate acestea se desfăşurară în câteva clipe. Legat, cu căluş în gură, redus cu totul la neputinţă, fu aruncat în zăpadă, întins pe spate. Se sforţă să audă cuvintele rostite în noapte, de acei ce-l atacaseră. Dar nu putu să priceapă mai nimic. Era sigur, cu toate acestea, că una din voci era a Melissei.
Glasurile se depărtară în curând. Deasupra capului său, razele albe şi reci ale stelelor păreau că-l ţintesc ironic. Blesteme înfiorătoare îi ieşiră printre dinţi, gândindu-se la canadiană. Melissa îl trădase din nou!
Şi de această dată, nu avea nici o scuză; îşi pierduse cu desăvârşire dreptul la iertare. Îl lăsase să-i şoptească vorbe de iubire şi în aceiaşi vreme, aştepta ora pierderii lui! Cu sânge rece. Dăduse semnalul atacului! Ba chiar…
Un pas uşor îi întrerupse cugetările. Zăpada scârţâi ascuţit şi Howland zări ca prin vis pe Melissa îngenunchind lângă el şi ridicându-i capul cu duioşie. Faţa îi era udă de lacrimi; printre suspine întretăiate, fata murmură cu un glas ca de zefir
— Jack!… Jack!…
Lacrimi calde căzură pe obrazul tânărului.
— La revedere, Jack! continuă ea, sculându-se.
Howland făcu un efort grozav pentru a striga, pentru a o reţine. Dar din gâtlej nu-i ieşi decât un geamăt răguşit. Neputincios, auzi paşii

fetei îndepărtându-se în noapte Deşi îl trădase şi făcuse să fie legat şi redus la neputinţă, Howland nu se gândea decât că Melissa îl iubea… Nu se opri deloc asupra faptului că ea n-ar fi trebuit să facă decât câteva mişcări pentru a-l dezlega… Melissa îl iubea! întreaga lui fiinţă era concentrată asupra acestor cuvinte.

Dar, turburarea lui nu dură mult. Auzind nişte zgomote apropiindu-se, sângele rece îi reveni numaidecât.

Mai întâi auzi zgomotul produs de tălpicele unei sănii pe zăpada prăfuită, apoi lătratul unor câinii şi în sfârşit, voci de oameni. Simţi că aceştia se opriseră în apropierea lui, la vreo câţiva paşi şi tresări, îndată ce recunoscu glasul lui Croisset.

— Nici o greşeală, mai ales! Nici o imprudenţă! spunea metisul. Te duci până la marginea lacului, aproape de cataractă şi arunci un bolovan în el. Acolo unde gheaţa e mai puţin rezistentă şi unde sunt vârtejuri…

— … Şi să nu uit să agăţ pălăria lui Howland de mărăcini, pe mal, îl întrerupse celălalt.

— Exact. Apoi, îţi va veni foarte uşor să explici lui Macdonald că *m'sieur* Howland a căzut în abis punând piciorul pe o stâncă care a cedat sub greutatea lui. E lămurit?

— Da. Şi după ce-i vor căuta trupul câteva zile, fără îndoială fără să-l găsească, vor aduce alt inginer… Asta-i totul!

Înlemnit de groază, Howland întinse şi mai mult urechea spre a auzi în întregime acest infernal complot. Glasurile se îndepărtaseră în,să. Câteva clipe mai târziu, vocea lui Croisset se auzi din nou.

— Jackpin, strigă el, înainte de a pleca, vrei să-mi dai o mână de ajutor? Cu legăturile acestea, *m'sieur* parcă ar fi un copil în faşe.

Croisset şi indianul apărură dintr-un desiş. Ca şi cum ar fi fost vorba de un obiect neînsufleţit, Howland fu ridicat de jos şi aşezat în sanie.

— Sper că *m'sieur* n-a îngheţat în zăpadă? întrebă Croisset, punându-i o şubă sub cap. Am vrut să viu mai repede dar n-am putut.

Apoi, cu un şuierat ascuţit, strigă câinelui din frunte:

— Hola, *Oungal* înainte, câine blestemat!

Sania se urni din loc şi plecă în goană. Vântul şfichiuia obrajii tânărului, care închise ochii, apărându-se de zăpada îngheţată ce-i biciuia faţa. Din spate, Howland auzi pocniturile unui bici şi strigătele sălbatece ale unui om ce îndemna câinii. Cu greutate, întoarse capul şi reuşi să arunce o privire în urmă.

La o sută de metri, zări o altă sanie care-i urma şi o formă omenească ce alerga pe lângă câini.

Cine se afla în sanie şi care era motivul prezenţei sale? Nu găsi răspuns.

Cele două sănii alunecau cu viteză şi kilometri peste kilometri, leghe după leghe, furii străbătute, fără opriri.

Croisset alerga pe lângă câini, fără să arunce măcar o privire prizonierului său şi fără să scoată alte vorbe, afară die strigătele şi chiuiturile de încurajare pe care le adresa câinilor săi.

Drumul apucat mergea drept spre marele Nord, prin câmpii, văi, păduri, prin ţinuturile cele mai sălbatece văzute vreodată de Howland.

După vreo câteva ore, Croisset opri sania şi scoase un şuierat strident către cei care-i urmau, pentru a le da semnalul de oprire. Fără răsuflare, câinii se trântiră pe zăpadă, peste măsură de obosiţi. Metisul se apropiă de tânăr şi-i scoase căluşul.

— Acum poţi vorbi cât vrei, *m'sieur şi* chiar să urli, dacă aşa ţi-i pofta. Dacă-mi îngădui să te scotocesc prin buzunare, te voi dezlega, ca să poţi fuma o ţigară.. Ei, cum a fost? Plăcut, nu-i aşa? rânji Croisset.

Plăcut! Sângele lui Howland începu să fiarbă.

— Aşa dar şi tu eşti la fel? strigă înfuriat tânărul. Ca şi această fată, această mincinoasă neruşi…

Pe faţa arămie a metisului, rânjetul se stinse numaidecât.

— De Melissa vorbeşti, *m'sieur?*

— Da!

Croisset se aplecă, cu ochii scânteind ca jarul.

— Ştii ce-aş face, dacă aş fi în locul ei, *m'sieur?*

Metisul vorbea cu vocea răguşită; ameninţarea ce se citea în flacăra din ochii lui opri cuvintele grele ce stăteau pe buzele tânărului

— Ştii ce-aş face? Te-aş ucide! Te-aş face să mori de mii de ori înainte de a-ţi da sufletul! Aş născoci zeci de torturi!… Iată ce aş face!

— Pentru Dumnezeu, Croisset, dar spune-mi, pentru ce… pentru ce?

Croisset, după ce-i luă revolverul, îi dezlega mâinile, pe care Howland le întinse spre el, cu un gest de implorare:

— Mi-aş da sufletul pentru ea, Croisset! I-am spus-o; şi ea a venit să-mi vorbească şi chiar…

Cât de prost era! Cât p-aci s-o trădeze! Se opri însă la vreme; apoi, continuă cu alt ton:

— E o neînţelegere la mijloc, Croisset! Nu sunt eu acel ce trebuie ucis!

Metisul, care rânjea din nou, dădu cu nepăsare din! umeri.

— Fumează, *m'sieur!* Nu pot să-ţi spun de ce eşti condamnat de noi la moarte! Dar tu trebuie să ştii mai bine, dacă nu cumva ţi-ai pierdut memoria!

Se îndreptă spre câini şi-i sculă din zăpadă pocnind din bici. Din depărtare, un glas rosti câteva vorbe în franţuzeşte şi Howland zări vâlvătăile unui foc de lagăr în spatele lui.

— Mi se spune că trebuie să plecăm singuri, făcu Croisset. Ei ne vor urma în curând.

— Care *ei?* exclamă Howland, care simţea că-şi pierde iar sângele rece. Câţi sunt acei ce vor să mă ucidă? Laşii!

Metisul se aplecă încăodată, râzându-i în nas:

— Ah! Mulţumeşte tuturor Sfinţilor pentru protecţia lor, *m'sieur* Howland! Dacă mai ai vreo speranţă de a trăi, în afară de bunul Dumnezeu, acea speranţă e în sania aceia, acolo!

Croisset se ocupă din nou de câini şi Howland profită de această clipă, aruncând o privire în urmă. Zări un om aruncând vreascuri în foc şi, în afara razei de lumină, grupul câinilor în apropierea săniei. Fixând cu încăpăţânare a cest punct, descoperi încă o formă omenească. La lumina unei flăcări ce izbucni ca o vâlvătaie din foc, sângele lui îngheţat se încălzi subit! Ştia acum cine-l urma în cealaltă sanie: Melissa!

Croisset scoase un strigăt ascuţit în direcţia focului. Silueta fetei deveni mai precisă în noapte, ridicându-se în picioare spre a privi depărtarea lor. Cu un zâmbet fluturând şăgalnic pe buze, Howland se adresa metisului:

— Data viitoare când vei mai urla aşa, Jean, să mă vesteşti! Te poţi îmbolnăvi auzind un astfel de urlet, mai ales dacă ai capul fragil!

— Aşa ne luăm noi rămas bun, *m'sieur!*

Şi, sfâşiind aerul cu biciul, urni sania din loc

— Hola.! înainte!

După câteva clipe focul dispăru, înghiţit de beznă şi Howland se întinse cât putu mai comod în sanie, ţintind stelele ce sclipeau pe bolta cerească, ca şi cum de-acolo ar fi putut afla dezlegarea acestui mister de nepătruns, ce-i adusese atâtea necazuri şi… o asemenea fericire: Melissa!

8
PRIZONIER PE CUVÂNT

Aurora boreală începea să mijească. Primele raze roşiatice ale soarelui, răsăreau de după pădure, când Croisset opri în cele din urmă sania.

Timp de două ore, metisul nu scosese nici un cuvânt; şi, după câteva încercări zadarnice de-al face să vorbească, Howland se resemnase în tăcere.

Croisset vorbi pentru prima oară, după ce-şi opri câinii:

— Vom rămâne aici puţină vreme. Dacă îmi dai cuvântul că nu ai să cauţi să fugi, te dezleg până după ce vom mânca ceva… Ce spui, *m'sieur?*

— Ai o Biblie la tine, Croisset?

— Nu, *m'sieur.* Dar am o medalie a Sfintei Fecioare, pe care mi-a dat-o un misionar, în fortul York.

— Atunci îţi jur pe ea că nu voi încerca să-ţi scap! Oh! Pot să-ţi jur pe toate medaliile şi Bibliile din lume! Sunt paralizat, Croisset! Sunt incapabil să merg vreme de-o săptămână!

Croisset, care se scotocea prin buzunare, strigă, foarte neliniştit:

— Cerule, am pierdut-o!… Ah! Nu! Îmi amintesc, *m'sieur!* Am dat, Mariannei, când am plecat în Sud! Dar mă mulţumesc şi cu cuvântul tău, *m'sieur!*

— Cine este Marianne, Jean?

— Marianne e soţia mea, *m'sieur!* rosti el cu mândrie. Ah! Frumoasa mea Marianne! Scumpa mea! E fata unei prinţese indiene şi nepoata unui şef de batalion francez! E atât de fermecătoare, cu părul negru ca pana corbului…

— O iubeşti mult, Jean?

— Dacă o iubesc? Aproape tot atât ca pe Sfânta Fecioară şi, cine ştie, poate cu puţin mai mult.

Ultima legătură care legau picioarele inginerului căzu jos. Howland îi puise mâinile pe umeri şi privindu-l ţintă în ochi:

— Tot aşa iubesc şi eu pe Melissa! spuse ei dulce. Jean, vrei să-mi fii prieten? N-am nici o dorinţă de a fugi; nu sunt laş. Tu iubeşti pe Marianne şi ţi-ai da viaţa pentru ea, dacă trebuie. Ei bine, eu, aş muri bucuros pentru Melissa, care ne urmează!

Tânărul se îndreptă cu greutate pe picioare şi întinse mâna, arătând cu degetul direcţia din care veniseră.

— Am văzut-o la lumina flăcărilor, Jean. Pentru ce ne urmează? Şi de ce vor ei să mă ucidă? Dacă vrei numai să-mi dai o ocazie ca dispreţul meu pentru ei să dispară, spune-mi ce…

Croisset îl întrerupse cu un gest:

— Aş vrea să te ajut, *m'sieur.* Din acea noapte din Prince Albert, mi-ai devenit simpatic. Cu toate acestea, dacă aş fi în locul lor, te-aş ucide fără şovăială. E o datorie, este nevoie să fii ucis! Au lucrat bine când te-au atacat atunci. La fel, când te-au vârât în tunel. Am jurat cu mâna pe cruce, să nu-ţi spun nimic; şi nu-ţi spun nimic, decât atât cată vreme eşti cu mine şi cât această sanie este în urma noastră, viaţa nu-ţi este ameninţată cu nimic… Pericolul este în Nord, unde mergem!…

Apoi, cu alt ton:

— Ţi-e foame, *m'sieur?*

— O foame de lup!

Howland încercă să facă câţiva paşi, dar, pentru a evita o căzătură, fu nevoit să se sprijine de sanie. Sângele nu-şi reluase încă circulaţia normală.

Vorbele metisului îi provocaseră o mare uimire, asigurându-l că deocamdată nu-l ameninţă nici o primejdie. Aceasta însemna că Melissa îl apăra din umbră. Cine era însă aceasta fată care acum câteva ore îi aruncase în braţele duşmanilor săi necunoscuţi, iar acum se ocupa de salvarea lui? Misterul era din ce în ce mai de nepătruns.

Când Croisset îl strigă să se apropie de foc pentru a mânca, încercă din nou să pătrundă în zona interzisă.

— Jean, nu e în intenţia mea de a-ţi atinge sentimentele tale cele mai scumpe, spuse el, aşezându-se într-un colţ al săniei. Dar, sunt atâtea lucruri neînţelese… Cred, mai degrabă, că Melissa e o trădătoare încarnata, o…

Croisset îşi schimbă brusc atitudinea. Sări ca ars în picioare, cu ochii fulgerători şi mâna încleştată de prăselele cuţitului. Avea aerul unei pantere gata să sară; mania care-i învineţi faţa, făcu pe Howland să se pună în gardă.

— *M'sieur,* nimeni în lume n-are dreptul să vorbească astfel despre Marianne; şi Melissa înseamnă tot atât pentru mine. Cunosc în Marele Nord, între Hudson şi Athabasca, o sută de oameni care te-ar ucide pentru cele ce-ai spus. În nici un caz, Jean Croisset n-ar fi acela care să le asculte cu plăcere. Dacă le mai repeţi, te ucid!

Howland îl privi în ochi şi rosti încet:

— Sunt fericit că aud asta. Tot nu înţelegi, Jean! O iubesc! Ceia ce ţi-am spus, nu e adevărat. Eu însumi aş ucide pentru ea. Am vrut numai să te silesc să vorbeşti…

Croisset, a cărui furie făcuse loc unui surâs, ce mijea în colţul buzelor, îl întrerupse:

— Dacă a fost o glumă, mărturiseşte, *m'sieur,* că a fost de prost gust!

— N-a fost glumă, continuă tânărul. Nu obişnuiesc să fac asemenea

glume. Am încercat numai să te constrâng să-mi spui ceva despre Melissa. Ascultă Jean! Îţi încredinţez un secret. Melissa m-a asigurat în acea noapte că am dreptul s-o iuţesc! Iar în vreme ce zăceam în zăpadă, legat şi cu căluş în gură, a venit lângă mine şi… m-a îmbrăţişat… Nu mai pricep nimic..

— Adevărat, a făcut ea asta, *m'sieur?*

— Da, Jean. O jur!

— Ei bine! făcu Croisset surâzând, poţi să te socoteşti un om fericit, căci pun mâna în foc că n-a mai îmbrăţişat pe altcineva vreodată!… Cu toate acestea, continuă el cu alt ton, aceasta nu se va mai întâmpla niciodată… niciodată.

— Dimpotrivă, eu cred altfel!... Oh! cel puţin dacă nu mă ucizi!

— Aşa şi voi face, dacă va veni timpul. Dar sunt alţii care te vor ucide, luându-mi-o înainte şi, *m'sieur,* te fac atent că-ţi voi pune căluşul, dacă mai vorbeşti de asemenea lucruri.

— Şi dacă nu vreau, ne vom bate?

— Mi-ai dat cuvântul de onoare. Aici, în imensele zăpezi ale Nordului, cea dintâi lege este de a rămâne credincios cuvântului dat. Dacă nu ţi-l ţii, nu ne vom bate. Te ucid!

— Ce minunat tovarăş eşti, Croisset! strigă Howland, râzând fără voia lui. Jean, ştii tu că trăim cea mai stranie tragi-comedie pe care un autor a imaginat-o? Am să sfârşesc prin a mă crede un însemnat personaj! Cum se face că nu ai întrebat încă cine sunt, Croisset?

— Cine eşti, *m'sieur*?

— Adevărul adevărat e că nu ştiu nici eu, Jean! Pe cinstea mea! îmi formasem ideea că eram un tânăr ros de ambiţie şi că făceam parte dintr-un mare sindicat al inginerilor din Chicago. Ar părea că am visat! Un vis năstruşnic, nu-i aşa? Credeam că am venit aici să construiesc o cale ferată. Nu ţi se pare că toate acestea sunt produsul unei închipuiri bolnave? Eu aşa cred! Sunt oare închis într-un azil de nebuni, cu gratii la ferestre? În cazul acesta, tu eşti păzitorul meu şi ai intrat în celula mea pentru a sta puţin de vorbă cu mine? E foarte frumos din partea ta Croisset. Sper că voi avea ocazia, mai curând sau mai târziu să-ti arăt recunoştinţa mea, când îmi voi recăpăta minţile. Dar poate ai să înnebuneşti şi tu şi vei visa ca şi mine, tinere fete, drumuri de fier, păduri, zăpezi! Atunci, dacă ai să ai nevoie de păzitor… În aşteptare, vrei o ţigară? Nu mai am decât două.

— Da, *m'sieur,* cu plăcere. Îţi place friptura?

— Foarte gustoasă. N-am mai pus în gură aşa ceva de ani de zile, când am visat că eram culcat pe un pat de dinamită pe punct de a exploda. Te-ai aşezat vreodată pe-un astfel de pat, Jean?

— Nu, *m'sieur.* Nu cred să fie prea plăcut.

— Acest vis mi-a înălbit părul, Jean. Priveşte cât e de alb, mai alb chiar ca zăpada.

Croisset îl fixa cu nelinişte, în vreme ce muşca cu poftă din friptură. Howland izbucni în râs, observând tulburarea metisului.

— Nu te nelinişti, Jean! Sunt un nebun inofensiv. Dar să nu te mire când voi deveni violent, dacă ceva care să dezlege misterul acesta nu se iveşte în curând!... De ce stai pe gânduri?

— Trebuie să plecăm, *m'sieur* spuse Croisset, care strigă la câini, trezindu-i din somnolenţă. Cum îţi place mai mult? Să mergi şi alergi pe jos, sau să mergi în sanie?

— Să merg şi să alerg, cu învoirea ta.

— O ai, *m'sieur.* Dar nu uita că trag la cea mai mică încercare de fugă. Treci la dreapta săniei, în acelaş rând cu mine

Toată dimineaţa merseră încontinuu. Nu se opriră decât la amiază, pentru a îmbuca ceva. Adesea, Howland arunca priviri în urmă, pândind zadarnic apariţia Melissei. Către seară, se mai opriră odată, căci Howland era mort de oboseală. Croisset părea de fier. Nici o urmă de efortul depus în cursul zilei nu se găsea pe trăsăturile lui.

Luna se ridicase de mult ne cer, ca un glob roşiatic şi stelele scânteiau puternic. Reflectându-se pe zăpada argintie, când în cele din urmă metisul opri sania, ai cărei câini erau sfârşiţi de atâta goană, în vârful unei coline prăpăstioase, de unde începea spre Nord, atât cât vedeai cu ochii, o câmpie imensă.

Croisset, făcu câţiva paşi înainte, apoi se întoarse spre Howland, care se aşezase pe sanie.

— Nu mai avem mult de mers, *m'sieur,* spuse el. Cu cea mai mare părere de rău, trebuie să te leg şi să-ţi pun căluşul. Picioarele îţi vor rămâne însă libere

— Îţi mulţumesc pentru această atenţie, Croisset! Dar e neapărată nevoie să mă legi? Îţi făgăduiesc să nu fac nici un pas mai departe de până unde îmi vei îngădui,

Croisset şovăi:

— N-ai să încerci să fugi şi vei tăcea din gură?

— Îţi făgăduiesc.

Croisset scoase revolverul şi încet, îl încărcă.

— Iartă-mă dacă-ti mai amintesc încăodată că voi fi silit să te ucid, dacă-ţi calci cuvântul.

Cu mâna întinsă, metisul arătă scurt panta colinei.

9
MOARTEA ROŞIE

Coborând colina, Howland zări la poalele ei o mică cabană, care părea că nu mai fusese locuită de multă vreme. Şi până să ştie de ce, fu cuprins de un fior. Privind pe Croisset, observă că era galben ca ceara.

— Ce este Croisset? întrebă el cu glas sugrumat.

— Moartea e aici, *m'sieur,* răspunse metisul grav.

Howland tăcu, dar un sentiment nelămurit îl cutremură din cap până-n picioare. Continuă drumul în linişte, aruncând din când în când priviri neliniştite în jur.

Ajungând la cabană, Croisset trase zăvorul şi deschise uşa. Un urlet sinistru făcu pe Howland să tresară; un urlet jalnic, de moarte, scos de un câine sălbatec.

Simte moartea aproape, spuse Croisset. *M'sieur, a*ici eşti în siguranţă. Nici un om din Athabasca şi Golf, nu pătrunde până aici.

— Explică-mi, Croisset, făcu rugător tânărul.

— M'sieur. Ne aflăm în Casa morţii roşii. Un oarecare om s-a stabilit aici. După ce trecuse furia ciumei, un om aproape înnebunit, după pierderea soţiei şi copiilor săi. Ai văzut steagul roşu din vârful casei? Asta înseamnă că trecerea pe aici înseamnă moartea. Acel om a murit după puţin timp.

Howland se cutremură:

— A murit de variolă?

— Desigur!

O clipă păstrară tăcere. Apoi, Croisset continuă:

— Vei rămâne aici, *M'sieur,* până mă întorc.

— Doar nu vrei să spui, strigă Howland, că mă laşi aici singur, în această casă a morţii.

— E mai bună în orice caz, decât în mormânt. Mă reîntorc peste vreo opt zile.

Prin uşa întredeschisă, urletul îndepărtat al câinelui se auzi din nou. Şi Howland. Cu ochii ameninţători, apucă pe metis de braţ:

— Şi dacă nu te mai întorci. Jean! Ce se va întâmpla cu mine?

— Ei bine, *m'sieur!* Vei muri; vei muri mult mai uşor decât pe o ladă cu dinamită! Dar mă întorc, *m'sieur.* Adio!

Croisset ieşi şi baricadă uşa. Howland rămase nemişcat, în picioare, sprijinindu-se de ea.

Ce va face el dacă Croisset dispărea pentru totdeauna? Încercă să alunge din minte asemenea gânduri şi se aşeză pe laviţă aprinzând o ţigară. Începuse să se ivească zorile. Palidele reflectări ale zăpezii

pătrunseră prin fereastra cu gratii.

Nenumărate întrebări îi veneau în minte; brusc îşi aminti de cuvintele lui Croisset:

„Între Athabasca şi Golf sunt vreo sută de oameni care vor să te ucidă”.

De ce? Trebuia să afle cu orice preţ! Da! Melissa mergea în Nordul sălbatec! Acolo, în imensul deşert alb, o va regăsi! Va reuşi să ajungă acolo prin orice mijloc, căci jumătate din viaţa lui era dăruită Melissei! Dar cum să scape? Cum să facă să poată ajunge pe Jackpin şi pe Melissa? Nu-i interesa că drumul lor ducea până la cele mai înverşunaţi duşmani ai lui.

Trebuia pu orice preţ să scape de Croisset, mai întâi. Apoi, drumul era liber! Îşi imagină zeci de feluri de a veni de hac metisului. Putea să-l atace când era la masă, sau chiar să sară asupra lui când va face focul în cămin... Sau să-l izbească în cap şi să-l ameţească. Dar, acest din urmă gând îl alungă cu un clătinat din cap. Îşi aminti că Croisset îi salvase viaţa.

Nu! Va pândi clipa oportună să atace pe Croisset pe neaşteptate, fără să-l rănească. Nu o cursă, ci mai curând un duel, în. Care învingătorul va fi cel mai tare şi stăpân pe situaţie.

Zile după zile trecură. Planul de atac al lui Howland se întărea din ce în ce mai mult. În dimineaţa celei de-a şasea zi de captivitate, Howland fu deşteptat de lătrăturile unor câini. Ridică capul, ascultând cu atenţie: o voce cunoscută îi ajunse la ureche!

Era Croisset!

Dintr-o mişcare, fu în picioare. Fără să piardă vreme în cugetări zadarnice, trecu în dosul uşii, cu vinele umflate şi muşchii încordaţi, gata pentru ultima încercare de a scăpa.

Sub impulsiunea clipei, se hotărâse brusc! Când metisul va pătrunde în cameră, va scăpa de el, atacându-l!...

Howland auzi când Jean ajunse în faţa uşii pentru a asculta atent la zgomotele din cabană. Neauzind nimic suspect, trase zăvorul şi intră:

— Bună dimineaţa, făcu el voios din prag. Ah! Asta-i curios! Dormi încă cu atâtea urlete de câini şi...?

Privirile îi căzură pe laviţa goală şi Croisset păli îngrozitor. Dar Howland nu-l lăsă să se dezmeticească. Cu toată greutatea lui, se aruncă sălbatec înainte, rostogolindu-se amândoi pe podea.

Uluit, metisul nu opunea rezistenţă. Rămase nemişcat, întins pe spate. Howland aşezat peste el începu să-l lege cu curelele ce le luase din fugă după masă. Deodată picioarele metisului începură să se mişte încolăcindu-i gâtul. Şi, cu un efort extraordinar, tânărul fu aruncat pe spate, zburând prin aer. Ameţit puţin, se sculă şovăind pe picioare. Dar Croisset fu la fel de iute. Cu pumnii crispaţi, cu faţa

vânătă de ură înaintă spre el. Un rânjet de fiară îi goli dinţii albi înfiorători la vedere.

Surâzând liniştit, Howland, aştepta. Dar surâsurile nu aveau nimic omenesc.

Croisset vorbi primul:

— Cred că am să te ucid, *m'sieur.* Ţi-a spus că te voi ucide. Eram hotărât s-o fac la întoarcerea mea aici. Aşa vrea Dumnezeu din Cer *m'sieur!*

Ca două fiare sălbatice, se roteau unul în jurul altuia. Brusc, Croisset ataca. Howland sări ca un fulger într-o parte şi pumnul lui căzu ca un trăsnet pe figura metisului, care se prăbuşi grămadă.

Pe jumătate ameţit, Croisset se sculă numaidecât. Era prima dată când făcea cunoştinţă cu ştiinţa boxului şi asta îl dezorienta. Atacă din nou, dar un alt pumn îl aruncă în perete.

— Sunt sigur acum, *m'sieur* că te voi ucide, rosti rece metisul.

Liniştea lui, hotărârea lui sălbatecă, aveau ceva înfiorător, iar mâinile nu căutau deloc să facă apel la armele de la centură.

Surâsul se şterse după buzele lui Howland. Nici-odată nu se bătuse cu asemenea om, care avea o încredere oarbă în forţele lui!

Cu un rânjet dispreţuitor Croisset înainta. Tânărul bătu în retragere. Încă odată metisul atacă, iar pumnul lui Howland sfâşie aerul. Croisset evitase dibaci lovitura.

Era o luptă groaznică. Nu de la om la om, ci civilizaţia contra sălbăticiei. Howland era un boxer încercat, iar Croisset se bătea cum ştia el, cum învăţase să se bată, venind în contact cu cele mai aprige fiinţe omeneşti ce trăiau în Nordul îndepărtat.

— Te voi ucide, repetă metisul.

Până aici, tânărul fusese calm, căci ştia că sângele rece era cel mai bun *atu* într-o luptă. Acum simţea că sângele începe să-i clocotească în vine, că-l tulbură peste măsură. Flacăra ironică din ochii canadianului începea să-l întărâte, iar rânjetul dispreţuitor ce flutura pe buzele acestuia îl exaspera.

Retrăgându-se într-una, fu prins în cursă de metis, într-un colţ. Canadianul înainta spre el, cu ochii fulgerători şi muşchii pârâind de încordare.

— Acum te voi ucide. *M'sieur*, îţi voi frânge gâtul.

Howland aştepta. O sudoare rece îi acoperi fruntea. Nu se va lăsa înfrânt. Nu! Pentru Melissa trebuia să trăiască, trebuia să…

Ca o pisică, Croisset zbură prin aer spre el. Degetele metisului apucară gâtul inginerului, într-o strânsoare mortală.

Dar, în aceiaşi clipă, braţul drept al tânărului se destinse ca un fulger de jos în sus într-un teribil *short-arm punch,*. Lovitura magistrală pe care nu o ştiu decât maeştrii boxului mondial.

Pumnul atinse ca o măciucă bărbia lui Croisset şi cu un gemăt

înfundat, metisul se răsuci pe picioare şi căzu buştean. Câteva secunde rămase fără să facă vreo mişcare. Când deschise ochii, mâinele îi erau legate la spate, iar Howland se afla în faţa lui în picioare.

— Cerule! O lovitură formidabilă! articulă voios Croisset. Trebuie să mi-o arăţi!

— Scoală-te! porunci Howland. N-am vreme de pierdut Croisset!

Tânărul îl aruncă de umeri ca pe un sac şi-l puse pe laviţă. Apoi, îi luă armele.

10
SPRE NORD-

— Pricepi tu, Croisset, ce se va petrece acum? şopti Howland printre dinţi. Pricepi tu ce înseamnă zece ani de temniţă grea? Pricepi ce se va întâmpla când vei fi închis şi când voi asmuţi toată Poliţia Călare a Canadei pe urmele prietenilor tăi?

— Nimeni nu te va opri s-o faci, *m’sieur,* murmură Croisset al cărui obraz pălise.

— Nimeni? Şi unghiile tânărului se înfipseră furios în lemnul mesei. Te înşeli Croisset! Ştii de ce ezit? Pentru că Melissa e amestecată şi ea în această afacere cu asasini laşi. Şi cu toate acestea, jur că dacă te voi duce în Wekusko vei fi spânzurat.

— Există aşa dar un *dacă, m’sieur?* făcu metisul

— Da, există un *dacă.*

— Si, ce înseamnă acest *dacă?*

— Îţi dau de ales, Croisset: Sau te duc la Wekusko şi te predau autorităţilor sau mă duci la Melissa! Ce alegi?

— Şi dacă te duc la Melissa?

Howland se îndreptă şi o emoţie violentă apăru în glasul lui.

— Dacă faci în aşa fel, încât s-o regăsesc şi dacă îmi juri să te supui ordinelor mele, te voi lăsa în pace, pe tine şi pe prietenii tăi.

— Dar… Melissa? întrebă metisul brusc întunecat. Nu-i vei face nici un rău?

— Rău? Ah, Croisset! Eşti orb oare? Nu vezi c-o iubesc, o iubesc! Aş vrea să mor pentru ea! Până acum nu mi-ai dat ocazia! Aţi fost laşi, tu şi prietenii tăi. Înţelegi Croisset? Trebuie să mă conduci până la Melissa, sau vă curăţ până la unul!

— Te-ai hotărât?

Ochii metisului scânteiară ca oţelul. Culoarea cenuşie dispăru după fata lui.

— Te înşeli, *m’sieur.* Până azi m-am bătut pentru tine, nu împotriva ta. Te voi duce la Melissa.

— Bravo! îl întrerupse Howland.

— O clipă, *m’sieur*. Nu e chiar aşa de uşor cum crezi. Aceasta înseamnă că dacă câinii mei te vor duce acolo nu te vei mai putea întoarce. Moartea ta e aşteptată cu înfrigurare. E sigur!

Howland surâse batjocoritor.

— Ţi-e foame, Jean? întrebă el vesel. Haide, prietene! Să lăsăm cearta! Ieri a fost timpul tău; azi este al meu! Ai mâncat?

— Speram să iau masa cu *m’sieur,* răspunse metisul.

— Şi după asta voiai să mă ucizi, Jean? exclamă Howland râzând.

Ce om eşti!

— Trebuia să te ucid, *m'sieur.*

— Mi-ai m-ai spus-o. Când voi vedea pe Melissa voi afla, dacă nu...

— Dacă nu, *m'sieur?*

— Dacă nu, te ucid, Jean. Voi fi nevoit să te ucid. Dacă cineva trebuie să moară acolo unde mergem, acela vei fi tu, Croisset!

Jean nu răspunse nimic. Câteva minute mai târziu cei doi oameni mâncau liniştiţi, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut. Bineînţeles, Croisset îmbuca sub ameninţarea revolverului.

— Jean, păzeşte-te că te voi ucide la cea mai mică încercare... Nu m-ai văzut trăgând niciodată nu-i aşa? Vezi tava de colo?

Arăta o tavă atârnată în perete, la vreo doispre*zece* paşi de el. De trei ori, consecutiv, trase şi cele trei gloanţe pătrunseră în mijlocul tăvii. Surâzând, încarcă din nou revolverul.

O străfulgerare de admiraţie apăru în ochii lui Croisset, dar atât.

— Dacă-mi făgăduieşti că vei asculta, Jean, te voi lega numai noaptea.

— Aşa mai merge, *m'sieur.* Ai cuvântul meu, că voi fi ascultător.

Înainte de a porni la drum spre Marele Nord, Croisset se întoarse spre Howland.

— *M'sieur!* Îţi repet că dacă mergi spre Nord, n-ai nici măcar o şansă la sută de a te întoarce viu.

— Una la sută? E puţin! îl zeflemisi tânărul.

— Acolo unde mergem, pană şi copacii vor cădea peste tine zdrobindu-te, iar corbii îţi vor scoate ochii... *M'sieur,* mergând spre Sud vei fi salvat; spre Nord nu vei preţui nici cât un cadavru.

— Aşi! surâse Howland. Haide, Jean, la drum!

— Eşti nebun, *m'sieur,* dar curajos! făcu Croisset.

Toată ziua şi toată noaptea, goniră într-una, fără să se oprească, decât pentru scurte popasuri. În dimineaţa zilei ce urmă, ajunseră! a marginea unei păduri. Tocmai când voiau să pătrundă printre copaci, Croisset scoase un strigăt, oprind sania.

— Ce spui de asta, *m'sieur?* făcu el, arătând ca mâna spre zăpadă.

Chiar la marginea pădurii, se zărea, urmele a două sănii. O clipă, Howland încetă de a-l mai supraveghea şi se aplecă peste urme, întorcând spatele metisului. Când se înălţă numaidecât, un râs ascuţit zgudui pe metis.

— Cât eşti de imprudent, *m'sieur!* exclamă el.

— Nu cred, răspunse Howland. Te-aş fi primii cu o lovitură la fel de bine plasată ca în cabană Cu cât sunt înaintea noastră după părerea ta?

Croisset îngenuchiă pe zăpadă.

— Sunt proaspete, spuse el, după o clipă de tăcere Nu sunt decât vreo două sau trei ore de când au trecut pe-aici. Vezi zăpada albă ce

străluceşte ca o creastă pe primă urmă? Asta înseamnă că e opera a două sau trei zile de îngheţ.. Deci, prima sanie a trecut acum două sau trei zile.

— Cine crezi că era în cealaltă sanie?

— Cei care au încercat să te ucidă în Prince Albert şi în tunel, *m'sieur,* făcu lugubru Jean.

Howland se întoarse, apucă carabina canadianului şi o încărcă, sub privirile atente ale lui Croisset.

— Trebuie să ajungem în astă seară această sanie, sau… te ucid.

— Bine! Dar e imposibil.

Howland îl întrerupse brusc.

— Ascultă aici: Trebuie să ajung sania. Îţi făgăduiesc că voi şti să mă port cu prietenii tăi… Pricepi?

Şi, tânărul izbi cu putere patul carabinei.

Croisset înclină afirmativ din cap: sub ameninţarea inginerului, un fulger de mânie se aprinse în ochii lui. Totuşi se supuse: cu un chiot strident, puse în mişcare sania.

— Să nu pierdem timpul, Jean. Nu cruţa câinii.

Tot cursul zilei, merseră nebuneşte. Câinii aproape nu mai puteau respira de oboseală. Aburi călduţi le ieşeau pe nări şi deşi era un ger înfricoşător, limbile le atârnau afară din gură.

După amiază ajunseră pe vârful unei coline, de unde se putea zări la vreo câţiva kilometri o altă pădure mai deasă şi mai întunecoasă ca cealaltă.

— Ai văzut, *m'sieur,* că am ajuns la timp? făcu Croisset. Încă o jumătate de oră şi vom străbate şi această pădure. Vrei să ştii acum cine ne aşteaptă în partea cealaltă a pădurii? Sunt cei pe care îi cauţi, adică Melissa şi prietenii mei! Asta voiam să-ti spun când m-ai întrerupt. Dacă n-ar fi fost Melissa la mijloc, te-aş fi lăsat să mergi drept în braţele lor. Şi atunci… ştii ce s-ar fi petrecut, *m'sieur…* Ascultă!

Un urlet sălbatec se auzi din depărtare. Un urlet slab, abia adus de adiere, lugubru ca moartea însăşi. Un fior cuprinse pe Howland.

— E unul din minunaţii noştri câini din regiunea Makenzie, murmură Croisset, cu un surâs. Acum că te-am adus până aici, *m'sieur,* spunem ce trebuie să facem. Să continuăm şi să facem popas cu oamenii care vor să te ucidă, sau să aşteptăm aici câteva ore?

Howland rămase nemişcat, sub impresia cuvintelor metisului; îşi reveni însă numaidecât. Fulgerul metalic al ochilor săi cercetară surâsul ca de gheaţă al lui Croisset şi-l întrebă avid:

— Dacă n-ar fi fost Melissa la mijloc, ai fi continuat drumul fără să-mi spui nimic?

— Da, *m'sieur!* răspunse canadianul, surâzând într-una. Nu mi-ai spus să nu pierd timpul?

Cu un gest fulgerător, Howland scoase revolverul şi-l ţinti spre Croisset, murmurând:

— Jean Croisset, de această dată te ucid.

11
APROAPE DE ŢINTA

Surâsul ironic se stinse pe buzele metisului şi o paloare cadaverică apăru pe faţa lui, îndată ce văzu pe Howland apăsând pe trăgaci.

— Blestem! Un cartuş gol! exclamă Howland. Am uitat să-l încarc după ce am tras în tavă. De această dată, Croisset…

Tânărul potrivi butoiul armei. Jean, vânăt, îl rugă:

— M'sieur…

Din nou se auzi dinspre pădure urletul câinelui din Makenzie, dar mult mai aproape, de această dată. Şi Howland încetă o clipă să supravegheze fata îngrozită a canadianului pentru a asculta.

— Vin, *m'sieur!* exclamă Croisset. Îţi jur că…

— Atunci, cu atât mai mult trebuie să te ucid! spuse el cu o linişte înfiorătoare. Te-am vestit Croisset că te voi ucide. M-ai atras într-o cursă. Câinii noştrii sunt morţi de oboseală. Dacă prietenii tăi vin aici, lupta e inevitabilă. Ascultă!

Lătratul câinelui se amesteca acum cu voci de oameni. Sângele care invadase obrajii lui Howland dispăru şi deveni la fel de palid ca Croisset. Dar nu era o poluare de frică! Ochii lui aveau o strălucire, asemănătoare oţelului în bătaia soarelui.

— Nu mai este altă scăpare decât lupta, repetă calm Howland.

— *M'sieur,* detunăturile vor fi auzite. Ceilalţi sunt în spatele pădurii şi vor veni aici. Repede, *m'sieur?* Urmează-mă! Poate reuşesc să te scap.

— Dacă nu reuşeşti, am gloanţe destule pentru tine!

Croisset apucă câinii şi-i trase după el, la vreo trei sute de metri, în mijlocul unor tufişuri dese. De abia ajunse acolo şi vocile se auziră din nou, dar mai îndepărtate

— Pe toţi Sfinţii Paradisului! Asta-i într-adevăr noroc! exclamă el. Au plecat spre Est, *m'sieur.* Dacă veneau până în locul unde am fost înainte, ne vedeau urmele şi…

Croisset nu-şi putu înfrâna un fior.

— Niciodată, Jean, nu cred că ai fost atât de aproape de moarte. Am avut încredere în tine, dar acum nu mai am. De izbânda mea atârnă viaţa ta. La cel mai mic semn de trădare, vei muri, Croisset. O jur!

— *M'sieur,* dacă vrei să te încrezi în mine, lasă-mă să mă duc înainte în cercetare. După pădure e o cabană părăsită. Este nu mai o şansă la mie să fie ocupată, deşi pădurea mişună de vulpi, în acest anotimp al anului. Noaptea, poţi vedea fereastra luminată de la camera Melissei…

Howland cercetă câteva momente privirea deschisă a metisului; apoi înclină afirmativ din cap.

Croisset plecă. Tânărul, rămas singur, se aşeză pe sanie şi-şi aprinse o ţigară. Cufundat în gânduri, nu văzu pe Croisset înapoindu-se, decât când fu lângă el.

— Vino după mine! făcu acesta.

Howland, urmându-l, se căţără pe o colină, acoperită cu tufişuri. Croisset, pusese mâna streaşină la ochi şi privea cu atenţie mişcările unui om.

— Priveşte *m’sieur!* Vezi omul care urcă scările acelea? Cine crezi că este?

În fata lui, la poalele colinei, se aflau vreo câteva cabane de lemn. Pe treptele uneia din ele, un individ îmbrăcat în şubă, urca agale.

— Ei bine?

— Pot să-ţi spun: e omul care te-a lovit în cap în Prince Albert şi unul din acei ce te-au închis în tunel!

— Eşti sigur? murmură Howland, cu pumnii crispaţi.

— Da. Se duce fără îndoială la Melissa… Priveşte, continuă metisul, cabana de colo, cea izolată, este aceia de care ţi-am vorbit.

Omul mai rămase o clipă în prag, privind în direcţia muntelui, apoi dispăru.

Cuprins de o emoţie violentă, Howland nu vorbea, dar toţi nervii săi vibrau în mod ciudat.

— Spui că Melissa este… acolo? întrebă el în cele din urmă. Şi acel om… cine este, Croisset?

Jean înălţa din umeri şi se vârî în desiş.

— Nu, *m’sieur* asta nu pot să-ţi spun! Te-am adus aici. Ţi-am arătat unde poţi găsi pe Melissa.

— Eu mi-am salvat pielea! Acum, *m’sieur* ocupate de a ta. Cel puţin, ai văzut că Jean Croisset şi-a ţinut cuvântul.

O ameninţare apăru din nou în ochii inginerului.

— Pune mâinile la spate, Croisset. După asta…

— După asta, *m’sieur,* făcu liniştit metisul supunându-se. După asta?

— Atunci, îmi vei spune poate ceea ce vreau să ştiu! sfârşi Howland, legându-i mâinile.

Apoi, coborâră panta fără să fie văzuţi şi pătrunseră în cabana izolată. Tânărul făcu semn metisul să se aşeze şi se propti în faţa lui, cu revolverul în mână.

— Acum, scumpul meu Jean, rosti Howland. Să ne continuăm jocul. Detunăturile nu pot fi auzite de aici. Trebuie să ştiu de ce se simte nevoia să fiu ucis. Vorbeşte, Jean! Dă-i drumul. Altminteri, îţi zbor creieri.

Fără să clipească, cu buzele albe, Croisset îl privi în plină faţă.

— Trage, *m'sieur!* spuse el liniştit. Am jurat pe Sfânta Fecioară să nu vorbesc mai mult decât ai aflat. Poţi să mă pui la cazne, tot nu voi spune nimic.

Încet, Howland ridică cocoşul armei.

— Încă odată, Croisset, vorbeşti?

— Nu, *m'sieur....*

Un bubuit asurzitor izbucni în cabană şi un fir de sânge apăru la tâmplele metisului. Obrajii acestuia păliră îngrozitor. Nu făcu totuşi, nici o mişcare, deşi glonţul trecuse la câţiva centimetri de creier.

— Vorbeşti, Croisset?

— Nu, *m'sieur!*

De această dată, ţeava armei, se sprijini, de fruntea metisului.

— Cu adevărat, nu vorbeşti?

— Cu adevărat, *m'sieur...*

Privirile celor doi oameni se încrucişară ca două cuţite de otel. Scoţând un strigăt, Howland aruncă revolverul

— Eşti curajos, Jean! Eşti unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care i-am întâlnit... Te doare rana de la tâmplă?

— Oh! E doar o zgârietură. Eşti bun trăgător, *m'sieur.*

— Jean, fără ajutorul tău nu pot vedea pe Melissa. Totuşi am un plan, dar am încredere în tine. Sincer vorbind, Croisset, sunt convins că mă vei ataca pe la spate, ca oamenii de colo.

— Nu, *m'sieur,* nu pe la spate! protestă Croisset. Aşi fi putut-o face de multe ori. Nu! De când ne-am bătut în casa morţii roşii, îmi pare că nu mai am nici o dorinţă să te ucid.

— Pot oare să mă încred în tine?

— Noi, cei din Nord, în afară de onoare nu avem nimic altceva...

— Ceea ce nu te împiedecă să ucizi...

În loc de răspuns, Croisset înălţă din umeri.

— Ascultă, Jean! Vrei să cobori jos şi să transmiţi un cuvânt de la mine, Melissei?

— Un cuvânt? O scrisoare?

— Da, un cuvânt care să facă pe Melissa să vină până aici.

— Eşti sigur că va veni, *m'sieur?*

— Da. Vrei?

— Nu, *m'sieur.*

— Ticălosule! strigă Howland. Dacă n-aş avea nevoie de tine mai târziu, te-aş sugruma.

Soarele dispăruse, lăsând locul lunei. Gând întunericul fu de nepătruns, Howland legă şi picioarele metisului şi-l culcă pe burtă. Apoi, ieşi afară şi puse zăvorul la uşă. În vale, câmpia se înfunda în noapte. Nu putu să distingă cabanele, afară de două sau trei lumini care răzbeau până la el prin beznă. Fulgi deşi începuseră să cadă, strălucind ca nişte licurici. Cu precauţii, cobora panta. O linişte ca de

mormânt plutea în aer. Doar câte un lătrat de câine se mai auzea prin haosul tenebrelor polare. Cu paşi uşori, ca zăpada să nu scârţâie, se apropie de cabana Melissei. O fereastră era luminată, cu perdeaua ridicată. O formă omenească trecu prin lumină, în interiorul camerei. Era o femeie? Nu putea şti. Deodată zări treptele. Aruncă o privire cercetătoare în noapte şi nevăzând nimic, începu să urce scara cu hotărâre.

12
REGĂSITĂ.

Pe dibuite, găsi uşa. Încercând s-o deschidă, observă că nu era închisă. Intră înăuntru cu precauţiune şi înaintă prin întuneric. În faţa lui, pipăind peretele, simţi o altă uşă. O deschise încet şi… închise ochii orbit de lumină. Când în cele din urmă îi deschise, zări o perdea ce se mişca uşor. În dosul ei se afla fiinţa iubită, fiinţa pentru care înfruntase de atâtea ori moartea.

— Melissa!… murmură el cu voce joasă.

Alb de zăpadă, Howland părea o fantomă. Perdeaua se dădu la o parte şi Melisa apăru în toata frumuseţea ei. Vreme de câteva clipe rămaseră tăcuţi. Howland cu braţele deschise, cu un gest rugător înaintă spre ea. Melissa îşi înăbuşi un strigăt, nerecunoscându-l de abia decât când fu aproape de ea.

— Am venit pentru tine, Melissa, spuse el calm, ca şi cum apariţia lui subită ar fi fost un eveniment prevăzut. Jean e prizonierul meu. L-am silit să mă aducă aici, până la cabana din vârful colinei şi acum aşteaptă acolo legat… Putem pleca chiar acum, Melissa, dacă vriei…

Fata nu scoase nici un cuvânt.

— Nu înţelegi, Melissa, cât de mult te iubesc? M-am bătut cu Jean pentru tine. Nu ştiu de ce m-ai trădat şi nici nu-mi pasă. Te iubesc, Melissa!..

Aceiaşi tăcere.

— Melissa, continuă el cu glas sugrumat, dacă nu vii… ei bine! Rămân aici, cu tine!

Aceste din urmă cuvinte o scoase din mutism.

— Nu!... Nu!... Nu!... bâigui ea, cu mâinile crispate de braţul lui. Trebuie să pleci, numaidecât.

Groaza îi convulsiona trăsăturile. Cu gesturi blânde îl împinse spre uşă.

— Te vor ucide, dacă te găsesc aici. Te cred mort.

— Nu pleci

— Dar, dacă îţi spun că… că nu sunt demnă de tine, hohoti ea,

— Nu. Rămân

— Oh! Te-am minţit! Te-am minţit!… Nu-i adevărat!.. Pleacă! Oh! Dacă te găsesc aici…

— Mă voi bate! rosti el cu o flacără sinistră în ochi. Am venit să mă bat pentru tine! Şi dacă trebuie…

Howland încetă să mai vorbească, observând paloarea mortală a Melissei. Urmări direcţia în care privea fata, în mod instinctiv…

Prin fereastra luminată, zări capul unui om. Howland avu viziunea

rapidă a unei perechi de ochi ce-l fixau şi a unei bărbi neîngrijite, înălbită de zăpadă. Recunoştea trăsăturile! În noaptea aceia din Prince Albert, când gâtul îi era strâns ca într-o menghine, privise în aceşti ochi! Şi vedea acum, aceiaşi ură, aceiaşi ferocitate diabolică

Dintr-un salt, se depărta de Melissa. Dar revolverul lui ţinti numai o fereastră goală. De abia dispăruse capul şi o voce lugubră urlă în noapte, strigând un nume, apoi altul şi altul. În uşile cabanelor apărură oameni hotărâţi, dârzi şi sălbateci în ura lor. Urlete înfiorătoare izbucniră în beznă.

— Fugi… pe fereastră, strigă îngrozită Melissa. Repede! Ah! Repede!

— Pentru ce să fug? întrebă el. Ţi-am spus că sunt gata să mă bat. Rămân!

— Oh! Te rog… Fugi… Te vor ucide!

— Fără tine, nu plec!.. Niciodată!

— Te urmez… Voi veni… Dar nu la Wekusko, căci te vor urmări până acolo… Întoarce-te în Prince Albert, la han.

Howland puse revolverul în toc şi o apucă în braţe.

— Dacă într-o lună nu vii… Mă întorc!

— Voi veni! murmură ea, împingându-l uşor.

Sub împingerea ei, sări pe fereastră afară. De abia atinse pământul şi urletul unui câine se auzi lângă el. Din mai multe puncte, fulgere roşii brăzdară întunericul şi gloanţele trecură şuierând pe lângă el.

Prezenţa câinelui îl exaspera. Atâta vreme cât nu putea scăpa de el, fuga îi era împiedicată. Brusc, se hotăra. Încetini goana şi întorcându-se dintr-o mişcare, trase de trei ori. Un urlet îi răspunse, dovedindu-i că ochise bine şi se avântă din nou în noapte, cu un strigăt de sfidare. Fenomenul luptei intra în el şi toate simţurile îl îndemnau să se bată. În urmă o licărire îi conducea paşii. Acolo era Melissa!… Pentru ea se bătea acum! Nimeni nu-l va putea opri!…

Deodată, un sentiment ciudat puse stăpânire pe el. Se opri şi scrută atent bezna. Când se întoarse, inima încetă să-i mai bată.

O umbră apăruse din întuneric, la câţiva paşi în fata lui. Înainte de a ţinti, fu orbit de o flacără şi se clătină pe picioare, revolverul îi alunecă printre degete şi se prăbuşi grămadă în zăpadă. În noapte, un singur strigăt mai ajunse până la el: propriul său nume.

— Jack!… Jack!…

13
RĂZBUNAREA OAMENILOR

Când deschise ochii, Howland se afla într-o cameră cu pereţi de lemn. O candelă, împrăştia o lumină palidă în interior. Se ridică cu greutate de jos şi ducându-se spre fereastră, respiră aerul curat al nopţii. Capul îi vâjâia îngrozitor. De câtă vreme stătea aici? Nu putu să-şi dea seama.

Un zgomot uşor îi atrase atenţia. O cheie se răsuci în broască şi în prag apăru… Jean Croisset.

Trăsăturile canadianului erau tulburi; cu ochii rătăciţi îl fixa ciudat.

— Cerule! Credeam că te găsesc mort!

Howland îl privea la fel.

— Cum dracu' ai scăpat? murmură el.

— M-au liberat numaidecât ce te-au prins. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, căci dacă nu spuneai nimic Melissei, aşi fi murit de foame ca o fiară în deşert.

— Aşa dar, Melissa…

— Viu de la ea, făcu Croisset cu voce slabă. E închisă în camera ei – căci s-a zbătut ca o nebună ca să te scape şi nu i se va da drumul decât după ce totul va fi… sfârşit… Cât e ceasul, *m'sieur?*

Un fior străbătu trupul lui Howland, în vreme ce se uita la ceasornic:

— Patru şi jumătate.

Metisul se înfioră la rândul lui; degetele i se înnodau şi deznodau nervos. În cele din urmă vorbi:

— Sfinţii îmi sunt martori că aş vrea mai bine să pierd zece ani din viată şi să ţi se redea libertatea! Aş face-o numaidecât, fără să ezit, *m'sieur*. Te-aş ajuta cu toate puterile mele, dacă ai avea măcar o şansă. Dar ei sunt dincolo, în camera de alături. Aşteaptă… la şase!

— Ei bine! La şase?… De ce te tulburi astfel, Jean? Ce se va întâmpla la şase?

Croisset făcu un efort supraomenesc pentru a putea continua:

— Nu am vreme, de pierdut, *m'sieur.* Ei ştiu acum că m-am bătut pentru tine şi pentru Melissa în drum spre marele Nord. Ştiu deasemenea că eu te-am scăpat la Wekusko. Melissa nu mă poate apăra. Şi pentru ca pedeapsa să-mi fie şi mai mare, au făcut din mine trimisul lor şi…

Se opri din nou, neputând să mai continue.

— Şi…? insistă Howland, aplecându-se neliniştit spre el.

— … Călăul lor, *m'sieur…*

Howland rămase ca trăsnit. Mâinile i se crispară de braţul lui Croisset, ca scuturate de un curent electric.

— Trebuie mai întâi să-ţi povestesc ceva, *m'sieur,* continuă metisul, ridicând capul din piept. Nu voi fi lung şi sper că vei înţelege aşa cum înţelegem noi, cei din Nord.

— Am să-mi dau toată silinţa, Croisset, murmură tânărul. Continuă.

— Cele ce-ţi spun, s-au petrecut acum vreo şaisprezece ani, *m'sieur* şi totul s-a întâmplat într-unul din porturile Companiei, al cărui şef – factorul, cum îi spuneam noi – avea o nevastă pe care o poreclisem îngerul Alb. Era divinizată de noi toţi. Aproape la fel, ca pe Sfânta Fecioară. Era atât de frumoasă, *m'sieur.* Atât de frumoasă ca Melissa, cel mai mic copil al ei. Atât de mult am iubit-o *m'sieur*, încât şi-acum mai cinstim memoria ei.

— Aşa dar e moartă? întrebă Howland.

— Da. Trebuie să-ţi spun cum? Iată: Acum şaisprezece ani sosi în portul nostru un om din Churchill, însoţit de fiul său. Aveau scrisori de recomandaţie şi factorul cu soţia lui îi primiră ca pe nişte rude. Acel individ venea, *m'sieur,* din faimoasa ta civilizaţie, din acele ţinuturi din Sud unde pe toate potecile găseşti biserici. Vreme de câteva luni fusese lipsit de societatea femeilor şi în aceste imensităţi, îngerul Alb îi apăru ca o floare sălbatecă… Socotise însă greşit, căci nu se gândise la cinstea femeilor noastre, pure ca zăpada munţilor noştri. Gând a priceput că orice insistenţă era zadarnică a devenit ca nebun… Atunci, *m'sieur,* atunci ştii ce s-a întâmplat?

Croisset ridică capul. Trăsăturile îi erau răvăşite de un chin nemărginit.

— În acei timp, noi, bărbaţii eram plecaţi la vânătoare şi postul era pustiu… Pricepi? Femeia rămăsese singură cu mica Melissa… Când ne întoarserăm noaptea târziu, era moartă… Da, *m'sieur,* se sinucisese, după ce scrisese soţului ei ce s-a întâmplat… După crimă, individul fugise cu fiul său în sanie. Urmărirea se făcu numaidecât! Curieri dădură alarma prin munţi! Sute de sănii porniră în căutarea lor! Se nimeri ca tocmai factorul şi fiul său mai tânăr să-i găsească, în drum spre Churchill, acel oraş blestemat. Atunci… Oh! Doamne Sfinte! În vreme ce tatăl întărâta câinii, fiul, trăgea cu carabina. Unul din gloanţe ucise pe factor şi astfel, mica Melissa îşi pierdu părinţii în interval da 48 ore. Ah! *M'sieur!* Păleşti! Aceasta îţi aduce aminte ceva! auzi explozia cartuşului; Revezi…

— Dumnezeule! murmură Howland, care nu pricepea totuşi ce legătură putea avea această poveste tristă cu el.

— Aveam pe atunci cincisprezece ani, continuă metisul. Factorul mă adoptase în ziua când mama murise de variolă. Devenisem ca un frate Melissei şi celor trei fraţi ai ei… Am trimis-o la un pension din Montreal… După trei anii, când se afla încă acolo, am plecat la o vânătoare spre un port înaintat în Sud. Şi acolo, *m'sieur,* acolo..

Croisset se ridică. Braţele lui înălţate în aer, capul aruncat pe spate

şi figura lui iluminată ca de extaz, ar fi putut zice să se creadă că se ruga unei divinităţi antice.

— Mulţumesc Cerului, strigă el, că a îngăduit ca Jean Croisset să întâlnească în sfârşit pe unul din cei doi oameni şi să-l ucidă!

O clipă rămase tăcut. Apoi, continuă răguşit:

— Era tatăl şi l-am ucis. L-am ucis încet, *m'sieur,* să simtă şi el ceea ce am simţit noi. Câinii mei i-au târât cadavrul două sute de leghe, căci voiam să-l arăt fraţilor mei.

— Şi celălalt... fiul? întrebă cu nelinişte Howland. L-ai regăsit Croisset? L-ai ucis?

— Spune-mi, *m'sieur,* ce-ai fi făcut în locul meu?

— L-aş fi ucis, Jean! răspunse tânărul hotărât Da! L-aş fi ucis!

Croisset îl privi ciudat, apoi, scoase din buzunar un pacheţel cu nişte hârtii.

— Mi s-a apus să-ţi dau acesta hârtii să-le citeşti, după ce vei afla totul... Aceste hârtii sunt din jurnalul portului unde trăia îngerul Alb. În fiecare zi, factorul unui post scrie într-un registru incidentele mai însemnate. Am auzit că pe vapor se face la fel... Aceste pagini au fost smulse din registrul nostru. Aici scrie cele ce s-au petrecut acum şaisprezece ani... precum şi...

— Precum şi? făcu Howland, observând că se opreşte.

— Precum şi numele acelor ce-au distrus paradisul nostru din port...

Dintr-o aruncătură de ochi, Howland citi... şi inima încetă să-i mai bată. Căci iată ce citi:

„Astăzi a sosit în portul nostru venind din Churchill, John Howland, inginer, însoţit de fiu! său".

Scoţând un strigăt ascuţit şi sărind ca ars în picioare, Howland privi cu ochii rătăciţi pe Croisset, care continuă:

— Înţelegi acum, *m'sieur,* de ce au vrut să te ucidă în Prince Albert? Înţelegi de ce te-au aşezat pe dinamită în tunel şi pentru ce, în zori la ora şase...

Un fior îl împiedică să sfârşească. Howland rămase ca ameţit, fără să rostească vreun cuvânt, cu capul în mâini.

Cinci minute mai târziu, ridicând capul din palme şi arătând o faţă albă ca varul, cu trăsăturile înăsprite, cu ochii fulgerători, rosti cu un glas răguşit, ca din mormânt:

— Am citit. Pricep acum. Mă numesc Jack Howland şi pe tata îl chema John Howland. Înţeleg... Şi tu, Croisset, tu crezi ca eu sunt acel Howland, fiul lui John Howland...!

— Nu interesează ce cred acum! strigă Croisset. N-am decât un lucru să-ţi spun şi un lucru să-ţi dau. Acei care au încercat să te ucidă sunt cei trei fraţi, iar Melissa e sora lor. Te-au condamnat la moarte şi aşteaptă cu nerăbdare acea oră. În această dimineaţă, când ceasul tău va arăta ora şase, un glonţ tras pe fereastră te va ucide. Şi iată...

acesta e un bilet de la Melissa pentru tine…

Howland apucă biletul. Sentinţa de moarte îi îngheţa sângele în vine. Cu gesturi automatice, despături hârtia şi citi:

„M-am rugat pentru tine toată noaptea. Dacă Cerul nu răspunde rugilor mele, mă voi ţine de cuvânt şi te voi urma. Melisa”.

Un zgomot îl făcu să întoarcă capul. Jean dispăruse. Auzi cheia răsucindu-se în broască, apoi o linişte apăsătoare, prevestitoare a morţii, se lasă în cameră.

Timp de câteva minute, Howland rămase năucit. Apoi, încetul cu încetul putu să cugete. Simţi cum creşte în inima lui simpatia pentru canadian. Pricepea acum multe lucruri care i se păruseră obscure. Înţelegea de ce Melissa nu-i spusese numele celor ce-l atacaseră în Prince Albert şi Wekusko. Pricepea acum mutismul lui Croisset refuzul lui net de a face lumină în lucrurile ce lui i se păreau de neînţeles. Melissa se silise să-l apere de fraţii ei şi Croisset, din devotament pentru ea, se bătuse pentru el… Şi din această cauză, el trebuia să-i fie călăul… El trăgea glonţul fatal la ora şase… Privi ceasul: cinci şi treizeci. Încă o jumătate de oră de trăit. Ochii îi căzură deodată pe biletul Melissei. Scotocindu-se prin buzunar, găsi un creion şi începu să scrie pe dosul hârtiei, ultimile lui gânduri pentru ea.

După ce sfârşi, puse hârtia sub ceas… şi scoase un strigăt de groază: fără să vrea privise cadranul ceasornicului.

Mai avea zece minute de trăit!

În tăcerea adâncă c-e domnea în jurul lui, chemă cu ardoare:

— Jean!… Oh! Jean… Jean Croisset!

Apucă biletul şi alergă la fereastră, continuând:

— Jean!… Dacă crezi în viaţa viitoare… ia acest bilet pentru Melissa!… Jean!… Jean Croisset!…

Nici un răspuns nu veni, nici-o mişcare, nici un zgomot. Cu privirile rătăcite alergă prin cameră, ca un smintit… Trecând pe lângă ceasul ce se afla pe masă zări că nu mai era decât un minut până la şase.

Subit, sângele rece îi reveni, uluitor de repede. Cu un zâmbet dispreţuitor de moarte, cu mâinile încrucişate la piept vocea lui răsună încă odată ca un tunet:

— Jean Croisset, vei găsi o hârtie pe masă, sub ceasul meu. După ce mă ucizi, du-l Melissei. Dacă nu vei face asta, voi veni noaptea să te chinui, Jean Croisset!

Nici un răspuns, nici un zgomot. Privi ceasul.

Şase!… În loc de a auzi detunătura mortală, un zgomot de voci se apropia de el. Nişte paşi, apoi uşa se deschiseşi în prag apăru… Melissa!

Visa oare? Oh! De-ar tine mai mult. Deschise ochii. În spatele Melissei, care surâdea printre lacrimi, zări pe Croisset; şi în urma lui, o faţă bărboasă, cu trăsături sălbatice, pe care o recunoscu numaidecât.

Dincolo de acesta, distinse alţi oameni, cu ochii strălucind în penumbră.

Jean Croisset înainta, în vreme ce bărbatul continua să-l privească peste umărul metisului.

— *M'sieur,* vrei să ne urmezi? făcu Croisset. Pe aici.

14
MELISSA

Bărbosul se retrase în umbră şi, fără să vorbească, Howland îi urmă calm, cu ochii fixaţi în beznă, în punctul unde dispăruse Melissa. Cu paşi greoi, tânărul pătrunse într-o cameră în care găsi doi oameni. Unul din ei era omul cu barbă. Îndată ce-l zări, acesta îi întoarse spatele şi ieşi afară.

Jean salută plecarea lui cu o înălţare din umeri.

— Aceasta înseamnă că-mi lasă mie toată răspunderea, exclamă el. Oh! Ştiu bine că-i vine greu să se explice, *m'sieur!* Poate începi să pricepi?

— Da, puţin, răspunse Howland, a cărui inimă bătea să-i spargă pieptul. E omul care a încercat să mă ucidă?

— E Pierre Thoreau, făcu Croisset, fratele cel mai mare al Melissei. El trebuia să-ţi spună totul; dar e prea abătut ca să poată vorbi. Eşti surprins, *m'sieur?* Cu toate acestea nu există un suflet mai bun ca Pierre Thoreau, în toată lumea, cu toate că a încercat de trei ori să te ucidă! M-ai întrebat acum o oră dacă credeam că eşti acel Howland de care vorbeam. Ei bine! Da! Credeam! Dar un om a venit pe neaşteptate din Sud, clătinându-se din temelie părerea. Acest om este cel mai tânăr dintre fraţi. *M'sieur* Howland, ne-am înşelat groaznic şi-ţi cerem iertare...

În tăcerea care urmă, privirile celor doi oameni se încrucişară. Ochii tânărului scânteiară, gândindu-se că acum Melissa era a lui. Jean, care nu pricepea însă, continuă repede:

— Oh! Ştiu că e înfiorător, *m'sieur!* Mi-e teamă că nu ne vei putea ierta niciodată o asemenea eroare! Am voit să te ucidem, în mii de torturi! Credeam că meriţi o astfel de moarte. Gândeşte-te însă, la cele ce s-au petrecut acum şaisprezece ani... Sunt şase ani de când am aflat că adevăratul Jack Howland, fiul omului ucis, de mine, se găsea la Montreal. Cel mai tânăr dintre fraţi, care cunoştea oraşul, plecă să-l vâneze. Dar nu putu să dea peste el. În sfârşit, vara trecută, Francois Thoreau, descoperi existenţa ta. Şi Sfânta Fecioară mi-e martoră, *m'sieur,* că oricine putea să se înşele! Francois începu să facă cercetări şi află că dacă Thorne şi Gregson ar face ceva greşit, vei fi trimis în Nord. Ştii că nu s-a încercat nimic împotriva vieţii lor. Era vorba numai să-i demoralizăm, pentru a-i face să plece. Astfel, Gregson îşi pierdu un deget, iar Thorne fu rănit. În fiece noapte, gloanţele plouau pe ferestrele lor. Trecură câteva săptămâni şi fură complet descurajaţi. Şi atunci, cerură un înlocuitor.

Un gest de mânie scăpă lui Howland.

— Nemernicii! exclamă el. Laşii! Gând mă gândesc că mă lăsau să cad în cursa de care fugeau ei!

— Este ceva omenesc, dacă te gândeşti mai bine, *m'sieur!*

— Cred... Cred, Jean, că înţeleg totul acum, spuse el. Aţi fost împinşi pe o urmă falsă. Iubesc pe Melissa, Jean. Voi ucide pe adevăratul Jack Howland pentru a-i răzbuna părinţii. Cât despre fraţii ei, ţin să le vorbesc şi să le strâng mâna! Sunt adevăraţi oameni şi se răzbună ca oamenii…

— Da, *m'sieur.* Adevăratul Howland a fost însă ucis die Francois în Sud.

— Sunt mulţumit atunci, Jean... Dar, Melissa!… Îmi vine greu să mă gândesc… că a fost aproape o ucigaşă!

— Cum poţi spune asta, *m'sieur?* protestă Croisset. Nu ţi-a salvat ea viaţa? Ascultă: Ea habar n-avea că fraţii ei te caută să te ucidă. I se spusese că vei fi dus la vechiul post din Nord; unde vei fi predat poliţiei. Ei s-au slujit de ea ca de o momeală să te atragă în cursă. A auzit însă câteva vorbe care i-au dat de bănuit şi atunci a venit la mine.

— Atunci? Spune, Jean! Repede!

— Îi datoram recunoştinţă pentru faptul de a mă fi făcut cel mai fericit om din lume, prezentându-mi-o pe scumpa mea Marianne, iar Jackpin era la fel, sclavul ei. Două ore, după plecarea fraţilor ei spre Sud, i-am urmat… Numai după eşecul suferit în Prince Albert, fraţii ei, furioşi, îi mărturisiră că voiau să te ucidă. Şi în acel moment pricepu cea ce făcuse! Restul îl ştii. Ştii că n-a îndrăznit să-ţi spună cine erau duşmanii tăi. Fraţii ei, *m'sieur!* Propriul ei sânge! Melissa se afla între două iubiri, cea pentru fraţii ei şi…

Howland sfârşi fraza:

— Şi cea pentru mine!

Cei doi oameni îşi strânseră mâinile cu putere. Nici unul din ei nu auzi uşa deschizându-se şi nici nu văzu pe Melissa apărând, confuză şi temătoare.

Inginerul vorbi primul.

— Sunt fericit că totul s-a petrecut astfel, Jean. Altfel, n-aş fi cunoscut niciodată pe Melissa. Şi cum…

Un zgomot uşor, un fâşâit de stofă îi atrase atenţia şi se întoarse la vreme pentru a o vedea pe fată retrăgându-se, surâzând.

— Melissa! strigă el. Melissa!

Howland ieşi după ea. Dincolo de uşă, lumina nu era atât de mare, totuşi, fu deajuns pentru a zări fiinţa mult iubită.

— Melissa!… Iubita mea…

Atât auzi Jean Croisset. În camera vecină, în care începea să pătrundă primele raze ale soarelui, glasurile încetară să mai vorbească.

Şi, temându-se să nu turbure tăcerea ce urmă, canadianul murmură:

— Sfânta Fecioară să fie lăudată! Căci totul s-a sfârşit aşa cum a dorit Jean Croisset!...

— SFÂRŞIT —

ŞORICELUL

Aşezat în cabana sa, Falkner ducea spre gura o lingură cu fasole, când deodată se opri şi strigă:

— În numele celui Atotputernic, de undeai ieşit tu gânganie?…

Era contra tuturor principiilor religioase ale Nordului, pe care le respecta simplul şi cinstitul Jim de folosi cu atâta uşurinţă numele lui Dumnezeu; dar exclamaţia lui avea mai degrabă intonaţiile dulci ale unei rugăciuni, decât accentele brutale ale unei profanări.

Jim era un om îndrăzneţ, veşnic bine dispus, avea mâinile puternice şi bătătorite, faţa acoperită cu o barbă roşie stufoasă şi părul blond. Ochii săi albaştri arătau în acest moment o mirare profundă. Coborî încetişor mâna spre farfurie şi repetă ca un murmur:

— În numele celui Atotputernic de unde-ai ieşit tu gânganie?...

Totuşi, nu se vedea nici o altă fiinţă în mica cameră a colibei din fundul pădurilor, decât Jim Falkner, nici chiar un câine, căci Jim îl pierduse pe al său cu câteva săptămâni mai înainte. Omul vorbea totuşi cuiva şi ochii săi străluceau; mai bine de un minut, el rămase nemişcat ca o stâncă. Atunci la capătul mesei de lemn cioplită grosolan, ceva se mişcă. Era un şoricel. Nu unul din acei şoareci pe care Jim era obişnuit să-i vadă în pădurile Nordului, una din acele creaturi cu botul ascuţit, asemănător cu guzganul şi care câteodată îi desprindea arcurile capcanelor sale, ci era un şoricel brun cu blana mătăsoasă şi ochii negri, ceva mai mic decât degetul cel mare al omului care-l privea.

— Dacă nu sunt nebun, acest mic şmecher seamănă cu şoarecii pe care noi îi prindeam în bucătăria noastră, acolo jos în Ohio! îşi spuse el.

Şi pentru a treia oară el repetă întrebarea:

— În numele lui Dumnezeu cel Atotputernic, spune-mi de unde vii?

Şoricelul, drept răspuns se strânse ghem pândind pe Jim cu un ochi bănuitor.

— Ştii tu că eşti la 500 mile depărtare de casa ta, blestematule? urmă Jim, mereu nemişcat şi adresându-se direct interesatului. Da, eşti în plin Nord, la mai bine de 500 mile de lumea civilizată unde te-ai născut şi aş vrea să ştiu cum ai venit aici? Pe Sf. George! Este oare asta posibil… ai călătorit tu în această cutie, printre lucrurile pe care ea mi le-a trimis. Te-a trimis poate ea?

El făcu o mişcare bruscă. Şoricelul sări repede jos de pe masă şi dispăru sub patul lui Jim.

— Ticălosule, bombăni Jim, ai un tupeu nemaipomenit!

Se apucă să mănânce fasolea. Când termină, aprinse lampa, căci

noaptea cade repede aproape de Oceanul Îngheţat şi curăţă masa. Apoi depuse pe margine o bucăţică de plăcintă de făină de ovăz şi câteva boabe de fasole: Trebuie să-i fie foame, pungaşul, după o călătorie de 500 mile în această cutie!

Se aşeză aproape de soba de fier încălzită puternic şi-şi aprinse pipa. Petrolul era pentru el un articol preţios, astfel că lăsă aşa de jos fitilul lampei încât camera se găsea aproape în întregime în întuneric. Afară furtuna urla. Plânsetele vântului în vârfurile înalte ale munţilor îl înnebuneau: semănau atât de mult cu nişte strigăte omeneşti! În cursul ultimelor trei zile, idei stranii îi trecuseră prin cap dar el lupta contra lor. N-auzise el vorbindu-se de oameni pe care singurătatea îi înnebunise?... Şi el era singur... îngrozitor de singur! Fu cuprins de fiori când un curent de aer mai puternic se abătu cu un geamăt lugubru asupra acoperişului cabanei.

Pe lângă aceasta, în ziua aceea fusese cu prins şi de un acces de friguri, care îi ardea sângele. Îi ştia cauza: completa lui izolare în mijlocul pădurii nemărginitei şi apropierea lungii nopţi care îl umplea de presimţiri sinistre. De, acum înainte, timp de săptămâni întregi nu va avea decât rare apariţii ale soarelui! La acest gând se cutremură. La 240 km. Spre nord-vest, era un port al Companiei Golfului Hudson. Cea mai apropiată cabană de vânător pe care-o cunoştea se găsea la 130 km. spre Sud. Cu două luni înainte se dusese la postul Companiei, cu faţa ascunsă de o barbă groasă, pentru a-şi lua provizii şi cutia pe care i-o trimisese soţia lui. Dar ea o adresase lui John Blake şi nu lui Jim Falkner numele lui adevărat; coletul conţinea haine şi fotografii de-ale credincioasei sale soţii care spera să-l revadă precum şi de-ale micului lor copil

«El merge, în prezent, îi scrisese ea; de 20 ori pe zi se duce la portretul tău şi spune „ta-ta”, „ta-ta”! – şi în toate serile vorbim de tine înainte de a ne culca, rugându-ne lui Dumnezeu să te readucă mai repede la noi».

— Dumnezeu să-i binecuvânteze! murmură Jim.

Nu-şi reaprinsese pipa şi în colţurile ochilor strălucea o lacrimă în penumbră. Puţin câte puţin vederea i se limpezi şi văzu că şoricelul se căţărase din nou pe marginea mesii. Nu mânca alimentele depuse de el acolo, ci ghemuit, privea pe Jim cu ochii săi pătrunzători.

— Nu ţi-i foame, nici ţie? îi spuse Jim cu voce tare. Te simţi singur şi tu ca şi mine, nu-i aşa?

O senzaţie stranie îl cuprinse şi se întrebă din nou dacă judecata sa nu se rătăcea: îl cuprinse o dorinţă ciudată de a întinde braţul» de a apuca şoricelul şi ţinând micul corp cald în pumnul mâinii sale, aproape de barba sa zburlită, să-i vorbească, ca unei fiinţe umane! Se puse pe râs şi-şi apropiă scăunelul de lumină. Şoricelul rămase pe loc. Înaintă puţin câte puţin spre masă, sfârşi prin a se rezema de ea şi

încercă o satisfacţie stranie care alungă ideile sale negre. Nu se mai simţea singur; şoricelul, nicidecum speriat, îl privea cu curiozitate.

— Nu-ţi fie frică, îi spuse el, nu-ţi fac nici un rău! Nu, micule, căci îmi voi tăia imediat mâna! N-am avut altă tovărăşie decât pe tine, de două luni. N-am văzut faţă omenească, n-am auzit o voce de om… nimic decât aceste oribile sunete ale vântului, care plânge şi strigă ca un copil, în noapte! Nu, micul meu, nu-ţi vreau răul!

Vocea sa luă o mlădiere dulce, aproape rugătoare. Apoi, pentru a zecea oară în acea zi, frigurile se întovărăşiseră de dureri de cap şi de greaţă. Îl apucă o ameţeală şi un moment totul i se păru confuz. Dar vedea mereu Şoricelul, care îi părea că se depărtează din ce în ce:

— Tu n-ai omorât pe nimeni, tu. Nu-i aşa? spuse el cu o voce groasă şi îndepărtată… şoarecii nu omoară, aşa-i?… Ei trăiesc cu brânză! Dar eu. Eu am… am omorât… omorât un om! Şi iată pentru ce sunt aici!

Ameţeala se accentuă, îi era rău şi se sprijini greoi de masă. Şoricelul nu se mişca deloc. Îl vedea încă prin ceaţa care-i întuneca vederea:

— Am omorât un om, repetă el, minunându-se în nebunia lui că şoricelul nu găsea nimic de zis la această mărturisire uimitoare… da, l-am omorât şi în locul meu tu ai fi făcut la fel! N-am făcut-o anume: Am lovit prea tare, asta-i totul! Dar l-am surprins în cabană; şi *ea* se apăra, *ea* se lupta; *ea* avea faţa zgâriată toată şi hainele sfâşiate… Ah! curajoasă femeie! S-ar fi apărat contra lui până la moarte… din fericire sosii la timp! El mă credea plecat pentru toată ziua, canalia!… Un om pe care-l primisem în casă şi-l hrănisem când, crăpând de foame, a bătut la uşa noastră!… Da, l-am omorât! Şi, de-atunci sunt pe urmele mele! Îmi vor pune o frânghie de gât pentru a mă spânzura, dacă mă vor prinde… pentru că am sosit la timp pentru a o salva! Aceasta este legea aici!… Dar nu mă vor găsi! De un an sunt aici. La primăvară mă voi întoarce acolo în jos – de unde vii tu micul meu – aproape de soţia mea şi de copilul meu. Până atunci poliţia mă va uita şi atunci vom pleca în altă parte a lumii, unde vom trăi fericiţi! Ea mă aşteaptă şi copilul de asemeni; ei ştiu că mă voi întoarce la primăvară… Da, micul meu, am omorât un om! Iată pentru ce vor să mă omoare şi pe mine. Aşa e legea… legea nemiloasă… legea canadiană… care nu admite circumstanţe atenuante! Ei numesc un asasinat. Dar este oare un asasinat? Nu este, nu-i aşa?

El aştepta mereu un răspuns la acest monolog. I se părea că şoricelul se depărta mereu.

— N-a fost un asasinat… nu-i aşa? se încăpăţâna el să repete. Braţele îi alunecară pe masă, capul îi căzu înainte şi şoricelul fugi pe duşumea, fără ca el să-şi dea seama de asta…

— L-am omorât şi aş face-o din nou dacă ar trebui! mai adăugă el cu o voce care părea că se stinge. În seara asta, ei se roagă pentru

mine, acolo jos… ea şi copilul… el strigă: „ta-ta!… ta-ta!”. Şi ei mi te-au trimis… pentru a-mi ţine tovărăşie Capul îi căzu obosit pe braţe. Soba roşie trosnea încetişor şi devenea neagră. Întunericul din cameră creştea mereu, cu toată lumina slabă dată de lampa făcută mică. Afară furtuna gemea şi urla prin pădurea virgină.

Imediat şoricelul se întoarse. Se uită la Jim Falkner, se apropiă până atinse mâneca omului inconştient. Prinzând curaj, merse de-a lungul braţului lui şi-i mirosi degetele.

Apoi se întoarse la colţul mesii şi se apucă să ronţăie mâncarea pe care Falkner i-o pusese acolo.

Fitilul lămpii fumega când Falkner ridică capul! Soba era neagră şi rece. Afară, uraganul urla mereu şi vuietul său sinistru fu primul zgomot pe care-l auzi Jim. Capul i se învârtea şi o durere zvâcnitoare îi trecea prin frunte. La lumina cenuşie care pătrundea prin mica fereastră, văzu că puţinul ce rămânea din ziua arctică apăruse. Se ridică şi clătinându-se ca un om beat, aprinse focul; pe urmă începu să râdă amintindu-şi că-i fusese rău şi rămăsese ore întregi abătut pe masă. Îşi simţea şalele zdrobite, picioarele amorţite şi-l dureau la cel mai mic efort de a merge. Bătu aerul cu braţele pentru a face sângele să circule şi-şi frecă mâinile pentru a le încălzi, deasupra focului care începea să scânteieze în sobă.

Frigurile acestea blestemate, însoţite de dureri de cap şi greţuri, îi provocaseră slăbiciune. Dar el nu se înspăimânta de această indispoziţie, ca în ziua precedentă. Acum, un duh liniştitor şi reconfortant părea să fi intrat în cabană şi risipise în parte această frică halucinantă a singurătăţii. Îşi plimbă ochii în jur, scormoni cu privirea pereţii goi şi colţurile întunecoase ale modestei lui locuinţe. Un surâs îi apăru pe buze şi un nume, un nume de femeie: Esther! O căldură îl cuprinse, durerile de cap trecuseră. Pentru prima oară după atâtea săptămâni, se simţea un alt om. Atunci, încetişor, puţin câte puţin, înţelese cauza acestei schimbări: nu mai era singur!…

Un mesaj îi fusese trimis de iubita lui soţie sub forma unei creaturi din carne şi sânge, a unei fiinţe vii, singuratică ca şi el: şoricelul!

Căută vioi cu ochii. Dar micul animal dispăruse, nu-l mai auzea. Spuse tare, fără a se mira că-ţi vorbea singur:

— Am să-i dau numele unui copil! făcu el râzând. Mă întreb dacă e mascul sau femelă… băiat sau fată? Cu atât mai rău! Îl voi numi Micul Iisus.

Puse pe sobă o cratiţă de zăpadă şi se apucă să-şi prefacă micul dejun. Pentru prima oară după multe zile, se simţea înfometat…

Deodată rămase nemişcat. Un strigăt de surpriză şi de bucurie îi scăpă de pe buze. Cu mâinile crispate şi ochii rătăciţi, privea fix peretele. Dincolo de aceşti pereţi goi făcuţi din trunchiuri de arbori, privirea i se pierdea la sute de mile. Îşi amintea – ca şi cum ar fi fost

ieri – un episod vechi de mulţi ani. Era într-o strălucitoare după-amiază de vară, chiar în amurg. Esther îi promisese să fie soţia lui. Cu ce nerăbdare stângace, dar şi cu ce fericire, aşezat pe marea verandă albă, aştepta ca tânăra fată să-şi puie rochia de muselină roză care se potrivea aşa de bine cu aurul părului şi albastrul ochilor ei! Şi în timp ce aştepta cu nerăbdare, micul pisoi maltez, animalul preferat al lui Esther, se căţărase pe verandă, ţinând între dinţi un mic şoarece brun care gâfâia. Motanul se juca cu mica creatura aproape neînsufleţită, când apăru Esther în uşă, Lui Jim i se părea că aude încă strigătul înăbuşit care ieşi de pe buzele logodnicei sale. Într-o clipă, ea smulse micul animal din ghearele pisicii şi se întoarse cu faţa la el. El o privea râzând dar deveni serios când ea îi spuse, cu o licărire de mânie în ochii ei albaştri:

— N-aşi fi crezut niciodată să-ţi facă plăcere un asemenea spectacol, Jim! Nu-i decât un şoarece, dar e o creatură vie şi simt bătând încă mica lui inimă!

Ei îl reînsufleţiră amândoi şi el, puţin ruşinat de purtarea sa, urmări pe Esther în hambar pentru a face şoricelului salvat un cuib cald în fân. Dar cuvintele pe care Esther le pronunţase atunci, îl umplură de mirare:

— Într-o zi, poate, un şoricel îţi va veni în ajutor Jim! Cine ştie!

Ea spusese aceasta râzând. Şi iată că profeţia ei se împlinise!

Tot pregătindu-şi mâncarea, Falkner nu încetase să caute din ochi şoricelul; dar acesta nu apărea. Atunci se duse la uşă; aceasta se deschidea în afară şi el putu cu mare greutate s-o deschidă. Pe una din părţile cabanei, zăpada se adunase şi atingea aproape acoperişul. Auzea capetele arborilor gemând sub loviturile furtunii. Aproape orbit de zăpadă şi vântul care îi lovea obrazul, distinse în apropiere silueta neagră a pădurii de pini de cealaltă parte a micului luminiş pe care-l făcuse în jurul cabanei sale.

Era întunecos şi cenuşiu – acel cenuşiu halucinant, care îl adusese aproape de nebunie în amurgul precedent. Dar în această dimineaţă, el râdea ascultând vaietele vântului şi contemplând acest haos fantomatic; îi insuflau mai puţin ideea singurătăţii sale decât acea a siguranţei sale.

Poliţia nu putea să-l ajungă acum, chiar dacă ar fi ştiut unde să-l găsească. Şi înainte ca să se puie pe urmele sale la primăvară, el va fi deja în drum spre sud, la soţia şi copilul său şi atunci îşi va instala în altă parte a lumii căminul său.

Pentru prima oară după luni întregi, era aproape fericit! Închise uşa, o zăvori şi se apucă să fluiere. Încremenit, de noua lui stare sufletească, se privi cu curiozitate în ciobul de oglindă crăpată agăţat de perete. Surâse imaginei sale şi spuse tare, vorbindu-şi lui însuşi:

— Trebuie să te razi, băiatule! Ai putea fi luat drept un moşneag!

Acum că ai societate, trebuie să te îngrijeşti puţin şi să arăţi civilizat!

Îi trebui o oră pentru a scăpa de barba sa deasă. Arăta întinerit cu douăzeci de ani. Se privea cu mulţumire în oglindă, când auzi un zgomot care-l făcu să se întoarcă spre masă. Şoricelul mirosea cu botul său ascuţit farfuria lui de aluminiu. Falkner îl privi mult fără să se mişte. Apoi cu grijă, se apropiă de masă:

— Ei bine! Micul meu, spuse el încercând să dea vocii sale intonaţii cât mai dulci şi atrăgătoare posibile, ţi-a trebuit mult timp ca să vii să mănânci, hai?

Şoricelul rămase nemişcat la apropierea lui şi-i pândea toate mişcările. Falkner fu încântat când văzu că nu fugea când se aşeză pe masă.

— Nu ţi-e frică de mine, hai? îi spuse el râzând. Vom deveni o pereche de ştrengari nu-i aşa? De adevăraţi prieteni?

Şoricelul şi omul se priviră umil pe altul câtva timp. Apoi micul animal liniştit de examenul sau, înaintă cu hotărâre spre o fărâmitură de plăcintă şi se apucă s-o ronţăie.

Timp de zece zile, uraganul venit de la nord suflă fără încetare. După acest timp Jim şi şoricelul se înţelegeau foarte bine. Şoricelul hotărî problema raporturilor dintre ei căţărându-se într-o dimineaţă frumoasă pe piciorul lui Jim, când acesta îşi lua micul dejun; cu răceală el trecu în revistă omul, de la şireturile bocancilor săi până la gulerul cămăşii sale albastre. După aceasta nu mai arătă nici o teamă de Falkner şi după câteva zile nu ezită să se cuibărească în palma mâinii lui Jim pentru a ronţăi mici fărâmituri de plăcintă pe care noul lui amic i le oferea. Apoi Jim luă obiceiul de a duce cu el şoricelul în buzunarul vestei. Şoricelul părea să se obişnuiască foarte bine cu acest mod de transport.

Când Jim se culca sau îi era prea cald! În cabană, scotea vesta şi o agăţa deasupra patului, cu şoricelul în buzunar. Imediat, mica creatură lua în primire noul său domiciliu. În ziua zecea şi ultima zi a furtunii, şoricelul îşi instală un cuib moale din hârtie şi peri de iepure, ceia ce făcu pe Jim să aclame cu bucurie văzând aceste pregătiri:

— Ah! Eşti deci femelă şi vom avea puişori?

De atunci nu-şi mai îmbrăca vesta, de teamă să nu strice cuibul. Prietenia dintre aceste două fiinţe deveni din ce în ce mai strânsă. Şoricelul luă obiceiul de a se aşeza pe umărul lui Jim, la ora mesii, pentru a ronţăi firimiturile căpătate. Nu numai că Jim îi tolera uşoarele libertăţi pe care i le impunea micul neruşinat, dar asta nu făcea decât să crească afecţiunea lui pentru el.

„Are purtări cu adevărat omeneşti, ştrengarul! Şi e şiret ca o maimuţă! îşi spuse într-o zi observând că şoricelul ducea într-o ascunzătoare din duşumea dărâmături de hrană. Iată-mă obligat să închid toate alimentele în cutii de conserve, altfel o să le văd

terminate înainte de primăvară!”.

Trebui să se îngrijească de asemeni să puie rachetele în afara, vederii micului rozător; acesta prinsese o pasiune bolnăvicioasă pentru curelele de morsă sau pielea de focă întrebuinţată pentru facerea rachetelor şi o parte era deja roasă înainte ca Falkner să observe stricăciunea. Atunci atârnă rachetele de un cui bătute într-o bârnă a acoperişului.

Seara, înaintea sobei înroşite, la lumina dată de un opaiţ făcut din o tigaie cu untură de focă în care ardea un fitil de bumbac, Falkner vorbea cu şoricelul: îi expunea planurile lui, speranţele lui şi îi povestea amintirile lui. Îl apuca o plăcere copilărească la aceste confidenţe monologate – şi chiar dacă şoricelul nu putea vorbi, acesta nu-şi mişca ochişorii lui strălucitori de pe faţa lui Falkner în timpul acestor monoloage, pe care le asculta ca şi cum le-ar fi înţeles.

Falkner povestea micei creaturi epoca minunată, cu patru sau cinci ani înainte, când făcea curte tinerii sale soţii în valea însorită din Ohio în care locuiseră amândoi înainte de a se stabili în ferma lor din Canada. Încercă să-l facă să înţeleagă norocul căzut unui diavol mare şi urât ca el de a fi iubit de o mică şi drăguţă femeie cu părul auriu şi cu ochii albaştri ca violetele pădurilor. Într-o seară, după ce scotocise mult sub perna sa, se întoarse la masă ţinând în mână un plic galben şi pătat tot de urme de degete de unde scoase cu o mână tremurătoare o şuviţă de păr galben, auriu buclat.

— E părul ei! spuse el cu mândrie punând-o pe masă aproape de şoricel. Şi asta nu-i nimic! Când buclele ei sunt desfăcute, o înconjoară până la şolduri. Şi cum străluceşte la soare: sclipeşte ca o cascadă minunată! Dacă ai vedea ce frumos este!

În acest moment, soba se deschise brusc cu zgomot şi o mulţime de cărbuni aprinşi căzură pe duşumea. Timp de câteva minute Falkner se sili să-i strângă şi revenit la masă, scoasa un strigăt de surpriză. Bucla de par şi şoricelul dispăruseră! Micul Jim ajunsese aproape de cuib cu preţioasa povară când Falkner îl prinse:

— Mizerabil mic! făcu el dulce. Acum ştiu că ea mi te-a trimis! Sunt sigur.

În timpul săptămânilor ce urmară furtunii, Falkner îşi inspecta capcanele şi le împodobi cu momeli otrăvite. La începutul lui Ianuarie, a doua furtună se abătu de la nord asupra regiunii; se iscă fără veste si-i surprinse pe Falkner la mai bine de 15 km de cabana sa. Era mai mult mort decât viu când ajunse la colibă. La capătul forţelor, aproape orbit, abia se putea ţine pe picioare când deschise uşa colibei

Totul era în întuneric când intră. Se împiedică de un scaun şi căzu cât era de lung pe podea. Gând vru să se ridice o greutate stranie îl pironi de pământ. Furtuna îi distrusese ultimele forţe şi nu opuse nici o rezistentă. Auzi în întuneric o voce triumfătoare care strigă:

— A durat mult timp, dar acum eşti al meu Falkner!
Apoi urmă formula consacrată, fraza temută, până la marginile marelui nord canadian, de toţi acei care au de furcă cu justiţia:
— Te anunţ: În numele Maiestăţii sale Regelui eşti prizonierul meu!

Caporalul Cair, din Corpul Regal al poliţiei călare din Nord-Vest, era un om uscăţiv, cu faţa ascuţită, cu fălcile osoase şi pătrate; buzele lui subţiri îi astupau dintr-o trăsătură partea de jos a feţii. Avea ochii verzi, privirea furişă şi neliniştită. Adevărat animal de pradă, semănând mai mult cu lupul, linxul sau vulpea decât cu omul; victimele lui erau semenii lui.
Singur, un om de teapa lui Cair putea să înfrunte zăpezile trădătoare şi frigul grozav al iernii arctice pentru a surprinde un om.
Falkner îşi dădu seama de asta, ceva mai târziu când timp de-o oră. Pe deasupra sobei care trosnea, privi pe omul care îl prinsese. Cu toată starea sa disperată şi cu toată neputinţa lui absolută, Jim se simţi apucat de o ură intensă şi de un dezgust profund contra acestui individ. Cair îi legase solid mâinile la spate spunând cu o voce aspră şi rece, în loc de explicaţiune:
— Ţi-aş fi pus cătuşele dacă nu le-aş fi pierdut pe drum!
Afară de aceasta, el nu spusese nici zece cuvinte. Aprinsese focul, îşi dezgheţase membrele şi se apucase să mănânce. După aceia, deveni ceva mai comunicativ:
— Ce vânătoare! făcu el amar privindu-şi prizonierul cu un ochi rece şi răutăcios. De trei luni te caut şi în momentul când te-am prins acest blestemat uragan mă închide în această cabană. Afară de asta a trebuit să-mi las câinii şi tot bagajul la doi kilometri de-aici, în mărăciniş.
— Dacă aş fi în locul d-tale, răspunse Falkner, m-aş duce să-i caut! Altfel n-o să mai ai mâine nici câini, nici bagaj!
Caporalul Cair se ridică, aruncă o privire pe fereastră şi imediat se întoarse spre prizonierul său.
— E treaba mea, ceia ce am să fac! spuse el. Întinde-te pe pat. Va trebui să te leg ceva mai tare pentru a te împiedica să-mi joci un renghi!
Era ceva aşa de brutal şi de nemilos în ochii şi în vocea poliţistului, că Falkner simţi o poftă nebună să se arunce asupra lui, aşa legat cum era. Dar Cair se hotărâse să plece să-şi caute câinii şi Jim era fericit că scăpa de el, cel puţin pentru o oră.
Se întinse deci pe pat, cum primise ordin. Caporalul Cair se apropia de el şi scoase din buzunar o coardă de piele de focă:
— Dacă asta nu-ţi face nici un rău, sugeră Falkner, ai putea să-mi legi mâinile în faţă şi nu la spate… îmi va fi supărător culcatul pe ele timp de o oră sau două!

— Să-ţi leg mâinile în faţă! Niciodată, strigă Cair cu o voce seacă, cu o bucurie răutăcioasă în ochii lui mici de pisică. Asta îţi va fi mai puţin neplăcut decât să ai o frânghie trecută pe după gât, hai?

— Ah! Dacă aş fi liber! îi ţipă în faţă Falkner. Gâfâind de furie. Ah! dacă ne-am putea bate, de la om, a om! Aş merge bucuros la spânzurătoare, după ce ţi-aş fi rupt şalele. Nu eşti un reprezentant al legii, ei un diavol!

Cair pufni în râs, un râs batjocoritor care-ţi dădea fiori şi strânse ceva mai tare fâşia de focă în jurul gleznelor lui Falkner:

— N-ai vrea să mă servesc de această mică precauţie, spuse el cu un aer cinic şi revoltător… Spânzurarea d-tale îmi va aduce galoanele de sergent: aceasta va fi răsplata mea pentru a fi venit să te caut aici!

Aprinse lampa şi umplu bine soba înainte de a ieşi din cabană. Pe prag, se întoarse. Trăsăturile lui n-aveau nimic omenesc: masca aceia fără carne, fantomatică, pe care se juca un surâs hidos de triumf, părea, sub reflexele palide ale lămpii, spectrul teribil al morţii. Cabana se umplu de urletele furtunii şi zăpada pătrunse cu furie în încăpere când se deschise uşa. Abia se închise că de pe buzele lui Falkner ţâşni o înjurătură de mânie.

Se zbătu furios câteva, minute în legăturile care-l ţineau strâns legat, dar dându-şi seamă că eforturile lui n-aveau alt efect decât să strângă mai tare fâşia de piele de focă, gâfâind, la capătul puterilor, nu se mai mişcă.

Întins pe spate, legat ca un pachet, asculta urletele furtunii. Erau aceleaşi strigăte stranii, aceleaşi tânguiri lugubre, care-l înnebuniseră aproape. Dar tremurul pe care i-l dădeau acum era mai rău decât acela pe care-l resimţise atunci când era singur. Un oftat, aproape un hohot de plâns, îi scăpă de pe buze la amintirea femeii şi copilului care-l aşteptau acolo jos… Câteva ore mai înainte era plin de speranţe… şi acum se simţea pierdut! Închise ochii şi încercă să se gândească… să schiţeze un plan de acţiune, să cântărească ultimele şanse de scăpare care i se puteau oferi. Şi, deodată, în timp ce era întins pe spate, cufundat în reflexiile sale, auzi un zgomot uşor care se apropia şi ajunse la cuvertura care-i servea de pernă… Un botişor rece şi moale îi atinse urechea, nişte gheare mici alergară pe umărul său şi se opriră pe piept. Deschise ochii mari şi privi:

— Tu eşti, micule ştrengar! murmură el.

De câte ori nu chemase aşa pe micul lui tovarăş de singurătate, cu accente de admiraţie şi de iubire…

— Micule ştrengar! repetă el, râzând tare.

Şoricelul se ghemuise după obiceiul lui pe pieptul lui Jim şi-l privea cu un ochi întrebător: „Ce va să zică asta? părea el că spune… Unde-ţi suni mâinile”

Şi Jim răspunse la această întrebare surdă:

— M-au prins, drăguţule! Acum, ce dracu’ ne facem?

Şoricelul se apucă să cerceteze. Examină umărul lui Jim. Capătul bărbiei lui şi merse de-a lungul braţului, cât de departe putu.

— Ei, ce dracu! Are idee de asta? exclamă Falkner cu voce joasă. Acest şmecher se întreabă unde sunt mâinile mele! Se întoarse încetişor pe o parte.

— Iată-le! spuse el. Mai strânse decât coaja de arbore!

Mişcă degetele şi aproape imediat simţi şoricelul. Mica creatură alunecă în palma deschisă a mâinii sale, ajunse la încheietură şi atunci… atunci Falkner, cu toţi muşchii şi nervii încordaţi, scoase unul din strigătele cele mai stranii care au ieşit vreodată dintr-o gură omenească. Şoricelul regăsise pielea uscată care forma urzeala rachetelor, acea piele care îi plăcea atât. Şi se apucă s-o roadă!

În timpul minutelor care se scurseră după această constatare, Falkner urmări cu nerăbdare lucrul şoricelului lui, ascultând scrâşnitul dinţilor lui. Ultima lui şansă de salvare, destinul lui depindeau de aceste scurte momente.

Cinci minute, apoi zece trecură; atunci Jim reîncepu sforţările sale pentru a rupe legăturile – crac! – una din fâşiile de piele plesni. Încheieturile aveau puţină libertate de mişcare. Scoţând un strigăt care făcu pe şoricel să fugă repede, putu să se aşeze pe şezut şi se zbătu ca un nebun furios. Cinci minute mai târziu era liber!

Se sculă în picioare şovăitor şi-şi examina încheieturile; erau vinete, sfâşiate, însângerate! Al doilea gând fu pentru caporalul Cair. Apoi se gândi să-şi procure o armă. Copoiul avusese grijă să descarce revolverul şi puşca prizonierului său şi să arunce gloanţele afară în zăpadă.

Dar Jim avea cuţitul de vânătoare în tocul lui, la centură. Nu se gândea să omoare pe Cair, cu toată ura aproape mortală pe care o avea asupra lui. Dar un surâs răutăcios îi apăru pe buze la gândul celor ce voia să facă.

Se îndoia că la întoarcerea sa Cair va intra direct în cameră: nu era un om care să neglijeze cea mai mică precauţie. Va merge mai întâi la mica fereastră pentru a arunca o privire în cameră… Falkner coborî fitilul lampei şi o puse pe masă între fereastră şi pat. Apoi, aranjă cuverturile ca să dea impresia unui corp omenesc şi se duse la fereastră ca să vadă efectul pe care-l fac. Patul era în umbră. De afară, caporalul Cair nu va putea să vadă nimic din cauza lămpii. Postat aproape de uşă, în afara câmpului vizual a ferestrei, Falkner aştepta.

Aşteptarea fu scurtă. Urletul plângător al unui câine domină urletul furtunii şi imediat Falkner distinse faţa cadaverică a caporalului la fereastră, privind în cameră. Apoi brusc, uşa se deschise şi Cair, ascultând instinctul lui de neîncredere, primul conducător al vieţii

sale. Sări în încăpere, cu mâna pe trăgaciul revolverului. Jim era aşa de aproape de el, că-l putea atinge întinzând braţul. Repede ca o săgeată, se aruncă la gâtul poliţistului. Cair n-avu timpul să scoată măcar un strigăt.

Mâinile noduroase ale lui Falkner îl strângeau ca un cleşte. Ca şi cum ar fi avut şira spinării ruptă, Cair se prăbuşi pe podea. Strângerea lui Falkner se accentuă şi nu încetă decât când Cair avu faţa neagră şi falca atârnând în jos. Atunci îl legă cu fâşiile din pielea de focă şi-l târî cu mâinile şi picioarele legate la pat.

Unul din câinii săniei vârâse capul şi umerii prin deschizătura uşii. Era un câine poliţist obişnuit cu căldura unui adăpost şi Falkner putu să aducă înăuntru câinele conducător şi cei trei tovarăşi ai lui. Pentru a se obişnui cu ei, le aruncă bucăţi de carne de focă. Când Cair deschise ochii Jim îşi făcea pregătirile de plecare. Avu un râs vesel văzând că copoiul îşi recăpătase cunoştinţa şi-l fixa cu o privire vicleană.

— Ei bine! Cair! A mers bine? făcu el cu un ton batjocoritor… S-au schimbat rolurile, nu-i aşa?

Cu buzele palide, strânse ca două lame subţiri de fer. Cair nu răspunse nimic.

— O să te părăsesc, explică Falkner făcând sul o cuvertură şi băgând-o în sacul de cauciuc Cât despre d-ta, vei rămâne aici… până la primăvară. Ai înţeles? Va trebui să rămâi aici. Te părăsesc cum am zice, pe o insulă deşartă. Pe acest timp frumos, n-ai putea face o sută de paşi fără rachete şi o să ţi le iau! Îţi iau de asemeni şi armele şi o să-ţi ard bagajul, mantaua, mânuşile, căciula şi bocancii. Ai înţeles? Nu vreau să te omor: Îţi voi lăsa hrană până la primăvară; dar să nu ieşi prea departe în frig şi zăpadă, c-o să-ţi îngheţe picioarele şi plămânii o să fie şi ei bolnavi! Atunci, cum o să-ţi fie… fiu de diavol?

Şase ore mai târziu, Falkner sta afară, la uşa cabanei. Câinii erau înhămaţi, sania încărcată. Furtuna se liniştise şi era mai puţin frig. Jim îşi pusese vesta şi pipăind uşurel buzunarul, râdea cu faţa întoarsă spre Sud:

— Va fi o adevărată epopee, mic ştrengar! spuse el cu o voce tandră… Da, călătoria va fi grea! Dar o să ne descurcăm noi! Ce surprinşi vor fi ei văzându-ne sosind cu şase luni înainte de data prevăzută!

Examina cu grijă buzunarul, se asigură că era bine închis:

— Trebuie să am grijă să nu te pierd, ştrengarule spuse el râzând uşor. După ea şi copil, la tine ţin cel mai mult!

Un surâs apăru pe faţa lui şi cu o privire întrebătoare se uită atent în buzunar pe care-l ţinea în mână:

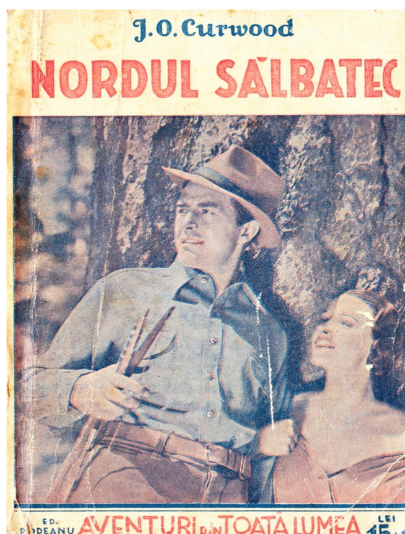
— Viteaz, animal mic! făcu el gânditor. Mă întreb dacă nu cumva o să ai o familie pe drum! Atunci!.

— Atunci cum vom hrăni pe micii tăi puişori, şoricelule?

Lăsă jos buzunarul, scoase un strigăt scurt adresat câinilor şi întoarse sania spre Sud.

— SFÂRŞIT —

CUPRINS

J.O. Curwood
NORDUL SĂLBATEC
ED. PODEANU
AVENTURI DIN TOATA LUMEA
LEI 15

